

RICHARD WURMBRAND

**KIDUTETTU
KRISTUKSEN
TÄHDEN**

STEFANUS-LÄHETYS R. Y.
PL 25 41661 TOIVAKKA

Stefanus-Lähetys on tunnustustenvälinen ja toimii yhdessä Marttyyrien Ääni -nimisten sisarlähetysten kanssa auttaakseen Kristuksen tähden kärsiviä kristittyjä kaikkialla maailmassa.

Järjestön tärkeimmät työmuodot:

1. antaa raamattuja, kirjallisuutta ja lähettää radio-ohjelmia kommunistimaiden kristityille sekä vainotuille kristityille eri puolilla maailmaa heidän omalla kielellään
2. avustaa kristittyjen marttyyrien perheitä eri puolilla maailmaa
3. toteuttaa tukiprojekteja, joilla uskovia autetaan rakentamaan uudelleen elämäänsä ja todistustaan maissa, jotka ovat kärsineet kommunistisesta sorrosta
4. voittaa evankeliumin vastustajia Kristukselle
5. tiedottaa maailmalle kristittyjen vainoista sekä todistaa vainottujen rohkeudesta ja uskosta.

RICHARD
WURMBRAND

KIDUTETTU
KRISTUKSEN
TÄHDEN

Kuvaus maanalaisen seurakunnan
toiminnasta

Stefanus-Lähetys r.y.

Tortured for Christ

Finnish Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

Tekijästä

Pastori Richard Wurmbbrand on evankelinen pappi, joka oli neljätoista vuotta kommunistien vankina ja kidutettuna kotimaassaan Romaniassa. Hän on maan tunnetuimpia kristillisiä johtajia, kirjailijoita ja kasvattajia. Harva nimi on Romaniassa tunnetumpi.

Vuonna 1945, kun kommunistit valtasivat Romanian ja koettivat alistaa kirkot palvelemaan omia tarkoituksperiään, Richard Wurmbbrand pani heti alulle tehokkaan ja sisukkaan "maalalaisen" lähetystyön orjuutetun kansansa ja maahan tunkeutuneiden venäläisten sotilaiden keskuudessa. Vuonna 1948 hänet lopulta pidätettiin, samoin hänen vaimonsa Sabine, joka oli kolme vuotta orjatyöläisenä. Richard Wurmbbrand vietti kolme vuotta eristyksellissä tapaamatta muita kuin kiduttajiaan kommunisteja. Kolmen vuoden kuluttua hänet siirrettiin viideksi vuodeksi yhteisselliin, jossa kidutus jatkui.

Koska Wurmbbrand oli kansainvälisesti tunnettu kristillinen johtaja, ulkomaiden diplomaatit tiedustelivat kommunistihallitukselta hänen kohtalooan. Heille kerrottiin, että hän oli paennut Romaniasta. Hänen entisinä vankitovereinaan esiintyvät salaisen poliisin jäsenet kertoivat hänen vaimolleen olleensa läsnä hänen hautajaisissaan vankilan hautausmaalla. Perhettä ja ulkomaisia ystäviä kehoitettiin unohtamaan hänet, koska hän nyt oli kuollut.

Kahdeksan vuoden kuluttua hänet vapautettiin, ja hän aloitti heti uudelleen työnsä maalalaisessa seurakunnassa. Kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 1959, hänet taas vangittiin ja tuomittiin vankeuteen kahdeksikymmeneksi viideksi vuodeksi.

Hän pääsi vapaaksi yleisen armahduksen nojalla vuonna 1964 ja jatkoi jälleen maalalaista työtään. Koska oli vaara, että hänet pidätettäisiin kolmannen kerran, norjalaiset kristityt neuvottelivat kommunistiviranomais-

ten kanssa, että hänen sallittaisiin poistua maasta. Kommunistihallitus oli ruvennut "myymään" poliittisia vankeja. Vangin "käypä hinta" oli 800 puntaa. Wurmbrandin hinta oli 2500 puntaa.

Toukokuussa 1966 hän esiintyi Washingtonissa todistajana senaatissa Yhdysvaltain sisäisen turvallisuuden alakomitean istunnossa ja riisuutui vyötäisiä myöten näyttäen yläruumistaan peittävät kahdeksantoista syvää kidutushaavan arpea. Kaikkialla maailmassa sanomalehdet kertoivat hänen tarinansa. Syyskuussa 1966 häntä varoitettiin, että Romanian kommunistihallitus oli päättänyt murhauttaa hänet. Näiden uhkaustenkaan edessä hän ei kuitenkaan ole hiljaa. Häntä on kutsuttu "maalalaisen seurakunnan ääneksi". Kirkon johtomiehet ovat nimittäneet häntä "eläväksi marttyyriksi" ja "rautaesiripun Paavaliksi".

Esipuhe

Kävin Romaniassa ensimmäisen kerran joulukuussa 1964. Albaniaa lukuunottamatta Romania oli ainoa Euroopan maa, jossa en ollut käynyt. Minulla oli muutamien kuukausien ajan ollut varma sisäinen tietoisuus, että Jumala käski minun lähteä. Niinpä pastori John Moseleyn seurassa ylitin Unkarin ja Romanian välisen rajan.

Huomasimme pian olevamme kommunistimaassa, jossa viranomaiset pitivät meitä silmällä erittäin tarkasti. Uskovat lausuivat meidät kuitenkin lämpimästi tervetulleiksi, ja sunnuntai-iltana, ensimmäisenä adventtisunnuntaina, menimme Bukarestin saksalaiseen baptistikirkkoon. Siellä meitä pyydettiin kertomaan terveisemme ja puhumaan. Kokouksen päätyttyä monet keskustelivat kanssamme, muiden muassa pitkä mies, jolla oli innokas ilme kalpeilla kasvoillaan. Hän pyysi saada puhua kanssamme ja sanoi vastaavansa seurauksista, jos tulisimme hänen kotiinsa. Niinpä myöhään samana iltana kello kymmenen aikaan suuntasimme askeleemme kohti taloa, jonka ullakkokerroksen pienen pienessä huoneessa Richard Wurmbrand asui vaimonsa ja poikansa Mihain kanssa.

Astuimme hiljaa sisään, ja sitten pastori, josta olin kuullut niin paljon lännessä, kertoi hämmästyttävistä kokemuksistaan ja pelastumisistaan neljäntoista vankeusvuotensa aikana. Ensin hänen poikansa ja sitten hänen vaimonsa, Sabine, kävivät kadulla, ja kumpikin ilmoitti, että talo oli poliisien piirittämä. Poliisiauto odotti vastapäätä taloa. Miten kauan he vartioisivat taloa? Miten kaikki päättyisi? Richard Wurmbrand lopetti kertomuksensa, ja me rukoilimme yhdessä. Se oli mieleenpainuva rukoushetki. Pyysimme Jumalaa varjelemaan palvelijoitaan. Olimme nähneet kidutuksen jäljet hänen ruumiissaan ja vasta silloin todella tajusimme, miten kau-

histuttavia hänen vankilavuotensa olivat olleet; mutta keskellä vankeuden ja kärsimysten synkkyyttä loisti kirkas valo, rakkauden valo. Jumala kuuli rukouksemme, ja kun lopulta astuimme kadulle, poliisit olivat lähteneet!

Olimme tavanneet ensimmäisen kerran tämän Jumalan perheen, nämä Jeesuksen Kristuksen sankarilliset todistajat, ja tunsimme molemmat, ettemme tämän tapamisen jälkeen enää olleet samoja kuin ennen. Esipuheen kirjoittaminen tähän kirjaan on minulle suuri kunnia. Rukoilen palavasti Jumalaa, että Hän hellyttäisi monet sydämet niin suureen rakkauteen Itä-Euroopan kansoja kohtaan, että tämän rakkauden jalona hedelmänä ihmiset auttaisivat kouriintuntuvalla tavalla niitä, jotka kärsivät Jeesuksen Kristuksen tähden ja täyttävät lihassaan hänen ruumiinsa — seurakunnan — hyväksi, mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista.

W. Stuart Harris

Euroopan Kristillisen Lähetyksen johtaja

Omistan tämän kirjan W. S. Harrisille,

Euroopan Kristillisen Lähetyksen johtajalle, joka vapauduttuani vankilasta vuonna 1964 tuli Romaniaan ja toi meille ensimmäisen tervehdysten lännen kristityiltä. Tultuaan taloomme myöhään illalla ja sitä ennen ryhdyttyään moniin varotoimiin hän välitti meille ensimmäiset rakkauden ja lohdutuksen sanat sekä toi apua kristittyjen marttyyrien perheille. Heidän nimissään näin ilmaisen kiitollisuutemme.

Richard Wurmbrand

Johdanto

MIKSI KIRJOITAN TÄMÄN KIRJAN

Tuon kaikille vapaille kristityille tervehdyksen maanalaiselta seurakunnalta rautaesiripun takaa.

Maanalainen seurakunta, jota johdin monta vuotta, päätti, että minun tuli tehdä kaikkeni päästäkseni vapaaseen maailmaan tuomaan teille kiireellisen sanoman. Ihmeen kautta, jonka suuruudesta saatte kohta lukea, todella säilyin hengissä ja pääsin vapaaseen maailmaan. Tämä kirja välittää sanoman, jonka viemisen kommunistimaiden uskollinen, kärsivä maanalainen seurakunta on antanut tehtäväkseni.

Jotta heräisitte täysin tajuamaan maanalaisen seurakunnan sanoman kiireellisyyden, annan ensiksi oman todistukseni ja kerron maanalaisen seurakunnan työstä.

Tekijä

ATEISTI LÖYTÄÄ KRISTUKSEN

Kasvoin kodissa, jossa ei tunnustettu mitään uskontoa. En saanut lapsuudessa minkäänlaista uskonnollista opetusta ja neljäntoista ikäisenä olin jo vannoutunut, paatunut ateisti. Se oli katkeran lapsuuteni tulos. Olin ollut orpo varhaislapsuudestani alkaen ja olin joutunut kokemaan köyhyyttä ensimmäisen maailmansodan vaikeina vuosina. Olin neljätoistavuotiaana yhtä vakaumusellinen ateisti kuin kommunistit meidän päivinämmen. Olin lukenut ateistisia kirjoja; ei niin, ettenkö olisi uskonut Jumalaa ja Kristukseen... vihasin näitä ajatuksia, koska pidin niitä vahingollisina ihmismielelle. Ja niin vartuin aikuiseksi katkerana uskontoa kohtaan.

Mutta niin kuin perästäpäin opin ymmärtämään, minä sain jostakin käsittämättömästä syystä armon olla yksi Jumalan valituista. Syynä ei voinut olla mikään luonteenomaisuuteni, sillä luonteeni oli hyvin paha.

Vaikka olin ateisti, jokin selittämätön voima veti minua koko ajan kirkkoihin. Oli vaikeata kulkea kirkon ohitse astumatta sisään. Kuitenkaan en koskaan käsittänyt mitään siitä, mitä kirkoissa tapahtui. Kuuntelin saarnoja, mutta ne eivät puhutelleet sydäntäni. Olin aivan varma, ettei Jumalaa ole olemassa. Vihasin ajatusta Jumalasta Herrana, jota minun täytyisi totella. Vihasin sitä väärää ajatusta Jumalasta, joka minulla oli mielessäni. Mutta minusta olisi ollut kovin hyvä tietää, että jossakin tämän maailmankaikkeuden keskuksessa oli rakastava sydän. Lapsuuteni ja nuoruuteni oli ollut kovin ilotonta. Kaipasin sitä, että jossakin olisi ollut minullekin sykkivä, rakastava sydän.

Tiesin, ettei Jumalaa ollut olemassa, mutta olin murheissani, ettei sellaista rakkauden Jumalaa ollut. Kerran kun sisäinen taistelu raastoi mieltäni, astuin katoliseen kirkkoon; näin ihmisten polvistuvan ja sanovan jotakin.

Ajattelin polvistua heidän lähelleen kuullakseni, mitä he sanoivat, ja toistaa rukoukset nähdäkseni, tapahtuiko mitään. He lukivat rukouksen Neitsyt Marialle: "Terve, armoitettu." Toistin sanat muiden perässä kerran toisensa jälkeen, katselin Neitsyt Marian patsasta, mutta mitään ei tapahtunut. Se suretti minua kovin.

Eräänä päivänä minä, mitä vakaumuksellisin ateisti, rukoilin Jumalaa. Rukoukseni oli tämäntapainen: "Jumala, tiedän varmasti, että et ole olemassa. Mutta jos sattuisit olemaan — minkä minä kiistan — minun velvollisuuteni ei ole uskoa Sinuun; Sinun velvollisuutesi on ilmaista itsesi minulle." Olin ateisti, mutta ateismi ei tuonut rauhaa sydämeeni.

Samaan aikaan kun kävin sisäistä taistelua — niin kuin myöhemmin sain tietää — eräässä kylässä ylhäällä Romanian vuorilla muuan vanha kirvesmies rukoili näin: "Jumalani, olen maan päällä palvellut Sinua ja toivon saavani palkkani sekä maan päällä että taivaissa. Palkkani tulisi olla, että ennen kuolemaani saisin viedä yhden juutalaisen Kristuksen tykö, koska Jeesus oli juutalainen. Mutta olen köyhä, vanha ja sairas. En jaksa haeskella tätä juutalaista. Kylässäni ei asu yhtäkään. Tuo Sinä yksi juutalainen tähän kylään, niin teen parhaani johdattaakseni hänet Kristuksen luo."

Jokin vastustamaton voima veti minut tuohon kylään. Minulla ei ollut siellä mitään tekemistä. Romaniassa on kaksitoistatuhatta kylää. Mutta minä menin *juuri siihen* kylään. Saatuaan tietää, että olin juutalainen, kirvesmies piti minua vastauksena rukoukseensa ja antoi minulle Raamatun luettavaksi. Olin lukenut Raamattua monesti ennenkin kartuttaakseni yleissivistystäni. Mutta Raamattu, jonka hän minulle antoi, oli toisenlainen Raamattu. Hän kertoi minulle myöhemmin, että hän oli vaimoineen rukoillut *tuntikausia*, että minä ja vaimoni tulisimme uskoon. Raamattu, jonka kirvesmies minulle antoi, ei ollut kirjoitettu niinkään kirjaimin kuin hänen rukoustensa sytyttämin rakkauden liekein. Pystyin tuskin lukemaan sitä. Saatoin vain itkeä sen ääressä, kun vertasin pahaa elämäni Jeesuksen elämään, saastaisuuttani Hänen puhtauteensa, vihaani Hänen rakkauteensa; ja Hän hyväksyi minut omiensa joukkoon.

Vaimoni tuli uskoon pian tämän jälkeen. Hän johti muita Kristuksen luo ja nämä puolestaan tekivät samoin. Näin syntyi Romaniassa uusi luterilainen seurakunta.

Sitten koitti natsien valtakausi. Saimme kärsiä paljon. Romaniassa natsismi oli diktatorista ja äärimmäisen oikeaoppista, ja sekä protestantteja että juutalaisia vainottiin.

Jo ennen pappisvihkimystäni ja ennen kuin olin valmis tehtävääni, olin todellisuudessa seurakuntamme johtaja, koska olin sen perustajakin. Olin vastuussa kirkosta. Vaimoni ja minut pidätettiin useita kertoja, meitä piesttiin ja meidät raahattiin natsituomarien eteen. Kaikessa laajuudessaankin natsiterrori oli vain esimakua siitä, mitä oli tuleva kommunistien aikana. Minun oli annettava pojalleni Mihaille ei-juutalainen nimi, jotta häntä ei olisi surmattu.

Mutta näistä natsiajoista oli eräs suuri etu. Se opetti meille, että ihminen *kykenee* kestävään pieksämistä, että ihmisen henki Jumalan avulla saattaa selvitä hirvittävästä kidutuksesta. Ne opettivat meille salaisen kristillisen työn menetelmät, mikä kaikki oli valmistusta tulevaa, paljon kauheampaa tulikoetta varten -- tulikoetta, joka tuli aivan pian.

TYÖNI VENÄLÄISTEN KESKUUDESSA

Koska kaduin sitä, että olin ollut ateisti, halusin kääntymykseni ensimmäisestä päivästä todistaa venäläisille. Venäläiset on kasvatettu lapsesta saakka jumalankieltäjiksi. Haluni venäläisten saavuttamiseen on toteutunut. Sen toteuttaminen alkoi jo natsiaikana, koska Romaniassa oli monta tuhatta venäläistä sotavankia, ja meillä oli tilaisuus tehdä kristillistä työtä heidän keskuudessaan.

Se oli jännittävää, innostavaa työtä. En ikinä unohda ensimmäistä kohtaamistani venäläisen vangin kanssa. Hän kertoi minulle olevansa insinööri. Kysyin häneltä, uskoiko hän Jumalaan. Jos hän olisi sanonut "en", en olisi siitä paljon piitannut. Jokaisella ihmisellä on oikeus uskoa tai olla uskomatta. Mutta kun kysyin häneltä, us-

koiko hän Jumalaan, hän kohotti silmänsä minua kohti ymmärtämättä, mitä tarkoitin, ja sanoi: "Minun ei ole käsketty uskoa. Jos saan määräyksen, uskon kyllä."

Kyöneleet vierivät pitkin poskiani. Sydämeni oli pahtua. Edessäni seisoj mies, jonka sielu oli kuollut, mies, joka oli kadottanut suurimman lahjan, minkä Jumala on antanut ihmiselle — yksilöllisyyden. Hän oli aivopesty työkalu kommunistien käsissä ja oli valmis uskomaan tai olemaan uskomatta käskyn mukaan. Hän ei kyennyt enää ajattelemaan omilla aivoillaan. Tällainen oli tyypillinen venäläinen, tällaiseksi oli kommunistien valtakausi muuttanut ihmisen! Tämän järkytyksen jälkeen, nähtyäni mitä kommunismi oli tehnyt ihmisille, lupasin Jumalalle pyhittää elämäni näille ihmisille, palauttaa heille heidän yksilöllisyytensä ja antaa heille uskon Jumalaan ja Kristukseen.

Minun ei tarvinnut mennä Venäjälle tavoittaakseni venäläisiä.

Elokuun 23. päivästä 1944 alkaen marssi Romaniaan miljoona venäläistä sotilasta, ja pian sen jälkeen pääsivät kommunistit valtaan maassamme. Alkoi painajainen, joka sai natsiajan kärsimykset tuntumaan helpoilta.

Tuohon aikaan Romaniassa, jossa on kahdeksantoista miljoonaa asukasta, kommunistisessa puolueessa oli vain kymmentuhatta jäsentä. Mutta Neuvostoliiton ulkoministeri Vyšinski syöksyi rakastetun kuninkaamme Mikael I:n työhuoneeseen, löi nyrkkinsä pöytään ja sanoi: "Teidän täytyy nimittää kommunisteja hallitukseen." Armeijamme ja poliisimme riisuttiin aseista; väkivalloin ja melkein kaikkien vihaamina kommunistit tulivat valtaan. Yhdysvaltain ja Englannin silloiset johtajat myötävaikeuttivat tilanteen kehitykseen.

Ihmiset eivät ole vastuussa Jumalalle vain omista henkilökohtaisista synneistään, vaan myös kansallisista synneistään. Vastuu kaikkien vapautta vailla olevien maiden traagisesta kohtalosta lepää amerikkalaisten ja englantilaisten kristittyjen sydämellä. Amerikkalaisten on saatava tietää, että he aika ajoin tietämättään ovat auttaneet venäläisiä asettamaan meille murha- ja terrorihallituksen. Heidän tulee hyvittää tämä auttamalla orjuutettuja kansoja pääsemään Kristuksen valoon.

RAKKAUDEN KIELI JA VIETTELYKSEN KIELI

Päästyään kerran valtaan kommunistit käyttivät tavasti viettelykeinoja kirkkoa kohtaan. Rakkauden kieli ja viettelyksen kieli käyttää samoja sanoja. Mies, joka toivoo tyttöä vaimokseen ja mies, joka toivoo häntä luokseen yhdeksi yöksi heittääkseen hänet ulos myöhemmin, sanovat molemmat: ”Minä rakastan sinua.” Jeesus on kehottanut meitä erottamaan rakkauden kielen viettelyksen kielestä ja lammasten vaatteisiin puेतut sudet oikeista lampaista.

Kommunistien päästyä valtaan tuhannet papit eivät osanneet erottaa näitä kahta ääntä toisistaan.

Kommunistit kutsuivat kaikkien kristillisten kirkkokuntien edustajat koolle parlamenttirakennukseemme. Kokouksessa oli läsnä neljätuhatta eri tunnustuksia edustavaa kirkonmiestä. Nämä neljätuhatta kirkonmiestä valitsivat Josef Stalinin tämän kongressin kunniapuheenjohtajaksi, miehen, joka oli myös jumalattomien maailmanliikkeen puheenjohtaja ja kristittyjen joukkomurhaaja. Piispat ja papit nousivat toinen toisensa perästä seisomaan parlamenttirakennuksessamme ja julistivat, että kommunismi ja kristinusko ovat periaatteessa sama asia ja että ne voivat toimia rinnan. Pappi toisensa perästä lausui ylistyksen sanoja kommunismille ja vannoi kirkon kuuliaisuutta uudelle hallitukselle.

Vaimoni ja minä otimme osaa tähän kokoukseen. Vaimoni istui vieressäni ja sanoi minulle: ”Richard, nouse ylös ja pese tämä häpeä Kristuksen kasvoilta! He sylkevät Häntä kasvoihin.” Sanoin vaimolleni: ”Jos teen niin, menetät miehesi.” Hän sanoi: ”En halua pelkuria mieheksi.”

Silloin nousin ja puhuin kokoukselle. En ylistänyt kristittyjen murhaajia, vaan Jumalaa ja Kristusta ja sanoin, että meidän tulee totella ennen kaikkea Häntä. Kokouksessa pidetyt puheet radioitiin, ja koko maa sai kuulla kommunistiparlamentin puhujankorokkeelta julistettavan sanomaa Kristuksesta! Myöhemmin minun oli maksettava siitä, mutta se oli ollut hinnan arvoista.

Ortodoksisen ja protestanttisen kirkon johtomiehet kilpailivat keskenään myönnytysten tekemisessä kommu-

nismille. Muuan ortodoksinen piispa kiinnitti sirppi- ja vasaratunnuksen kaapuunsa ja kehotti pappejaan kutsumaan häntä "toveri piispaksi" eikä enää "Teidän Armoksenne". Olin läsnä baptistien kokouksessa Resitan kaupungissa — kokous pidettiin punalipun koristamassa salissa — jossa osanottajat lauloivat Neuvostoliiton kansallislaulun seisaaltaan. Baptistien johtaja julisti, että Stalin vain noudatti Jumalan käskyjä. Hän ylisti Stalinia suureksi Raamatun opettajaksi! Sellaiset papit kuin Patrascoiu ja Rosianu olivat suoraviivaisempia. Heistä tuli salaisen poliisin jäseniä. Rapp, Romanian luterilaisen kirkon apulaispiispa, rupesi opettamaan teologisessa seminaarissa, että Jumala oli ilmoittanut itsensä kolmesti: ensimmäisen kerran Mooseksen kautta, toisen kerran Jeesuksen kautta ja kolmannen kerran Stalinin kautta. Viimeinen ilmoitus ylitti sitä edeltäneen.

On hyvä tietää, että todelliset baptistit, joita rakastan hyvin paljon, eivät suostuneet tällaiseen. He olivat uskollisia Kristukselle, ja heidän täytyi kärsiä paljon. Kuitenkin kommunistit "valitsivat" heidän johtajansa, eikä baptisteilla ollut muuta mahdollisuutta kuin hyväksyä heidät. Samanlainen tilanne vallitsee nykyään kirkon ylimmässä "johdossa".

Ne, joista tuli kommunismin eikä Kristuksen palvelijoita, rupesivat ilmiantamaan niitä veljiä, jotka eivät liittyneet heihin.

Venäjän kristityt perustivat vallankumouksen jälkeen maanalaisen kirkon. Kommunistien valtaantulo ja monien virallisten kirkon johtajien petos pakottivat tekemään Romaniassa samoin: meidän oli perustettava Kristukselle uskollinen maanalainen seurakunta julistamaan evankeliumia ja tekemään työtä lasten parissa. Kommunistit kielsivät tällaisen toiminnan ja virallinen kirkko hyväksyi kiellon.

Ryhdyin muiden mukana maanalaiseen työhön. Minulla oli hyvin arvossapidetty yhteiskunnallinen asema, jolla ei ollut mitään tekemistä todellisen maanalaisen työni kanssa, ja se toimikin vain tämän suojana. Olin Norjan Luterilaisen Lähetysseuran pappi ja työskentelin samalla myös Kirkkojen Maailmanneuvoston Romanian edustajistossa. (Emme silloin saattaneet Romaniassa

aavistaakaan, että tämä järjestö voisi kerran olla yhteistyössä kommunistien kanssa. Se ei siihen aikaan tehnyt maassamme muuta kuin avustustyötä.) Nämä kaksi tittelä olivat minulle hyvin suureksi eduksi viranomaisten silmissä. He eivät tienneet mitään maanalaisesta työstäni.

Sitä oli kahdenlaista.

Ensiksi: salainen lähetystyömme miljoonan venäläisen sotilaan keskuudessa.

Toiseksi: maanalainen työmme Romanian orjuutetun kansan parissa.

VENÄLÄISET — KANSA, JOLLA ON JANOAVA SIELU

Evankeliumin julistaminen venäläisille on minulle taivasta maan päällä. Olen saarnannut evankeliumia monien kansojen jäsenille, mutta en ole nähnyt minkään kansan juovan evankeliumia niin kuin venäläisten. Heillä on janoinen sielu.

Eräs ystäväni, ortodoksinen pappi, soitti minulle ja kertoi, että venäläinen upseeri oli tullut ripittäytymään hänen luokseen. Ystäväni ei osannut venäjää. Koska hän tiesi, että minä puhuin venäjää, hän oli antanut upseerille minun osoitteeni. Seuraavana päivänä tämä mies tuli luokseni. Hän rakasti Jumalaa, hän kaipasi Jumalaa, mutta hän ei ollut koskaan nähnyt Raamattua. Hän ei ollut koskaan käynyt jumalanpalveluksissa (kirkkoja on Venäjällä hyvin vähän). Hän ei ollut saanut mitään uskonnollista opetusta. Hän rakasti Jumalaa tietämättä Hänestä mitään.

Aloin lukea hänelle vuorisaarnaa ja Jeesuksen vertauksia. Kuultuaan ne hän tanssi ympäri huonetta haltioituneen ilon vallassa ja huudahti: "Miten ihmeellisen kaunista! Miten olen saattanut elää tuntematta tätä Kristusta!" Näin ensimmäisen kerran jonkun riemuitsevan näin myrskyisästi Kristuksessa.

Sitten tein erehdyksen. Luin hänelle Kristuksen kärsimyksestä ja ristiinnaulitsemisesta valmistamatta häntä siihen. Hän ei ollut odottanut mitään tällaista, ja kun hän kuuli, kuinka Kristusta lyötiin, kuinka Hänet ris-

tiinnaulittiin ja että Hän lopulta kuoli, hän heittäytyi nojatuoliin ja alkoi itkeä katkerasti. Hän oli uskonut Vapahtajaan, ja nyt hänen Vapahtajansa olikin kuollut!

Katselin häntä ja häpesin, että olin kutsunut itseäni kristityksi ja papiksi, muiden opettajaksi. En ollut koskaan ottanut osaa Kristuksen kärsimyksiin niin kuin tämä venäläinen upseeri nyt. Katsellessani miestä minusta tuntui kuin olisin nähnyt Maria Magdaleenan itkevän ristin juurella, itkevän silloinkin, kun Jeesuksen ruumis oli haudassa.

Sitten luin hänelle kertomuksen ylösnousemuksesta. Hän ei ollut tiennyt, että hänen Vapahtajansa nousi haudasta. Kun hän kuuli tämän ihmeellisen uutisen, hän läimäytti käsillään polviaan, ja häneltä pääsi hyvin karkea, mutta niin uskon, hyvin "hurskas" kirous. Tämä oli hänen karkea tapansa puhua. Jälleen hän riemuitsi. Hän huusi ilosta: "Hän elää! Hän elää!" Taas hän tanssi ympäri huonetta ylenpalttisen riemun vallassa!

Sanoin hänelle: "Rukoillaan yhdessä!" Hän ei osannut yhtään rukousta. Hän ei tuntenut hurskaita puheenpariamme. Hän lankesi polvilleen viereeni, ja hänen rukouksensa kuului: "Voi Jumala, miten mukava kaveri Sinä olet! Jos minä olisin Sinä ja Sinä olisit minä, en olisi *ikinä* antanut Sinulle syntejäsi anteeksi. Mutta Sinä olet hurjan reilu kaveri! Rakastan Sinua koko sydämestäni."

Olen varma, että enkelit taivaassa pysähtyivät kuuntelemaan venäläisen upseerin ylevää rukousta. Tämä mies oli voitettu Kristukseile!

Tapasin eräässä myymälässä venäläisen kapteenin ja naisupseerin. He ostelivat kaikenlaista, ja heidän oli vaikea selittää asiaansa myyjälle, joka ei osannut venäjää. Tarjouduin tulkiksi, ja niin tulimme tutuiksi. Kutsuin heidät lounaalle kotiimme. Ennen kuin rupesimme syömään, sanoin heille: "Olette kristityssä kodissa, ja meidän on tapana rukoilla." Luin rukouksen venäjäksi. He laskivat veitsen ja haarukan kädestään, eikä ruoka enää kiinnostanut heitä. He alkoivat pommittaa minua kysymyksillä Jumalasta, Kristuksesta ja Raamatusta. He eivät tienneet *mitään*.

Ei ollut helppoa puhua heille. Kerroin heille vertauksen miehestä, jolla oli sata lammasta ja joka kadotti yh-

den. He eivät käsittäneet. He kysyivät: "Miten hänellä voi olla sata lammasta? Eikö kolhoosi ole ottanut niitä pois?" Sitten sanoin, että Jeesus on kuningas. He vastasivat: "Kaikki kuninkaasivat ovat olleet pahoja ihmisiä, jotka ovat tyrannisoineet kansaa. Jeesus on varmasti myös tyranni." Kun kerroin heille vertauksen viinitarhan työmiehistä, he sanoivat: "He olivat ihan oikeassa noustessaan kapinaan viinitarhan omistajaa vastaan. Viinitarhan olisi pitänyt kuulua kolhoosille." Kaikki oli heille uutta. Kun kerroin heille Jeesuksen syntymästä, he tekivät kysymyksen, joka länsimaalaisen suussa olisi ollut jumalanpilkkua: "Oliko Maria Jumalan vaimo?" Heidän ja monien muiden kanssa käymistäni keskusteluista opin, että kommunistien pitkän valtakauden jälkeen oli käytettävä kokonaan uutta kieltä evankeliumin saarnaamisessa venäläisille.

Keski-Afrikassa työskenteleville lähetyssaarnaajille tuotti vaikeuksia näiden Jesajan sanojen kääntäminen: "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi." Keski-Afrikassa kukaan ei ole koskaan nähnyt lunta. Heidän kielessään ei ollut "lumi"-sanaa. Lähetyssaarnaajien oli käännettävä: "Syntinne tulevat valkeiksi kuin kookospähkinän sydän."

Meidän täytyi kääntää evankeliumi marxilaisten kielelle ja tehdä se heille ymmärrettäväksi. Tätä työtä emme kyenneet tekemään omin voimin, mutta Pyhä Henki teki työtään meidän kauttamme.

Kapteeni ja naisupseeri kääntyivät tuona samana päivänä. Myöhemmin he autoivat meitä suuresti maanlaisessa lähetystyössämme venäläisten keskuudessa.

Painoimme salaa ja levitimme venäläisten keskuuteen monta tuhatta evankeliumia ja muuta kristillistä kirjallisuutta. Uskoon tulleiden sotilaiden välityksellä saatoimme salakuljettaa monta Raamatun osaa Raamatun osaa Venäjälle.

Käytimme toistakin tapaa toimittaaksemme Jumalan sanaa venäläisten käsiin. Venäläiset sotilaat olivat taistelleet monta vuotta, ja useilla oli kotona lapsia, joita he eivät olleet nähneet koko tänä aikana. Venäläiset rakastavat lapsia. Poikani Mihai ja muut alle kymmenvuotiaat pikkulapset menivät usein venäläisten sotilaiden

puheille kaduilla ja puistoissa. Lasten taskut olivat täynnä Raamattuja, evankeliumeja ja muuta kirjallisuutta. Venäläiset sotilaat taputtivat heitä päähän, ja puhuivat heille hellästi, muistellen omia lapsiaan, joita eivät olleet nähneet moniin vuosiin. Sotilaat antoivat heille usein suklaata tai makeisia, ja lapset antoivat vuorostaan sotilaille jotakin: Raamattuja ja evankeliumeja, jotka he ottivat innokkaasti vastaan. Monta kertaa työ, jota emme itse voineet avoimesti tehdä, oli täysin vaaratonta lapsille. Lapset olivat pieniä lähetyssaarnaajia venäläisten parissa. Tulokset olivat suurenmoisia. Moni venäläinen sotilas otti tällä tavalla vastaan evankeliumin, kun mitään muuta keinoa sen julistamiseksi ei ollut.

SAARNATOIMINTA VENÄLÄISTEN PARAKEISSA

Emme työskennelleet venäläisten keskuudessa ainoastaan henkilökohtaisen todistamisen tietä. Voimme myös pitää pieniä kokouksia.

Venäläiset pitivät kovasti kelloista. He varastivat kelloja kaikilta. He pysäyttivät miehiä kadulla, ja jokaisen tuli luovuttaa kellonsa. Saattoi nähdä venäläisiä, joilla oli useita kelloja kummassakin käsivarressa. Joskus näki venäläisiä naisupseereita, joilla roikkui herätyskello kaulassa. Heillä ei ollut koskaan aikaisemmin ollut kelloa, eivätkä he saaneet niistä ikinä tarpeekseen. Romanianlaisten, jotka halusivat saada itselleen kellon, täytyi mennä neuvostoarmeijan parakkeihin ostamaan varastettu kello, usein oma kellonsa. Romanianlaisia oli siis totuttu näkemään venäläisten parakeissa. Me maanalaisen kirkon työntekijät saimme hyvän tekosyn — kellojen ostamisen — jonka turvin saatoimme myös mennä parakkeihin.

Valitsin ensimmäistä venäläisten parakeissa tekemääni saarnayritystä varten ortodoksisen kirkon juhlapäivän, Pyhän Paavalin ja Pyhän Pietarin päivän. Menin tukikohtaan muka kelloa ostamaan. Teeskentelin, että yksi kello oli muka liian kallis, toinen liian pieni ja kolmas liian suuri. Ympärilleni kerääntyi joukko sotilaita, jokainen tarjosi minulle jotakin ostettavaksi. Kysyin pilan päiten heiltä: "Onko joku teistä nimeltään Paavali

tai Pietari?" Muutamat olivat sen nimisiä. Sitten sanoin: "Tiedättekö, että tänään ortodoksinen kirkkonne kunnioittaa Pyhää Paavalia ja Pyhää Pietaria?" Jotkut iäkäämmät venäläiset tiesivät. Jatkoin: "Tiedättekö, keitä Paavali ja Pietari olivat?" Kukaan ei tiennyt. Aloin kertoa heille Paavalista ja Pietarista. Muuan vanhempi venäläinen sotilas keskeytti minut sanoen: "Ette ole tullut ostamaan kelloja. Olette tullut kertomaan meille uskosta. Istukaa tähän kanssamme ja puhukaa meille! Mutta olkaa hyvin varovainen! Tiedämme keitä tulee varoa. Nämä miehet ympärilläni ovat kaikki hyviä miehiä. Kun lasken käden polvelle, teidän on puhuttava vain kelloista. Kun otan käteni pois, voitte taas jatkaa." Ympärilläni oli kerääntynyt melkoinen miesjoukko. Kerroin heille Paavalista ja Pietarista ja Kristuksesta, jonka tähden Paavali ja Pietari kuolivat. Silloin tällöin astui sisään joku, johon he eivät luottaneet. Sotilas pani käden polvelleni, ja minä rupesin heti puhumaan kelloista. Kun mies lähti pois, jatkoin taas julistamista Kristuksesta. Kävin parakissa monta kertaa. Usein kristityt venäläiset sotilaat auttoivat minua. Monet heidän työtovereistaan löysivät Kristuksen ja tuhansia evankeliumeja jaettiin salaa.

Monet maanalaisen seurakunnan veljet ja sisaret jouituivat kiinni, ja heitä piestiin ankarasti tämän vuoksi, mutta he eivät paljastaneet järjestöämme.

Työn kestäessä meillä oli ilo tavata Venäjän maanalaisen kirkon veljiä ja kuulla heidän kokemuksiin. Ennen kaikkea näimme heissä suurten pyhien ainesta. He olivat käyneet läpi monivuotisen kommunistisen aivopesun! Jotkut olivat opiskelleet kommunistisissa yliopistoissa, mutta niin kuin kalakin säilyttää lihansa suolattomana, vaikka elääkin suolaisessa vedessä, niin hekin olivat käyneet kommunistisia kouluja, mutta pitäneet sielunsa puhtaana ja tahrattomana Kristuksessa.

Näillä venäläisillä kristityillä oli kaunis sielu. He sanoivat: "Tiedämme, että sirppi- ja vasarakokardi, jota pidämme lakissamme, on antikristuksen kokardi." He sanoivat tämän syvästi murheellisina. He auttoivat meitä suuresti, kun levitimme evankeliumia muiden venäläisten sotilaiden keskuuteen.

Voin sanoa, että heillä oli kaikki kristilliset hyveet paitsi ilo. Se esiintyi vain, kun he tulivat uskoon. Sitten se katosi. Ihmettelin tätä suuresti. Kysyin kerran eräältä baptistilta: "Mistä johtuu, että ette tunne iloa?" Hän vastasi: "Miten voin olla iloinen, kun minun on salattava kirkkoni papilta, että olen vakavissani kristitty, että elän rukouselämää, että koetan voittaa sieluja? Kirkkoni pappi on salaisen poliisin urkkija. Meistä toinen vakoilee toistaan ja paimenet ovat laumansa pettäjiä. Pelastusilo asuu *hyvin syvällä* sydämessämme, mutta sitä ulkonaista iloa, joka teillä on — sitä meillä ei enää voi olla."

"Kristinusko on meillä uhkayritys. Kun te vapaat kristityt voitatte sielun Kristukselle, voitatte rauhassa elävän seurakunnan jäsenen. Mutta kun me voitamme ihmisen, tiedämme, että hänen on ehkä mentävä vankilaan ja että hänen lapsistaan tulee ehkä orpoja. Iloon siitä, että on tuonut jonkun Kristuksen luo, liittyy aina tunne, että siitä on maksettava."

Olimme kohdanneet aivan uuden kristittytyypin: maanalaisen seurakunnan kristityn.

Koimme monia yllätyksiä.

Niin kuin on paljon sellaisia, jotka luulevat itseään kristityiksi, mutta eivät todellisuudessa ole, venäläisissä tapasimme monta sellaista, jotka pitivät itseään ateisteina, mutta eivät todellisuudessa olleet.

Tapasin erään venäläisen avioparin. Molemmat olivat kuvanveistäjiä. Kun puhuin heille Jumalasta, he vastasivat: "Ei, Jumalaa ei ole. Me olemme 'bezbošniki' — jumalattomia. Mutta kerromme teille erään mielenkiintoisen tapauksen, joka sattui meille.

"Kun kerran olimme veistämässä Stalinin patsasta, vaimoni kysyi minulta: 'Ajattelepa peukaloa. Ellemme kykenisi taivuttamaan peukaloa muita sormia vastaan — jos sormet olisivat niin kuin varpaat —, emme voisi pitää kädessämme vasaraa, nuijaa, mitään työkalua, kirjaa, leivänpalaa. Ihmiselämä olisi mahdotonta ilman tätä pientä peukaloa. Kuka sitten on tehnyt peukalon? Opimme molemmat marxilaisuutta koulussa ja tiedämme, että maa ja taivas ovat olemassa itsestään. Jumala ei ole niitä luonut. Niin olen oppinut ja uskon niin. Mutta vaikka Jumala ei olisikaan luonut taivasta ja maata, vaikka Hän

olisi luonut vain peukalon, Häntä tulisi ylistää tämän pienen asian takia.

” ’Olemme kiitollisia Edisonille, Bellille ja Stephensonille, jotka keksivät sähkölampun, puhelimen ja höyryveturin ynnä muuta. Miksi emme kiitä Häntä, joka on keksinyt peukalon? Ellei Edisonilla olisi ollut peukaloa, hän ei olisi voinut keksiä mitään. On oikeus ja kohtuus ylistää Jumalaa, joka on luonut peukalon.’ ”

Mies suuttui kovin, niin kuin miesten on tapana suuttua, kun heidän vaimonsa puhuvat viisaasti. ”Älä puhu tyhmyyksiä! Sinulle on opetettu, että Jumalaa ei ole. Etkä voi tietää, vaikka talossa olisi salakuuntelulaitteet, ja silloin joutuisimme vaikeuksiin. Paina *kertakaikkiaan* mieleesi, ettei ole olemassa mitään Jumalaa. Taivaassa *ei ole ketään!*”

Vaimo vastasi: ”Se vasta ihmeellistä onkin. Jos taivaassa olisi Kaikkivaltias Jumala, johon esi-isämme tyyperyydessään uskoivat, olisi aivan luonnollista, että meillä on peukalo. Kaikkivaltias Jumala kykenee tekemään mitä tahansa, ja Hän kykenee tekemään myös peukalon. Mutta vaikka taivaassa ei ole ketään, minä ainakin aion palvoa koko sydämeistäni sitä ’Ei ketään’, joka on luonut peukalon!”

Näin heistä tuli ”Ei kenenkään palvojia”! Heidän uskonsa tähän ”Ei kehenkään” kasvoi aikaa myöten ja he pitivät Häntä ei vain peukalon vaan myös tähtien, kukkien, lapsien ja kaiken elämässä olevan kauniin Luojana.

Tapaus toi mieleen muinaisen Ateenan, jossa Paavali tapasi ”tuntemattoman Jumalan” palvojia.

Aviopari oli sanomattoman onnellinen kuullessaan minulta, että he olivat olleet oikeassa uskoessaan, että taivaassa todella on ”Ei kukaan”, Jumala, joka on Henki: rakkauden, viisauden, totuuden ja voiman henki, joka niin rakasti heitä, että lähetti ainokaisen Poikansa uhraamaan itsensä heidän edestään ristillä.

He olivat uskoneet Jumalaan tietämättä sitä. Minun etuoikeutenani oli viedä heidät askel eteenpäin — pelastuksen ja lunastuksen kokemiseen.

Kerran tapasin kadulla venäläisen naisupseerin. Meidän hänen luokseen esittäen aluksi anteeksipyyntöä: ”Tiedän, että tuntemattomien naisten puhuttelemineen

kadulla on epäkohteliasta, mutta minä olen pappi ja tarkoitukseni on vakava. Tahdon puhua teille Kristuksesta.”

Nainen kysyi minulta: ”Rakastatteko Kristusta?” Vastasin: ”Rakastan! Koko sydämestäni.” Silloin hän heittäytyi syliini ja suuteli minua kerran toisensa jälkeen. Tilanne oli hyvin hämmäntävä pappismiehelle. Suutelin häntä toivoen, että ihmiset luulisivat meitä sukulaisiksi. Nainen huudahti: ”Minäkin rakastan Kristusta!” Vein hänet kotiimme. Siellä huomasin hämmästykseni, ettei hän tiennyt Kristuksesta mitään — yhtään mitään —, paitsi *nimen*. Kuitenkin nainen rakasti Häntä. Hän ei tiennyt, että Hän on Vapahtaja, eikä sitä, mitä pelastus merkitsee. Hän ei tiennyt, missä ja miten Hän oli elänyt ja kuollut. Hän ei tiennyt, mitä Hän oli opettanut, miten Hän oli elänyt ja vaikuttanut. Nainen oli minusta psykologinen harvinaisuus. Miten ihminen voi rakastaa jotakuta, josta tietää vain nimen?

Kun kysyin, nainen vastasi: ”Lapsena opin lukemaan kuvien avulla. ’O’ oli omena, ’k’ oli kello ja niin edelleen. Kun menin oppikouluun, minulle opetettiin, että pyhä velvollisuuteni oli puolustaa kommunistista isänmaatani. Minulle opetettiin marxilaista moraalia. Mutta en tiennyt, minkä näköisiä ’pyhä velvollisuus’ tai ’moraali’ olivat. Tarvisin kuvan niistä. Nyt ymmärsin, että esi-isilämmme oli kuva kaikkea elämässä olevaa kaunista, ylislettävää ja totta varten. Isoäitini kumarsi aina tälle kuvalle sanoen, että se esitti ’Kristusta’. Ja minä rakastin pelkkää nimeä. Nimi tuli minulle niin todelliseksi! Nimen pelkkä sanominen tuotti suurta iloa.”

Kuunnelllessani häntä käsitin, mitä se Filippiläiskirjeen kohta tarkoitti, jossa sanottiin, että jokaisen polven pitää notkistuman Hänen nimessään. Antikristus saattaa ehkä joksikin ajaksi hävittää maailmasta tiedon Jumalasta, mutta pelkässä Kristuksen nimessä on voima, ja se on vievä valoon.

Naisupseeri löysi iloiten Kristuksen kodissani, ja siitä pitäen Hän, jonka nimeä hän oli rakastanut, eli henkilökohtaisesti hänen sydämessään.

Jokainen venäläisten kanssa viettämäni hetki oli täynnä syvällistä merkitystä.

Eräs sisar, joka levitti evankeliumia rautatieasemilla,

antoi eräälle asiasta kiinnostuneelle upseerille osoitteeni.

Eräänä iltana hän tuli kotiini — pitkä, hauskannäköinen venäläinen luutnantti.

Kysyin häneltä: "Miten voin palvella teitä?"

Hän vastasi: "Olen tullut hakemaan valoa."

Aloin lukea miehelle eräitä Raamatun olennaisimpia kohtia. Hän laski kätensä kädelleni ja sanoi: "Pyydän teitä sydämeni pohjasta, älkää johtako minua harhaan. Kuulun kansaan, jota on pidetty pimeydessä. Olkaa hyvä ja sanokaa minulle, onko tuo *todella* Jumalan sanaa?" Vakuutin, että se on. Mies kuunteli tuntikausia . . . ja otti vastaan Kristuksen.

Venäläiset eivät ole koskaan pinnallisia uskonnollisissa asioissa. Jos he taistelevat uskontoa vastaan tai puolustavat sitä ja etsivät Kristusta, he antautuvat asiaan *kaikesta* sielustaan. Siitä syystä jokainen venäläinen kristitty on sieluja voittava lähetysaarnaja. Siitä syystä mikään maailman kansa ei ole yhtä kypsä ja hedelmällinen evankelioimistyölle. Venäläiset ovat luonnostaan eräs maailman uskonnollisimpia kansoja. Maailman tapahtumien kulku voidaan muuttaa, jos tarmokkaasti levitämme evankeliumia heidän keskuuteensa.

On hyvin traagista, että Venäjän maa ja sen kansat kaipaavat suuresti Jumalan sanaa, ja kuitenkin melkein kaikki ovat hylänneet heidät.

Kerran junassa istui minua vastapäätä venäläinen upseeri. Olin puhunut hänelle Kristuksesta vasta muutamia minutteja, kun hän päästi suustaan oikean tulvan ateistisia vastaväitteitä. Marx, Stalin, Voltaire, Darwin ja kaikki muu, mitä Raamattua vastaan oli esitetty, virtasi hänen huuliltaan. Hän ei antanut minulle tilaisuutta puolustautumiseen. Hän puhui melkein tunnin saadakseen minut vakuuttuneeksi, että Jumalaa ei ole. Kun hän oli lopettanut, kysyin: "Ellei Jumalaa ole olemassa, miksi sitten rukoillette, kun olette hädässä?" Upseeri vastasi kuin itse teosta yllätetty varas: "Mistä tiesitte, että rukoilen?" En päästänyt häntä pakoon. "Minä kysyin ensin. Kysyin, miksi rukoillette. Olkaa hyvä ja vastatkaa!" Mies taivutti päänsä ja tunnusti: "Rintamalla, kun olimme saksalaisten motissa, me kaikki rukoilimme. Emme osanneet rukoilla. Niinpä sanoimme: 'Jumala ja äidin

henki'." — Tämä oli varmasti otollinen rukous Hänen edessään, joka katsoo sydämeen.

Työmme venäläisten keskuudessa on tuottanut paljon hedelmää.

Muistan Pjotrin. Kuka tietänee, missä vankilassa hän kuoli. Hän oli kovin nuori! Ehkä kaksikymmenvuotias. Hän oli tullut Romaniaan neuvostoarmeijan mukana. Hän tuli uskoon eräässä salaisessa kokouksessa ja pyysi minua kastamaan itsensä.

Kasteen jälkeen pyysin häntä kertomaan meille, mikä Raamatun kohta oli vaikuttanut häneen eniten ja saanut hänet tulemaan Kristuksen tykö.

Pjotr sanoi kuunnelleensa tarkasti, kun olin eräässä salaisessa kokouksessamme lukenut Luukkaan 24. luvun, kertomuksen siitä, miten Jeesus tapasi kaksi opetuslasta, jotka kulkivat kohti Emmausta. Kun he lähestyivät kylää, "hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi". Pjotr sanoi: "Ihmettelin, miksi Jeesus teki näin. Hän varmaan halusi jäädä opetuslastensa seuraan. Miksi hän sitten sanoi haluavansa kulkea edemmäksi. Minun selitykseni on, että Jeesus oli kohtelias. Hän halusi olla *aivan varma*, että Hänen seuransa oli mieluista. Kun Hän huomasi olevansa tervetullut, Hän astui mielihyvin sisälle taloon heidän kanssaan. Kommunistit ovat epäkohteliaita. He astuvat väkivalloin sydämiimme ja mieliimme. He pakottavat meidät kuuntelemaan itseään aamusta myöhään yöhön. He tekevät sen radion, koulujensa, julisteidensa, sanomalehtiensä, elokuviensa, ateististen kokoustensa avulla, ja he ovat joka paikassa, minne käännät katseesi. Meidän on kuunneltava taukoamatta heidän ateistista propagandaansa, pidämme siitä tai emme. Jeesus kunnioittaa vapauttamme. Hän koputtaa sävyisästi oveen. *Jeesus on voittanut minut kohteliaisuudellaan.*" Kommunismin ja Kristuksen välinen jyrkkä vastakohta tässä asiassa oli saanut Pjotrin vakuuttuneeksi.

Pjotr ei ollut ainoa venäläinen, johon tämä Jeesuksen luonteenpiirre teki vaikutuksen. Minä, niin pappi kuin olinkin, en ollut koskaan ajatellut asiaa näin.

Kääntymyksensä jälkeen Pjotr pani henkensä ja vapautensa kerran toisensa perästä vaaralle alttiiksi salakuljettamalla Romaniasta kristillistä kirjallisuutta ja

apua Venäjän maanalaiselle kirkolle. Lopulta hänet saatiin kiinni. Tiedän, että hän oli vuonna 1959 yhä vankilassa. Onko hän kuollut? Onko hän jo taivaassa, vai jatkaako hän hyvää kilvoitustaan maan päällä? Minä en sitä tiedä. Vain Jumala tietää, missä hän on tänä päivänä.

Pjotrin tavoin monet muut eivät ainoastaan tulleet uskoon. Emme saisi milloinkaan pysähtyä siihen, että olemme voittaneet ihmissielun Kristukselle. Silloin olemme tehneet vasta puolet. Jokaisesta Kristukselle voitettusta sielusta on tehtävä sielujenvoittaja. Venäläiset eivät vain kääntyneet, vaan heistä tuli maanalaisen kirkon "lähetysaarnajia". He toimivat uskaliaina ja pelottomina Kristuksen tähden. He sanoivat aina, että he kykenivät tekemään Kristuksen puolesta kovin vähän — Kristuksen, joka kuoli heidän edestään.

MAANALAINEN TYÖMME ORJUUTETUN KANSAN HYVÄKSI

Toinen työalamme oli maanalainen lähetystyömme romanialaisten keskuudessa.

Kommunistit laskivat naamionsa hyvin pian. Aluksi he käyttivät viekkautta voittaakseen kirkon johtajat puolelleen, mutta sitten alkoi terrori. Tuhansia pidätettiin. Sielujen voittaminen Kristukselle alkoi olla meillekin vaarallista, niin kuin se oli ollut venäläisille jo kauan.

Olin myöhemmin vankilassa ihmisten kanssa, jotka Jumala oli sallinut minun voittaa Kristukselle. Olin samassa sellissä erään miehen kanssa, joka oli jättänyt jälkeensä kuusi lasta jouduttuaan vankeuteen uskonsa tähden. Hänen vaimonsa ja lapsensa näkivät nälkää. Mies ei ehkä koskaan enää näkisi heitä. Kysyin häneltä: "Tunnetteko katkeruutta minua kohtaan siitä, että vein teidät Kristuksen luo ja että sen tähden perheenne elää sellaisessa kurjuudessa?" Mies vastasi: "*En löydä sanoja ilmaistakseni kiitollisuuteni siitä, että veitte minut ih-*

meellisen Vapahtajan luo. En haluaisi asioiden olevan millään muulla tavalla.”

Kristuksen julistaminen uusissa oloissa ei ollut helppoa. Onnistuimme painamaan useita kristillisiä kirjasia ja soluttamaan ne kommunistien ankaran sensuurin lävitse. Esitimme sensorille kirjasen, jonka etusivulla koemeli Karl Marxin, kommunismin perustajan kuva. Kirjoilla oli sellaisia nimiä kuin *Uskonto on oopiumia kansalle* ja muita samankaltaisia nimiä. Sensori luuli kirjoja kommunistisiksi ja painoi niihin hyväksymisleimansa. Näissä kirjoissa oli muutaman sivun verran lainauksia Marxin, Leninin ja Stalinin kirjoista, tarkastajan harhauttamiseksi, ja sen jälkeen sanoma Kristuksesta.

Maanalainen seurakunta on vain osaksi maan alla. Niin kuin jäävuoresta, senkin työstä pieni osa on näkyvissä. Menimme kommunistien mielenosoitustilaisuuksiin ja jaoimme näitä ”kommunistisia” kirjasia. Nähtyään Marxin kuvan he ostivat kilvan kirjaa. Silloin kun he ehtivät sivulle kymmenen ja huomasivat, että kirja puhui Jumalasta ja Jeesuksesta, me olimme jo kaukana.

Näissä oloissa saarnatoiminta ei ollut helppoa. Kansamme eli raskaan sorron alaisena. Viranomaiset riistivät kaikilta kaiken. Talonpojalta he veivät pellot ja lampaat. Parturilta tai räätälistä he veivät hänen pienen liikkeensä. Ei vain kapitalistien omaisuutta takavarikoitu. Hyvin köyhätkin ihmiset joutuivat kärsimään paljon. Melkein jokaisesta perheestä joku oli vankilassa, ja köyhyys oli suuri. Ihmiset kysyivät: ”Miksi rakkauden Jumala sallii pahan voittavan?”

Ensimmäisten apostolienkaan ei varmaan olisi ollut helppoa saarnata Kristusta pitkänäperjantaina, kun Jeesus kuoli ristillä lausuttuaan sanat: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Mutta se, että työtä tehtiin, todistaa, että se oli Jumalasta eikä meistä. Kristillinen usko on vastaus tällaisiin kysymyksiin.

Jeesus kertoi meille köyhästä Lasaruksesta, aikanaan yhtä sorretusta ihmisestä kuin mekin olemme tänä päivänä — kuolemaisillaan olevasta, nälkäisestä miehestä, jonka haavoja koirat nuolivat — mutta jonka enkelit lopulta veivät Aabrahamin helmaan.

MAANALAINEN SEURAKUNTA TOIMI OSAKSI JULKISESTI

Maanalainen seurakunta kokoontui yksityiskodeissa, metsissä, kellareissa — missä vain voi. Näissä salaisissa kokouksissa valmisteltiin usein seurakunnan ”julkista” toimintaa. Teimme tänä kommunistien valta-aikana suunnitelman katukokousten pitämisestä, jotka kävivät aikaa myöten vaarallisiksi uhkayrityksiksi. Mutta niiden avulla tavoitimme monta ihmistä, joita emme voineet lähestyä muulla tavoin. Vaimoni oli hyvin aktiivinen niiden järjestelemisessä. Muutamat kristityt kokoontuivat tyynesti johonkin kadunkulmaan ja alkoivat laulaa. Ihmisiä kerääntyi heidän ympärilleen kuuntelemaan kaunista laulua, ja vaimoni piti puheen. Lähdimme pois ennen passipoliisin paikalle tuloa.

Eräänä iltapäivänä, kun minä tein työtä muualla, vaimoni julisti sanomaa Kristuksesta tuhansille työläisille suuren Malaxa-tehtaan portilla Bukarestissa. Hän puhui työläisille Jumalasta ja pelastuksesta. Seuraavana päivänä monta saman tehtaan työläistä ammuttiin, kun he olivat nousset kapinaan kommunistien epäoikeudenmukaisuutta vastaan. He olivat kuulleet sanoman viime hetkenä.

Me olimme maanalainen seurakunta, mutta samoin kuin Johannes Kastaja mekin puhuimme avoimesti kansalle ja sen johtajille Kristuksesta.

Kaksi kristittyä veljeä tunkeutui kerran erään hallintorakennuksen portaita pitkin pääministerimme Gheorghiu Dej'n puheille. Sinä lyhyenä hetkenä, joka oli heidän käytettävissään, he todistivat hänelle Kristuksesta ja kehottivat häntä luopumaan synneistään ja vainojen järjestämisestä. Dej heitätti heidät vankilaan heidän pelottoman esiintymisensä takia. Vuosia myöhemmin, kun pääministeri Gheorghiu Dej oli vakavasti sairaana, evankeliumin siemen, jonka he olivat kylväneet monta vuotta aikaisemmin ja jonka vuoksi he olivat joutuneet paljon kärsimään, tuotti hedelmää. Häden hetkellä pääministeri muisti hänelle lausutut sanat. Ne sanat olivat niin kuin Raamattu sanoo ”elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka”. Ne läpäisivät hänen

sydämensä kovuuden, ja hän luovutti elämänsä Kristukselle. Hän tunnusti syntinsä, otti vastaan Vapahtajan ja alkoi palvella Häntä. Pian sen jälkeen hän kuoli, mutta hän lähti vastikään löytämänsä Vapahtajan tykö, koska kaksi kristittyä oli halunnut maksaa hinnan. He olivat tyypillisiä tämän päivän kommunistimaiden rohkeita kristittyjä.

Täten maanalainen seurakunta ei työskennellyt ainoastaan salaisin kokouksin ja luvattomin menetelmin, vaan se julisti evankeliumia myös avoimesti ja rohkeasti kaupunkien kaduilla ja maittensa johtajille. Siitä oli maksettava hinta. Me olimme valmiit maksamaan sen. Maanalainen seurakunta on valmis maksamaan hinnan tänäkin päivänä.

Salainen poliisi vainosi maanalaista seurakuntaa ankarasti, sillä se havaitsi seurakunnan ainoaksi jäljelle jääneeksi tehokkaaksi vastustajaksi. Ja juuri tällainen vastustus, hengellinen vastustus, saattoi kaivaa perustuksen kommunistien ateistisen vallan alta, jos sen annettiin esteettä toimia. He näkivät maanalaisessa seurakunnassa, niin kuin vain paholainen voi nähdä, valtansa välittömän uhan. *Kommunistit tiesivät, että jos ihminen uskoi Kristukseen, hänestä ei ikinä tulisi tylsää, tahdotonta alamaista. He tiesivät voivansa heittää vankiloihin ihmisiä, mutta he tiesivät, etteivät kyenneet vangitsemaan uskoa Jumalaan.* Niinpä he taistelivat kaikkiin voimin.

Mutta maanalaisella seurakunnalla on myös kannattajia ja jäseniä hallituksissa ja salaisessa poliisissa.

Neuvoimme kristittyjä liittymään salaiseen poliisiin ja pukemaan yleen maamme vihatuimman ja halveksituimman univormun, jotta he voisivat ilmoittaa salaisen poliisin toimista seurakunnalle. Useat seurakunnan veljet tekivät näin pitäen uskonsa salassa. Ei ole helppoa elää omaistensa ja ystäviensä halveksimana siksi, että kantaa kommunistien univormua ja olla kertomatta heille todellista tehtävänsä. Kuitenkin he tekivät sen. Niin paljon he rakastivat Kristusta.

Kun minut kidnapattiin kadulta ja minua pidettiin vuosikautia vankina salaisessa paikassa, muuan kristitty lääkäri liittyi salaiseen poliisiin saadakseen selville olin-

paikkani. Salaisen poliisin lääkärinä hän pääsi vankien koppeihin ja siksi hän toivoi löytävänsä minut. Kaikki lääkärin ystävät rupesivat karttamaan häntä, koska luulivat hänen tulleen kommunistiksi. Kiduttajan puvun kantaminen on paljon suurempi uhri Kristukselle kuin vangin puvun kantaminen.

Lääkäri löysi minut maanalaisesta, pimeästä sellistä ja toimitti sanan, että olin yhä elossa. Hän oli ensimmäinen ystävä, jonka näin kahdeksan ja puoli vuotta kestäneen vankeuteni aikana. Hänen ansiostaan sana hengissäolostani levisi, ja kun vankeja Eisenhowerin ja Hruštševin aikaisen "suojasään" aikana 1956 vapautettiin, kristityt vaativat minunkin vapauttamistani ja pääsinkin vapaaksi vähäksi aikaa.

Ellei tätä kristittyä lääkäriä, joka liittyi salaiseen poliisiin minun löytämisekseni, olisi ollut, minua ei olisi ikinä vapautettu. Olisin vielä tänäkin päivänä vankilassa tai haudassa.

Käyttäen hyväkseen asemaansa salaisen poliisin palveluksessa nämä seurakunnan jäsenet varoittivat meitä monta kertaa ja olivat suureksi avuksi. Maanalaisella kirkolla on tänäkin päivänä salaisessa poliisissa miehiä, jotka suojelevat ja varoittavat kristittyjä uhkaavasta vaarasta. Muutamat ovat korkeassa asemassa kommunistipiireissä. He salaavat uskonsa Kristukseen ja auttavat meitä suuresti. Jonakin päivänä he saavat taivaassa tunnustaa avoimesti Kristusta, jota he nyt palvelevat salaa.

Kaikesta huolimatta monta seurakunnan jäsentä löydettiin ja pidätettiin. Meidänkin joukossamme oli "Juidaita", jotka urkkivat salaisen poliisin hyväksi. Pieksämällä, syöttämällä huumausaineita, uhkailemalla ja kiristämällä kommunistit koettivat hankkia palvelukseen pappeja ja maallikkoja, jotka sitten ilmiantaisivat veljiään.

2.

Työskentelin virallisessa toimessani ja maan alla helmikuun 29. päivään 1948. Oli sunnuntai — kaunis sunnuntai. Sinä sunnuntaina, kun olin menossa kirkkoon, salainen poliisi kaappasi minut kadulta.

Olin usein ihmeteltyt, mitä Raamatussa useasti mainittu "ihmisryöstö" (suom. Raamatussa "ihmiskauppias") tarkoitti. Kommunismi on opettanut sen meille.

Monet kaapattiin siihen aikaan samalla tavalla. Salaisen poliisin auto pysähtyi eteeni, neljä miestä hyppäsi autosta ja työnsi minut sisään. Minut vietiin vankilaan moneksi vuodeksi. Yli kahdeksaan vuoteen kukaan ei tiennyt, olinko elossa vai kuollut. Salainen poliisi kävi vaimoni luona. Poliisit teeskentelivät olevansa entisiä vankitovereitani. He kertoivat olleensa läsnä hautauksessani. Vaimoni oli surun murtama.

Tuhansia kristittyjä kaikista uskontokunnista joutui vankilaan tuohon aikaan. Ei vain pappeja vangittu, vaan myös tavallisia talonpoikia, nuoria poikia ja tyttöjä, jotka todistivat uskostaan. Vankilat olivat täynnä, ja Romaniassa, niin kuin muissakin kommunistimaissa, vankila merkitsee kidutettavaksi joutumista.

Kidutukset olivat joskus hirvittäviä. En halua puhua kovin paljoa kestämistäni kärsimyksistä. Kun kerron niistä, en saa yöllä unta. Se on liian tuskallista.

Kirjassani "In God's Underground" (Jumalan maanalaisessa) olen kertonut yksityiskohtaisesti kaikista kokemuksistamme Jumalan kanssa vankilassa.

KUVAAMATTOMIA KIDUTUKSIA

Florescu-nimistä pappia kidutettiin hehkuvan kuumilla hiilihangoilla ja veitsillä. Häntä piestiin erittäin pahasti. Sitten ohjattiin nälkiintyneitä rottia putkea myöten hänen selliinsä. Hän ei voinut nukkua, sillä hä-

nen oli puolustauduttava koko ajan. Jos hän lepäsi hetkenkin, rotat hyökkäsivät hänen kimppuunsa.

Hänet pakotettiin seisomaan yötä päivää kahden viikon ajan. Kommunistit toivoivat voivansa pakottaa hänet ilmiantamaan kristityt veljensä, mutta hän pysyi lujana. Lopulta he toivat hänen neljätoistavuotiaan poikansa vankilaan ja alkoivat ruoskia tätä isän silmien edessä. He sanoivat jatkavansa pieksemistä, kunnes pastori sanoisi, mitä he halusivat tietää. Miesparka menetti melkein järkensä. Hän kesti niin kauan kuin voi. Kun hän ei enää voinut kestää, hän huusi pojalleen: "Alexander, minun täytyy sanoa, mitä he haluavat tietää. En voi enää katsella, kun sinua ruoskitaan." Poika vastasi: "Isä, älä tee minulle sitä vääryyttä, että saan petturin isäkseni. Kestä. Jos he tappavat minut, kuolen sanat 'Jeesus ja isänmaa' huulillani." Kommunistit ryntäsivät raivoissaan lapsen kimppuun ja pieksivät hänet hengiltä. Veri roiskui vankikopin seinille. Hän kuoli ylistäen Jumalaa. Rakas veljemme Florescu ei tämän nähtyään ollut enää entisensä.

Ranteisiimme kiinnitettiin käsiraudat, joiden sisäpuolella oli teräviä nauvoja. Jos pysyimme *hievahtamatta*, naulat eivät pistäneet lihaamme. Mutta purevan kylmissä selleissä värisimme vilusta, jolloin naulat raatelivat ranteitamme.

Kristittyjä ripustettiin pää alaspäin köyden varaan ja piestiin niin ankarasti, että heidän ruumiinsa heilahteli edestakaisin iskujen voimasta. Kristittyjä pantiin "jääkaappikoppeihin", jotka olivat niin kylmiä, että seinät olivat huurteen ja jään peitossa. Minutkin heitettiin vähissä vaatteissa tällaiseen selliin. Vankilan lääkärit katsoivat aukosta selliin, kunnes huomasivat vangin olevan jäätymäisillään kuoliaaksi. Silloin he varoittivat vartijoita, jotka syöksyivät sisään, veivät meidät ulos ja lämmittivät meitä. Kun vihdoin olimme lämmenneet, meidät pantiin heti takaisin jääkaappiselleihin jäähtymään keran toisensa jälkeen. Meitä sulatettiin, sitten jäädettiin, niin että olimme minuutin, parin päässä kuolemasta, sitten taas sulatettiin. Sitä jatkui loputtomiin. Vielä tänä päivänäkään en toisinaan voi sietää jääkaapin avaamista.

Meidät kristityt pantiin puisiin laatikkoihin, jotka oli-

vat vain hiukan meitä itseämme suurempia. Niissä ei ollut yhtään liikkumatilaa. Tusinoittain teräviä nauvoja oli löytyä laatikon joka sivulle, ja niiden partaveitsen-terävät päät pistivät laatikkoon sisälle. Kaikki kävi hyvin, jos seisoimme aivan hiljaa. Meidän oli pakko seistä näissä laatikoissa loputtoman kauan. Mutta kun väsyimme ja horjahdimme uupumuksesta, naulat pistivät meitä. Jos liikahdimme tai edes lihaskaan värähti — hirvittävät naulat tuntuivat heti.

Kommunistien kristittyjä kohtaan harjoittamat julmuudet ylittävät kaiken inhimillisen ymmärryksen.

Olen nähnyt kommunistien piinaavan kristittyjä, ja kiduttajien kasvot ovat loistaneet haltioitunutta iloa. "Me olemme pahalainen", he huusivat rääkätessään kristittyjä.

"Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, pahuuden henkivaltoja vastaan." Näimme, ettei kommunismi ole ihmisistä vaan paholaisesta. Se on hengellinen voima — pahan voima — ja sitä voi vastustaa vain suurempi hengellinen voima, Jumalan Henki.

Kysyin usein kiduttajiltani: "Eikö teillä ole sääliä sydämessänne?" He vastasivat tavallisesti Leninin sanoilla: "Munakkaita ei voi tehdä särkemättä munien kuorta eikä hakata puita lastujen lentelemättä". Sanoin taas: "Minäkin tunnen nuo Leninin sanat. Mutta asiassa on eroa. Puuta voi veistää sen tuntematta tuskaa. Mutta nyt olette tekemisissä ihmisolentojen kanssa. Jokainen isku tuottaa kipua, ja aina on itkeviä äitejä." Puheeni oli turhaa. He ovat materialisteja. Heille ei ole olemassa mitään muuta kuin aine, siksi ihminenkin on heille kuin puuta, kuin munankuori. Näin uskoessaan he vajoavat uskomattoman syvälle julmuuteen. Ateismin julmuutta on vaikea uskoa. Kun ihminen ei usko lainkaan siihen, että hyvä palkitaan ja että pahasta rangaistaan, ei hänellä ole mitään syytä olla inhimillinen. Mikään ei ole hillitsemässä ihmisessä piilevää rajatonta pahuutta. Kommunistikiiduttajat sanoivat usein: "Ei ole Jumalaa, ei tuonpuoleista, ei rangaistusta pahasta. Me saamme tehdä mitä haluamme." Eräs kiduttaja jopa sanoi: "Kiitän Jumalaa, johon en usko, että olen elänyt tähän hetkeen asti, jolloin

voin tuoda esiin kaiken sydämessäni olevan pahuuden.” Hän toi sen ilmi kiduttamalla vankeja uskomattoman julmasti.

Olen hyvin murheissani, jos krokotiili syö ihmisen, mutta en pysty moittimaan krokotiilia. Se on krokotiili. Se ei ole moraalinen olento. Samasta syystä ei kommunistejakaan voi syyttää mistään. Kommunismi on hävittänyt heistä kaiken moraalintajun. He kerskailivat sillä, että heidän sydämessään ei ollut säälin rahtuakaan.

Opin heiltä. Samoin kuin he eivät sallineet Jeesukselle pienintäkään sijaa sydämessään, minäkin päätin olla jättämättä saatanalle vähäisintäkään sijaa omassa sydämessäni.

Olen todistanut USA:n senaatin sisäisen turvallisuuden alakomitean istunnossa. Siellä kerroin kauheita asioita, esimerkiksi, kuinka kristittyjä sidottiin risteihin neljäksi päiväksi ja yöksi. Ristit laskettiin lattialle, ja satojen vankien oli tehtävä luonnolliset tarpeensa ristiin sidottujen päälle. Sitten ristit nostettiin uudelleen pystyyn, ja kommunistit ivasivat ja pilkkasivat: ”*Katsokaa Kristustanne. Miten kaunis hän onkaan!* Minkä sulotuoksen hän tuo taivaasta.” Kerroin miten muuan pappi, jota oli kidutettu mielipuolisuuden rajoille asti, pakotettiin siunaamaan ihmisulostusta ja virtsaa ja antamaan kristityille Pyhä Ehtoollinen tässä muodossa. Tämä tapahtui Pitestin vankilassa Romaniassa. Kysyin papilta myöhemmin, miksi hän ei mieluummin kuollut sen sijaan, että otti osaa tällaiseen herjaukseen. Hän vastasi: ”Älkää tuomitko minua. Minä olen kärsinyt enemmän kuin Kristus.” Raamatun helvetin kuvaukset tai Danten 'Infernon tuskat' eivät ole mitään kommunistivankiloitten kidutuksiin verrattuna.

Tämä oli vain hyvin pieni osa siitä, mitä tapahtui eräänä sunnuntaina ja monina muina sunnuntaipäivinä Pitestin vankilassa. On asioita, joita ei yksinkertaisesti voi kertoa. Sydämeni särkyisi, jos minun olisi kerrottava niistä uudestaan. Ne ovat liian kammottavia ja rivoja kirjoitettaviksi. Tällaista veljenne Kristuksessa kokivat ja kokevat *tänä päivänä!*

Eräs todella suuria uskonsankareita oli pastori Milan Haimovici.

Vankilat olivat tupaten täynnä, eivätkä vartijat tunteet meitä nimeltä. He huusivat esiin ne, jotka oli tuomittu saamaan kaksikymmentä viisi raipaniskua jonkin vankilan säännön rikkomisesta. Pastori Milan Haimovici meni lukemattomia kertoja ruoskittavaksi jonkun toisen puolesta. Näin hän saavutti vankitovereidensa kunnioituksen, eikä kunnia koitunut pelkästään hänelle itselleen vaan myös Kristukselle, jota hän edusti.

Jos minun täytyisi jatkaa kertomista kaikista kommunistien hirmuteoista ja kristittyjen uhrautuvaisuudesta, kertomuksestani ei tulisi loppua. Vankiloissa ei harjoitettu vain julmuuksia, siellä tehtiin myös sankaritekoja. Vankien sankarillinen esimerkki innosti suuresti veljiä, jotka olivat vielä vapaina.

Muuan maanalaisen seurakunnan työntekijä oli nuori tyttö. Kommunistipoliisi oli saanut selville, että hän levitti salaa evankeliumeja ja opetti lapsille Kristuksesta. Hänet päätettiin pidättää. Mutta saadakseen pidätyksen tuntumaan mahdollisimman tuskalliselta, poliisi päätti viivyttää pidättämistä muutamalla viikolla, aina hänen hääpäiväänsä saakka. Hääpäivänään tyttö puettiin morsiameksi. Ihmeellisin, onnellisin päivä tytön elämässä! Yhtäkkiä ovi työnnettiin auki ja salaisen poliisin miehet ryntäsivät sisään.

Kun morsian näki poliisit, hän ojensi kätensä heitä kohti, jotta niihin voitiin panna käsiraudat. Miehet panivat raa'asti käsiraudat hänen ranteisiinsa. Tyttö katsahti rakastettuansa, suuteli kahleita ja sanoi: *"Kiitän taivaallista Ylkääni tästä jalokivistä, jonka Hän on lahjoittanut minulle hääpäivänäni. Kiitän Häntä siitä, että hän katsoi minut arvolliseksi kärsimään tähtensä."* Tyttö raahattiin pois itkevien kristittyjen ja itkevän sulhasen luota. He tiesivät, mitä nuorille kristityille tytöille tapahtui kommunistivartijoiden käsissä. Viiden vuoden kuluttua hän pääsi vapaaksi — murtuneena ihmisrauniona, kolmekymmentä vuotta vanhentuneena. Hänen sulhasensa oli odottanut häntä. Tyttö sanoi, että tapahtunut oli vähintä, mitä hän saattoi tehdä Kristuksensa tähden. Näitä kauniita kristittyjä on maanalaisessa seurakunnassa.

MILLAISTA ON AIVOPESU

Lännessä asuvat ihmiset ovat luultavasti kuulleet puhuttavan Korean sodassa ja nykyään Vietnamissa harjoitetusta aivopesusta. Olen itse kokenut sen. Se on kaikkein kammottavin kidutusmuoto.

Monen vuoden ajan meidän täytyi istua kuuntelemissa seitsemäntoista tuntia päivässä:

Kommunismi on hyvä!

Kommunismi on hyvä!

Kommunismi on hyvä!

Kommunismi on hyvä!

Kristinusko on typerää!

Kristinusko on typerää!

Kristinusko on typerää!

Kristinusko on typerää!

Luopukaa!

Luopukaa!

Luopukaa!

Luopukaa!

Seitsemäntoista tuntia päivässä — päivästä päivään, viikosta viikkoon, kuukaudesta kuukauteen.

Monet kristityt ovat kysyneet minulta, miten kykenimme kestämään aivopesun. On vain yksi keino. Se on sydänpesu. Jos Jeesuksen Kristuksen rakkaus on puhdistanut sydämen ja jos sydän rakastaa Häntä, ihminen kykenee kestämään kaikki kidutukset. Mitäpä ei rakastava morsian tekisi rakastavan sulhasen tähden? Mitäpä ei rakastava äiti tekisi lapsensa puolesta? Jos rakastat Kristusta niin kuin Maria rakasti, Maria, jolla oli Kristus-lapsi sylissään, jos rakastat Jeesusta, niin kuin morsian rakastaa sulhastaan, silloin *kykenet* kestämään sellaista kidutusta.

Jumala ei tuomitse meitä sen mukaan, kuinka paljon kestimme, vaan miten paljon kykenimme rakastamaan. Kommunistien vankiloissa olevat kristityt kykenevät rakastamaan. He kykenevät rakastamaan Jumalaa ja ihmisiä.

Kidutukset ja raakuudet jatkuivat keskeytymättä. Kun menetin tajuntani tai olin niin huumaantunut, että piinaajani eivät enää voineet odottaa minulta tunnustuk-

sia, minut vietiin takaisin selliini. Siellä lojuin hoidotta puolikuolleena, kunnes olin voimistunut sen verran, että minut voitiin taas ottaa käsiteltäväksi. Monet kuolivat tässä vaiheessa, mutta jotenkin voimani aina palasivat. Seuraavien vuosien aikana, jotka vietin useissa eri vankiloissa, minulta murrettiin neljä selkänikamaa ja monta muuta luuta. Ruumistani viillettiin monesta eri kohdasta. Siihen poltettiin tai leikattiin kahdeksantoista suurta haavaa.

Oslolaiset lääkärit selittivät, tämän kaiken nähtyään ja todettuaan lisäksi keuhkoissani tuberkuloosin jättämiä arpia, että on puhdas ihme, että olen hengissä tänä päivänä. Heidän lääketieteellisten kirjojensa mukaan minun olisi pitänyt kuolla monta vuotta sitten. Tiedän itsekkin, että se on ihme. Jumala on ihmeiden Jumala.

Uskon, että Jumala teki ihmetekonsa siksi, että voisitte kuulla ääneni, joka huutaa rautaesiripun takana työskentelevän maanalaisen seurakunnan puolesta. Hän salli yhden päästä hengissä pois huutamaan suurella äänellä kärsivien, uskollisten veljemme sanomaa.

LYHYT VAPAUS — UUSI VANGITSEMINEN

Koitti vuosi 1956. Olin ollut vankilassa kahdeksan ja puoli vuotta. Painoni oli alentunut tuntuvasti, olin saanut rumia arpia, minua oli hakattu ja potkittu raa'asti, minua oli ivattu, kiusattu nälällä, painostettu, kuulusteltu yötä päivää, uhkailtu, sairauteni oli jätetty hoidotta. Mikään ei ollut tuottanut vangitsijoiden toivomaa tulosta. Niinpä he lannistuneina päästivät minut vapaaksi. Sitä paitsi heille tehtiin jatkuvasti valituksia vankilassa olostani.

Sain palata entiseen virkaani yhdeksi viikoksi. Saarnasin kaksi kertaa. Sitten poliisi kutsui minut luokseen, ja minulle kerrottiin, että en saanut saarnata enää enkä ryhtyä enää mihinkään uskonnolliseen toimintaan. Mitä sitten olin sanonut? Olin neuvonut seurakuntalaisia olemaan "kärsivällisiä, kärsivällistäkin kärsivällisempiä". "Tuo tarkoittaa, että kehotatte heitä vain olemaan kärsivällisiä, ja amerikkalaiset tulevat vapauttamaan heidät",

poliisivirkailija huusi minulle. Olin myös sanonut, että rattaat pyörivät ja ajat muuttuvat. "Kerrotte heille, että kommunistit eivät tule hallitsemaan aina. Vastavallankumouksellisia valheita!" he huusivat. Julkinen toimintani päättyi tähän.

Viranomaiset kai luulivat, että en uskaltaisi uhmata heitä menemällä takaisin maanalaiseen evankelioimistyöhön. Juuri tässä he olivat väärässä. Palasin salaa siihen työhön, jota olin tehnyt aikaisemmin. Perheeni tuki minua.

Todistin taas salaa kokoontuville uskollisten ryhmille tullen ja menen kuin aave. Luotettavat ihmiset turvasivat tieni. Tällä kertaa minulla oli arpia, jotka tukivat sanomaani ateistien katsantokannan pahuudesta ja rohkaisivat horjuvia sieluja luottamaan Jumalaan ja olemaan rohkealla mielellä. Johdin salaista evankelistojen verkostoa, jossa toinen auttoi toistaan levittämään evankeliumia hallituksen sokaisemien kommunistien silmien edessä. Jos ihminen on niin sokea, ettei hän näe Jumalan käden tekevän työtään, ehkä hän ei näe evankelistankaan kättä.

Mutta lopulta se jatkuva mielenkiinto, jota poliisi tunsu toimiani ja olinpaikkaani kohtaan, tuotti tuloksen. Minut keksittiin taas ja vietiin vankilaan. Jostakin syystä poliisi ei tällä kertaa pidättänyt perhettäni, ehkä sen tähden, että olin tullut kuuluisaksi. Olin viettänyt vankeudessa kahdeksan ja puoli vuotta, ja sitten kolme vuotta suhteellisen vapaana. Nyt minut vangittiin vielä viideksi ja puoleksi vuodeksi.

Toinen vankeusaikani oli monessa suhteessa pahempi kuin ensimmäinen. Tiesin hyvin, mikä minua odotti. Fyyminen tilani huononi melkein heti. Mutta me jatkoimme *maanalaisen* kirkon *maanalaista* työtä kommunistien *maanalaisissa* vankiloissa.

TEIMME SOPIMUKSEN — ME SAARNASIMME HE PIEKSIVÄT

Meitä oli ankarasti kielletty saarnaamasta muille vangeille. Meidän annettiin ymmärtää, että jokaista, joka tavattiin saarnaamasta, odotti ankara piekseminen. Muutamat meistä päättivät maksaa tuon hinnan saarnaami-

sen etuoikeudesta, joten hyväksyimme ehdot. Se oli sopimus; *me saarnasimme ja he pieksivät meitä*. Saarnaaminen teki meidät onnellisiksi. Kommunistit olivat onnellisia saadessaan pieksää meitä. Niinpä kaikki olivat onnellisia.

Seuraava kohta usui uusiutui useammin kuin kykenen muistamaan: Joku veli saarnasi muille vangeille, kun vartijat äkkiä ryntäsivät sisään yllättäen hänet kesken lausetta. He raahasivat hänet käytävää pitkin ruoskimishuoneeseen. Loputtomalta tuntuvaan pieksemisen jälkeen vartijat toivat hänet takaisin ja heittivät — verisenä ja runneltuna — lattialle. Pahoinpidelty nousi hitaasti, oikoi tuskallisesti vaatteensa ja sanoi: "No niin, veljet, mihin minä jäinkään, ennen kuin minut keskeytettiin?" Ja hän jatkoi evankeliumin sanomaansa.

Olen nähnyt kauniita asioita.

Toisinaan saarnaajat olivat maallikkoja. Pyhän Hengen valtaamat kansanmiehet saarnasivat kauniisti. He panivat koko sydämensä sanoihinsa, sillä saarnaaminen sellaisissa oloissa ei ollut helppoa. Milloin tahansa saattoivat vartijat tulla, viedä saarnamiehen pois ja piestä hänet puolikuoliaaksi.

Gherlan vankilassa tuomittiin muuan Grecu- niminen kristitty piestäväksi kuoliaaksi. Tuomion täytäntöönpano kesti muutamia viikkoja. Häntä piestiin hyvin hitaasti. Häntä lyötiin kerran jalkapohjiin kumipatukalla, minkä jälkeen hänet jätettiin rauhaan. Muutaman minuutin kuluttua hän sai uuden iskun, ja taas muutaman minuutin kuluttua. Häntä lyötiin kiveksiin. Sitten lääkäri antoi hänelle ruiskeen. Hän toipui ja sai syödä hyvin, jotta voimat palaisivat, ja sitten häntä piestiin uudelleen, kunnes hän kuoli tämän hyvin hitaan toistuvan pieksemisen seurauksena. Tätä kidutusta johti kommunistipuolueen keskuskomitean jäsen Reck.

Tietyllä hetkellä Reck tavallisesti lausui sanat, jotka kommunistit usein sanoivat kristityille: "Huomaatko nyt, että *minä* olen Jumala. Pystyn päättämään, kuoletko vai jäätkö eloon. Se, joka on taivaassa, ei voi päättää pitää sinua hengissä. Kaikki riippuu *minusta*. Jos *minä* haluan, sinä jäät henkiin. Jos *minä* haluan, sinut tapetaan. *Minä olen Jumala!*" Näin hän pilkkasi kristittyä.

Tässä hirvittävässä tilanteessa veli Grecu antoi Reckille hyvin mielenkiintoisen vastauksen, jonka kuulin myöhemmin Reckiltä itseltään. Hän sanoi: "Ette taida ymmärtää, miten syvällisesti olette puhunut. Te olette todellakin jumala. Jokainen toukka on todellisuudessa perhonen, *jos se kehittyy oikein*. Teitä ei ole luotu kiduttajaksi, ihmiseksi, joka tappaa. Teidät on luotu Jumalan kaltaiseksi olennoiksi. Jeesus sanoi aikansa juutalaisille: 'Te olette jumalia'. Jumaluuden elämä on sydämessänne. Monet, jotka ovat olleet samanlaisia kuin te, monet vainoojat, kuten apostoli Paavali, ovat tietyllä hetkellä tajunneet, että julmuuksien harjoittaminen on ihmiselle häpeäksi, ja että hän voi tehdä paljon parempiakin tekoja. Näin he ovat tulleet osallisiksi jumalallisesta luonnosta. Uskokaa minua, herra Reck, teidät on todellakin kutsuttu olemaan jumala, Jumalan kaltainen, ei kiduttaja."

Silloin Reck ei paljoakaan piitannut uhrinsa sanoista, yhtä vähän kuin Saulus Tarsolainen kiinnitti huomiota Stefanuksen kauniiseen todistukseen, Stefanuksen, joka surmattiin hänen katsellessaan. Mutta sanat tekivät työtään Reckin sydämessä. Myöhemmin hän ymmärsi, että *tämä* oli hänen todellinen kutsumuksensa.

Kommunistien iskut, kidutukset ja teurastukset opettivat meille erään tärkeän asian: *henki on ruumiin herra*. Usein kun meitä kidutettiin, tunsimme sen, mutta se tuntui joltakin kaukaiselta ja tuntui irtaantuneen hengestä, joka oli vajonnut Kristuksen kirkkauteen ja Hänen läsnäolonsa.

Kun meille annettiin leivänviipale viikossa ja likaista keittoa päivittäin, päätimme silloinkin uskollisesti maksaa kymmenykset. Joka kymmenes viikko annoimme leipäosuutemme heikommille veljille kymmenyksinäme Mestarille.

Eräs kristitty tuomittiin kuolemaan. Hänen sallittiin ennen teloitustaan nähdä vaimonsa. Hänen viimeiset sanansa vaimolleen olivat: "*Sinun on ymmärrettävä, että kuolen rakastaen niitä, jotka surmaavat minut. He eivät tiedä mitä tekevät, ja viimeinen toivomukseni sinulle on, että sinäkin rakastaisit heitä. Älä ole sydämessäsi katke-
ra siksi, että he tappavat miehen, jota rakastat. Me ta-*

paamme taivaassa.” Nämä sanat vaikuttivat salaisen poliisin upseeriin, joka kuunteli avioparin keskustelua, ja hän kertoi minulle tämän myöhemmin vankilassa, jonne hän oli joutunut tultuaan kristityksi.

Tirgu-Ocnan vankilassa oli hyvin nuori vanki, jonka nimi oli Matchevici. Hänet oli vangittu kahdeksantoista-vuotiaana. Kidutusten seurauksena hän oli sairastunut vakavaan tuberkuloosiin. Hänen perheensä sai jotenkin selvillä pojan huolestuttavan tilan ja lähetti hänelle sata pulloa streptomysiiniä, joka saattoi ratkaista hänen kohtalonsa. Vankilan poliittinen virkailija kutsui hänet luokseen, näytti hänelle pakettia ja sanoi: ”Tässä on lääkettä, joka voi pelastaa henkesi. Mutta sinulla ei ole lupa vastaanottaa pakettia perheeltäsi. Omasta puolestani auttais mielelläni. Sinä olet nuori. En haluaisi, että kuolet vankilassa. Auta minua auttamaan itseäsi! Ilmianna vankitoverisi! Silloin kykenen selittämään esimiehille, miksi annoin paketin sinulle.” Matchevici vastasi heti: ”En halua jäädä eloon, koska minun olisi silloin hävettävä katsoessani peiliin ja nähdessäni petturin kasvot. En voi hyväksyä tuollaista ehtoa. *Mieluummin kuolen.*” Salaisen poliisin virkamies pudisti pojan kättä ja sanoi: ”Onnittelten sinua. En odottanutkaan muunlaista vastausta. Mutta teen toisen ehdotuksen. Eräät vangit ovat meidän urkkijoitamme. He väittävät itseään kommunisteiksi ja ilmiantavat *teikäläisiä*. He näyttävät kahta osaa. Emme luota heihin. Tahtoisimme mielellämme tietää, kuinka vilpittömiä he ovat. He ovat teikäläisten kavaltajia. Nämä urkkijat tekevät teille paljon vahinkoa paljastamalla meille, mitä puhutte ja teette. Käsitän, että et halua pettää tovereitasi. Anna meille tietoja niistä, jotka vastustavat teitä, niin säästät henkesi!” Matchevici vastasi yhtä nopeasti kuin ensimmäiselläkin kerralla: ”Olen Kristuksen opetuslapsi, ja Hän on opettanut meitä rakastamaan vihollisiammekin. Miehet, jotka pettävät meitä, tekevät meille paljon pahaa, mutta en voi kostaa pahaa pahalla. En voi ilmiantaa heitäkään. Säälin heitä, rukouksen heidän puolestaan.” Matchevici palasi poliittisen upseerin luota ja kuoli samassa sellissä, missä minäkin olin. Näin hänen kuolevan — *hän kuoli kiittäen Jumalaa*. Rakkaus oli väkempämpi kuin luonnollinen elämänhalu.

Jos köyhä mies rakastaa paljon musiikkia, hän uhraa viimeisen lanttinsa päästäkseen kuuntelemaan konserttia. Hänellä ei sen jälkeen enää ole rahaa, mutta hän ei tunne itseään pettyneeksi. Hän on kuullut jotakin kaunista.

Minäkään en surkeile monia vankilassa viettämiäni vuosia. Olen nähnyt kauniita asioita. Olen ollut vankilassa heikkojen ja vähäpätöisten joukossa, mutta minulla on myös ollut kunnia asua samassa vankikopissa suurten pyhien kanssa, usko sankarien kanssa, jotka vetävät vertoja ensimmäisten vuosisatojen kristityille. He menivät ilomielin kuolemaan Kristuksen tähden. Tällaisten pyhien ja uskonsankarien hengen kauneus on niin suuri, että sanat eivät riitä sen kuvaamiseen.

Tässä kertomani tapaukset eivät ole poikkeuksellisia. Maanalaisen seurakunnan kristityille ovat yliluonnolliset asiat tulleet luonnollisiksi.

Maanalainen seurakunta on palannut alkuajan rakkauteen.

Ennen kuin jouduin vankilaan, rakastin Kristusta hyvin paljon. Nyt nähtyäni Kristuksen morsiamen — Hänen hengellisen ruumiinsa — vankilassa, voin sanoa, että rakastan maanalaista seurakuntaa yhtä paljon kuin Kristusta itseään. Olen nähnyt sen kauneuden, sen uhrautumisen hengen.

MITÄ TAPAHTUI VAIMOLLENI JA POJALLENI

Minut vietiin vaimoni luota. En tiennyt, miten hänen kävi myöhemmin. Vasta monien vuosien kuluttua sain tietää, että hänetkin oli pantu vankilaan. Kristityt naiset kärsivät vankiloissa paljon enemmän kuin kristityt miehet. Raa'at vartijat ovat raiskanneet tyttöjä. Pilkka ja rивous on ollut hirvittävää. Naiset määrättiin pakkotyöhön kanavatyömaalle, ja heidän oli pystyttävä samaan työsuoritukseen kuin miestenkin. He lapioivat maata talvela. Prostituoitunut toimivat valvojina ja kilpailivat keskenään, kuka parhaiten kykeni kiduttamaan uskovia naisia. Vaimoni on syönyt ruohoa kuin karja pysyäkseen hengissä. Nälkäiset vangit söivät tällä kanavatyömaalla rottia ja käärmeitä. Eräs vartijoiden sunnuntaihuvi oli heittää naisia Tonavaan ja onkia heidät taas ylös, nauraa

heille, pilkata heitä, kun he katselivat märkää ruumistaan, paiskata heidät uudestaan veteen ja onkia heidät kuiville. Vaimoni oli niitä, joita tällä tavalla heitettiin Tonavaan.

Poikani jäi harhailemaan kadulle, kun hänen äitinsä ja isänsä vietiin pois. Mihai oli lapsesta saakka ollut hyvin uskonnollinen ja kiinnostunut uskonasioista. Yhdeksänvuotiaana, kun hänen isänsä ja äitinsä oli viety hänen luotaan, hänen kristillisyytensä koki kriisin. Hän oli käynyt katkeraksi ja epäili uskontoaan. Hänellä oli tuossa iässä ongelmia, joita lapsilla ei tavallisesti ole. Hänen oli ajateltava leipänsä ansaitsemista.

Kristittyjen marttyyrien perheiden auttaminen oli rikos. Kaksi naista, jotka auttoivat poikaani, pidätettiin myöhemmin ja heitä piesttiin niin ankarasti, että he ovat raajarikkoja vielä tänäkin päivänä — viidentoista vuoden kuluttua. Nainen, joka pani henkensä alttiiksi ja otti Mihain kotiinsa, tuomittiin kahdeksan vuoden vankeuteen, koska hän oli tehnyt rikollisen teon auttamalla vankien perheitä. Häneltä potkittiin hampaat suusta. Häneltä katkaistiin luita. Hän ei kykene enää milloinkaan tekemään työtä. Hänkin tulee olemaan koko elämänsä raajarikko.

"MIHAI, USKO JEESUKSEEN!"

Yksitoistavuotiaana Mihai alkoi ansaita leipäänsä tekemällä säännöllistä työtä. Kärsimykset olivat horjuttaneet hänen uskoaan. Mutta kahden vuoden kuluttua vaimoni vangitsemisesta hänen sallittiin nähdä äitinsä. Poikani meni kommunistien vankilaan ja näki äitinsä ristikon takana. Tämä oli likainen, laiha, hänen kätensä olivat känsäiset, hänen yllään oli repaleinen vanginpuku. Mihai tuskin tunsi häntä. Vaimoni ensimmäiset sanat olivat: "*Mihai, usko Jeesukseen!*" Vartijat raahasivat raivon vallassa hänet pois Mihain luota. Mihai jäi itkemään nähdessään äitiään vietävän pois. Se oli Mihain kääntymisen hetki. Hän ymmärsi, että jos Kristusta voidaan rakastaa sellaisissa oloissa, Hänen täytyi olla oikea Vapah-taja. Hän sanoi myöhemmin: "Vaikka mitkään muu seikka ei puhuisi kristinuskon puolesta kuin se tosiasia, että

äiti uskoo siihen, *se riittää minulle.*" Sinä päivänä Mihai otti täydellisesti vastaan Kristuksen.

Koulussaoloaika oli hänelle jatkuvaa taistelua. Hän oli hyvä oppilas ja sai palkinnoksi punaisen solmion — Nuorten Kommunististen Pioneerien jäsenmerkin. Poikani sanoi: "En tahdo ikinä pitää niiden solmiota, jotka panivat isäni ja äitini vankilaan." Sanojensa tähden hänet erotettiin koulusta. Vuoden kuluttua hän meni taas kouluun salaten, että oli kristityn vangin poika.

Myöhemmin hänen täytyi kirjoittaa aine Raamattua vastaan. Hän kirjoitti aineessaan: "Raamattua vastaan esitetyt väitteet ovat heikkoja eivätkä vastaa totuutta. Opettaja ei ole varmaan lukenut Raamattua. Raamattu on sopusoinnussa tieteen kanssa." *Taas hänet erotettiin.* Tällä kerralla hänen oli oltava koulusta poissa kaksi vuotta.

Lopulta hän pääsi opiskelemaan pappisseminaariin. Siellä opetettiin marxilaista teologiaa. Kaikki selitettiin Marxin oppien mukaan. Mihai protestoi julkisesti luokassa. Muut opiskelijat yhtyivät häneen. Lopputulos oli, että hänet erotettiin, eikä hän voinut päättää teologisia opintojaan.

Kerran koulussa, kun muuan opettaja piti ateistisen esitelmän, poikani nousi ja esitti vastalauseensa sanoen, että opettaja otti harteilleen suuren vastuun johtaessaan nuoria miehiä harhaan. Koko luokka asettui hänen puolelleen. Oli tarvittu vain, että yksi uskalsi puhua julki kaikkien mielipiteen. Silloin kaikki olivat puhujan puolella. Saadakseen olla koulussa poikani koetti aina pitää salassa, että hän oli Wurmbrandin, kristityn vangin, poika. Mutta hänet paljastettiin usein, ja tällöin toistui tuttu näytelmä, kun hänet kutsuttiin rehtorin kansliaan ja erotettiin koulusta.

Mihai sai myös kärsiä paljon nälkää. Vangittujen kristittyjen perheet kommunistimaissa ovat nälkäkuoleman partaalla. Heidän auttamisensa on suuri rikos.

Kerron teille vain yhden tapauksen erään tuntemani perheen kärsimyksistä. Eräs veli joutui vankeuteen, koska oli työskennellyt maanalaisen seurakunnan palveluksessa. Kotiin jäi vaimo ja kuusi lasta. Vanhimmat tyttäret, jotka olivat seitsemäntoista- ja yhdeksäntoistavuotta

tiaita, eivät saaneet työtä. Kommunistimaassa valtio on ainoa työnantaja eikä se anna työtä "rikollisten" kristittyjen lapsille. Älkää arvostelko tätä kertomusta moraalisten periaatteiden mukaan! Kuulkaa vain tosiasiat! Kristityn marttyyrin tyttäret — kristittyjä itsekin — rupesivat prostituoiduiksi pystyäkseen huolehtimaan pikkuveljistään ja sairaasta äidistään. Nelitoistavuotias nuorempi veli tuli hulluksi saatuaan sen tietoonsa, ja hänet oli vietävä mielisairaalaan. Kun isä palasi vuosien kulluttua, hänen ainoa rukouksensa oli: "*Jumala, vie minut takaisin vankilaan. En kestä katsella tätä.*" Hänen rukouksensa kuultiin, ja hän on jälleen vankilassa sen rikoksen tähden, että oli todistanut lapsille Kristuksesta. Hänen tyttärensä eivät ole enää prostituoituja. He ovat saaneet työtä suostumalla salaisen poliisin vaatimuksiin. Heistä on tullut ilmiantajia. Kristityn marttyyrin tyttärinä heidät otetaan kunnioittaen vastaan jokaisessa kodissa. He kuuntelevat ja kertovat sitten kaiken salaiselle poliisille. Älkää vain sanoko, että se on rumaa ja väärin — tietenkin se on sitä — *vaan kysykää itseltänne, eikö ole myös teidän syynne, että tällaisia murhenäytelmiä pääsee tapahtumaan, että tällaiset kristityt perheet jäävät yksin, saamatta apua teiltä, jotka olette vapaita.*

3.

Olin vankilassa yhteensä neljätoista vuotta. Koko tänä aikana en nähnyt kertaakaan Raamattua tai mitään muutakaan kirjaa. Olin unohtanut kirjoitustaidon. Kovan nälän, huumaavien myrkkujen ja kidutusten takia olin unohtanut Pyhän kirjan. Mutta sinä päivänä, jolloin neljätoista vankilavuoteni tuli täyteen, mieleeni tuli jae: "Jaakob palveli neljätoista vuotta saadakseen Raakelin, ja ne tuntuivat hänestä *muutamilta päiviltä*; niin hän rakasti häntä."

Pian tämän jälkeen minut vapautettiin maassamme toimeenpannun yleisen armahduksen yhteydessä.

Näin taas vaimoni. Hän oli odottanut minua uskollisesti neljätoista vuotta.

Aloimme uuden elämän äärimmäisessä köyhyydessä, sillä kun joku pidätetään, häneltä riistetään *kaikki*.

Vapautuneille papeille saatettiin antaa pieni kirkko. Minulle määrättiin kirkko Orsovan kaupungissa. Hallituksen kirkollisasiain ministeriö sanoi minulle, että seurakunnassa oli kolmekymmentäviisi jäsentä, ja varoitti minua, ettei jäsenluku saanut *koskaan* nousta kolmeen-
kymmeneenkuuteen. Minut määrättiin myös ministeriön agentiksi ja veloitettiin tekemään raportti jokaisesta jäsenestä salaiselle poliisille ja pitämään nuoriso loitolla seurakunnasta. Tällä tavalla he käyttävät kirkkoa valvontansa välineenä.

Tiesin, että jos saarnaisin, monet tulisivat minua kuulemaan.

Niinpä en edes yrittänyt työskennellä virallisessa kirkossa. Ryhdyin maanalaisen seurakunnan työhön jakaen tämän kauneuden ja vaarat.

Jumala oli toiminut ihmeellisellä tavalla sinä aikana, jolloin olin ollut vankilassa. Maanalainen seurakunta ei enää ollut hyljätty ja unohdettu. Monet kristityt olivat alkaneet auttaa meitä ja rukoilla puolestamme.

Eräänä iltapäivänä lepäsin hetken erään veljen talossa maaseutukaupungissa. Hän herätti minut ja sanoi: "Ulkomailta on tullut veljiä." Oli olemassa kristittyjä, jotka eivät olleet hyljänneet ja unohtaneet meitä.

Tavalliset kristityt olivat organisoineet salaisen avustustoiminnan kristittyjen marttyyrien perheiden avustamiseksi ja kristillisen kirjallisuuden ja avun salakuljettamiseksi maahan.

Tapasin viereisessä huoneessa kuusi veljeä, jotka olivat tulleet tekemään tätä työtä. Heillä oli minulle paljon puhuttavaa. Kun olimme keskustelleet jo kauan, he kertoivat minulle kuulleensa, että talossa asui mies, joka oli viettänyt neljätoista vuotta vankilassa, ja että he halusivat tavata hänet. Kerroin heille olevani tuo mies. He sanoivat: "Odotimme näkevämme alakuloisen miehen. Ette voi olla etsimämme henkilö, koska olette täynnä iloa." Vakuutin heille, että olin se mies, joka oli ollut vankilassa, ja että olin iloinen, että he olivat tulleet, em-

mekä olleet enää unohdettuja. Seurakunta alkoi saada säännöllistä apua. Saimme salaisia kanavia myöten paljon Raamattuja ja muuta kristillistä kirjallisuutta sekä apua kristittyjen marttyyrien perheille. Avustusten ansiosta me maanalaisen seurakunnan työntekijät kykenimme työskentelemään tehokkaammin.

He eivät ainoastaan antaneet meille Jumalan sanaa. Huomasimme, että meitä rakastettiin. He toivat meille lohdutuksen sanan.

Aivopesun vuosina olimme kuulleet: ”Kukaan ei enää rakasta teitä, kukaan ei enää rakasta teitä, kukaan ei enää rakasta teitä.” Nyt tapasimme kristittyjä, jotka pänivät henkensä alttiiksi näyttääkseen, että rakastivat meitä. He loivat meidän neuvojemme mukaisen salaisen menetelmän työtään varten. He hiipivät salaisen poliisin saartamiin taloihin. Poliisi ei tiennyt, että he olivat menneet sisään.

Lännessä asuva kristitty, joka ”ui” Raamatuissa, ei voi käsittää, miten suuren arvon annoimme salakuljeteuille Raamatuille.

Perheeni ja minä emme olisi tulleet toimeen ilman sitä apua, jonka saimme ulkomaiden rukoilevilta kristityiltä. Samoin oli monien muiden maanalaisten pappien ja marttyyrien laita. Voin omasta kokemuksestani todistaa, miten suuriarvoista oli aineellinen ja varsinkin henkinen tuki, jota saimme Ison Britannian Kristilliseltä Lähetyseuralta. Meidän silmissämme miehet olivat kuin Jumalan lähettämiä enkeleitä.

Koska maanalaisen seurakunnan toiminta oli voimistunut, minua uhkasi taas uuden pidättämisen vaara. Silloin kaksi kristillistä järjestöä — Norjan Juutalaislähetys ja Hebrealaisten Kristittyjen Liitto — maksoi minusta vaaditut 2.500 punnan lunnaat. Saatoin näin ollen lähteä Romaniasta.

MIKSI LÄHDIN ROMANIASTA

En olisi lähtenyt — vaaroista huolimatta —, elleivät maanalaisen seurakunnan johtajat olisi kehottaneet minua käyttämään tarjoutunutta tilaisuutta maasta poistumiseen, niin että saatoin ruveta maanalaisen seurakun-

nan ääneksi vapaalle maailmalle. He toivoivat minun puhuvan teille, lännen kansoille, heidän nimissään ja kertovan heidän kärsimyksistään ja avuntarpeistaan. Tulin länteen, mutta sydämeni jäi heidän luokseen. Ellen olisi ymmärtänyt, miten välttämätöntä teidän oli kuulla maanalaisen seurakunnan kärsimyksistä ja rohkeasta työstä, en olisi koskaan lähtenyt Romaniasta. Tämä on tehtäväni.

Ennen kuin lähdin Romaniasta, minut kutsuttiin kaksi kertaa salaiseen poliisiin. Minulle sanottiin, että rahat oli maksettu puolestani. (Romania myy kansalaisiaan rahasta, sillä kommunismi on johtanut maamme suuriin taloudellisiin vaikeuksiin.) He sanoivat: "Menkää vain länteen ja saarnatkaa Kristusta, niin paljon kuin teitä huvittaa, mutta älkää puhuko meistä! Älkää sanokaa sanaakaan meitä vastaan! Kerromme teille suoraan, mitä olemme suunnitelleet, jos paljastatte, mitä teille on tapahtunut. Ensinnäkin, löydämme 500 punnalla gangsterin, joka tekee teistä selvän, tai voimme kidnapata teidät. (Olen ollut samassa kopissa ortodoksisen piispan, Vasile Leulin kanssa, joka oli kaapattu Itävallassa ja tuotu Romaniaan. Hänen kaikki kyntensä oli revitty irti. Tapasin vankilassa Berliinistä ryöstettyjä ihmisiä. Äskettäin on romaniaalaisia kaapattu Italiasta ja Pariisista.) Salaisen poliisin miehet jatkoivat: "Voimme myös pilata maineenne levittämällä huhua teistä ja jostakusta työstä, varkaudesta tai jostakin muusta nuoruudensynnistäne. Länsimaalaisia — varsinkin amerikkalaisia — on hyvin helppo pettää ja vetää nenästä."

Uhkailtuaan minua poliisi päästi minut länteen. He luottivat suuresti aivopesuun, jonka olin läpikäynyt. Lännessä elää monia, jotka ovat kokeneet saman kuin minä, mutta pysyvät vaiti. Muutamat jopa ylistävät kommunismia, vaikka kommunistit ovat heitä kiduttaneet. Kommunistit olivat aivan varmoja, että minäkin tulisin pysymään hiljaa.

Joulukuussa 1965 perheeni ja minä saimme lähteä Romaniasta.

Viimeinen työni ennen lähtöämme oli käynti sen everstin haudalla, joka oli antanut määräyksen pidättämisestäni ja jonka toimesta olin kärsinyt kidutuksia

monta vuotta. Laskin hänen haudalleen kukan. Näin tekemällä omistauduin viemään Kristukselta saamaani iloa kommunisteille, jotka olivat hengellisesti niin tyhjiä.

Vihaan orjuuttavaa järjestelmää, mutta rakastan ihmisiä. Vihaan syntiä, mutta rakastan syntistä. Rakastan kommunisteja kaikesta sydämeistäni. He voivat surmata kristittyjä, mutta he eivät kykene surmaamaan rakkautta, jota nämä tuntevat surmaajiaan kohtaan. En tunne katkeruutta tai vastenmielisyyttä kiduttajiani kohtaan.

4.

Juutalainen legenda kertoo, että kun heidän esi-isänsä pelastuivat Egyptistä ja egyptiläiset hukkuivat Punaiseen mereen, enkelit yhtyivät israelilaisten laulamiin voittolauluihin. Jumala sanoi silloin enkeleille: "Juutalaiset ovat ihmisiä ja he voivat iloita pakoon pääsystä. Mutta teiltä odotan enemmän ymmärtämystä. Eivätkö egyptiläiset ole minun luomiani. Enkö rakasta heitäkin. Miksi ette sure niinkuin minäkin heidän murheellista kohtaloaan?"

"Ja tapahtui Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä ja näki miehen seisovan edessään, paljastettu miekka kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi hänelle: "Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?" (Joosua 5:13).

Jos Joosuan tapaama mies olisi ollut vain ihminen, vastaus olisi kuulunut joko "olen teikäläisiä", tai "olen vihollisiasi" tai "olen puolueeton". Ihminen voi vastata tällaiseen kysymykseen vain näillä kolmella tavalla. Mutta olento, jonka Joosua näki, oli toisesta maailmasta, ja siksi hän vastasi kysymykseen, oliko hän Israelin puolella vai sitä vastaan, mitä odottamattomimmalla ja vaikeasti ymmärrettävällä tavalla: "En." Mitä tämä "en" tarkoittaa?

Olento oli kotoisin maailmasta, jossa ei olla puolella eikä vastaan, vaan ymmärretään kaikkia ja kaikkea, säälitään ja tunnetaan myötätuntoa ja rakastetaan palavasti.

Inhimillisellä tasolla kommunismia on vastustettava viimeiseen saakka. Sillä tasolla meidän täytyy taistella niitä vastaan, jotka kannattavat tätä raakaa ja mieletöntä oppia.

Mutta kristityt ovat enemmän kuin pelkkiä ihmisiä; he ovat Jumalan lapsia, osallisia jumalallisesta luonnosta.

Siksi vankiloissa kokemani kärsimykset eivät ole saaneet minua vihaamaan ihmisiä. He ovat Jumalan luomia. Miten voisin vihata heitä? En voi kuitenkaan olla heidän ystävänsäkään. Ystävyys tarkoittaa yhtä sielua kahdessa rinnassa. Mutta minä en ole yhtä kiduttajieni kanssa. He vihaavat ajatustakin Jumalasta. Minä rakastan Jumalaa.

Jos minulta kysyttäisiin: "Oletteko kommunistien puolella vai heidän vihollisensa?", vastaukseni olisi seuraava. Olen kommunistista järjestelmää vastaan ja taistelen sitä vastaan. Mutta hengessä minut on asetettu taivaallisiin Jeesuksessa. Asuinsijani on samassa maailmassa kuin olennon, joka vastasi "en", maailmassa, jossa kommunisteja heidän rikoksistaan huolimatta rakastetaan ja ymmärretään, maailmassa, jossa enkelit pyrkivät auttamaan jokaista saavuttamaan ihmiselämän päämäärän, joka on tuleminen Kristuksen kaltaiseksi. Siksi tahdon levittää evankeliumia kommunisteille, ilmoittaa heille iankaikkisen elämän ilosanomaa.

Kristus, joka on Herrani, rakastaa kommunisteja. Hän on itse sanonut rakastavansa kaikkia ihmisiä ja jättävänsä mielummin yhdeksänkymmentä yhdeksän vanhurskasta kuin sallivansa yhden eksyneen lampaan joutua hukkaan. Hänen apostolinsa ja kristikunnan suuret opettajat ovat opettaneet tätä universaalista rakkautta Hänen nimessään. Makarios sanoo: "Jos ihminen rakastaa kiihkeästi kaikkia ihmisiä, mutta sanoo, että on yksi ihminen, jota hän ei voi rakastaa, ei hän ole enää kristitty, koska hänen rakkautensa ei käsitä kaikkia." Augustinus opettaa: "Vaikka koko ihmiskunta olisi ollut vanhurskas ja vain yksi ihminen syntinen, Kristus olisi tullut kärsi-

mään ristinkuoleman tämän yhden ihmisen puolesta. Niin paljon Hän rakastaa jokaista ihmistä.” Kristillinen opetus on selvä. Ateistit ovat ihmisiä, ja Kristus rakastaa heitä. Samoin tekee jokainen ihminen, jolla on Kristuksen mieli. Me rakastamme syntistä, vaikka vihaamme syntiä.

Tiedämme, että Kristus rakastaa heitä ja itsekin rakastamme heitä.

Olen tavannut vankiloissa kristittyjä, joilla on ollut jaloissaan kaksikymmentä viisi kiloa painavat kahleet, joita on kidutettu punahehkuisilla raudoilla, joiden kurkuun on kaadettu lusikoittain suolaa ja joiden sitten on annettu olla veden puutteessa, joita on kiusattu nälällä, ruoskittu, piinattu kylmyydellä, ja he ovat rukoilleet palavasti kiduttajiensa puolesta. Ihmisjärki ei voi tätä selittää. Sydämiimme vuodatettu Kristuksen rakkaus saa sen aikaan.

Jotkut niistä, jotka olivat kiduttaneet meitä, joutuivat myöhemmin itsekin vankilaan. Kommunistien hallitessa he itse, jopa heidän johtajansakin joutuivat vankiloihin melkein yhtä usein kuin heidän vastustajansa. Kiduttajat ja uhrit joutuivat usein yhteiseen selliin. Eikristityt osoittivat vihaa entisiä inkvisiittoreitaan kohtaan ja pieksivät heitä, mutta kristityt asettuivat heidän puolelleen oman turvallisuutensa vaarantaen silläkin uhalla, että heitä syytettäisiin kommunistien rikostovereiksi. Olen nähnyt kristittyjen antavan viimeisen leivänpalansa (saimme siihen aikaan yhden viipaleen viikossa) ja lääkkeet, jotka olisivat ehkä pelastaneet heidän henkensä, sairaalle kommunistille ja entiselle kiduttajalle, josta oli tullut vankitoveri.

Iuliu Maniun, Romanian entisen, vankilassa kuolleen, kristityn pääministerin viimeiset sanat olivat: ”Jos kommunistit voitetaan meidän maassamme, jokaisen kristityn pyhä velvollisuus on mennä kaduille ja puolustaa oman henkensä uhalla heitä kansanjoukkojen raivolta.”

Ensimmäisinä päivinä uskoontuloni jälkeen minusta tuntui, etten voisi enää elää. Kadulla tunsin fyysistä tuskaa jokaisen ohikulkevan miehen ja naisen puolesta. Oli kuin veitsi olisi työnnetty sydämeeni, niin polttava oli kysymys, oliko kadulla kulkija pelastettu. Jos seurakun-

nan jäsen lankesi syntiin, saatoin itkeä tuntikausia. Haluan kaikesta sydämestäni, että kaikki ihmiset pelastuivat, eivätkä kommunistit ole poikkeuksia.

Erityisessä emme pystyneet rukoilemaan enempää kuin ennenkään. Olimme sanoinkuvaamattoman nälkäisiä; meille oli syötetty huumausaineita, kunnes olimme kuin idiootteja. Olimme kuin luurangot. Herran rukous oli meille aivan liian pitkä. Emme kyenneet keskittymään niin paljon, että olisimme voineet lukea sen. Ainoa rukoukseni, jota toistin kerran toisensa jälkeen, oli: "Jeesus, minä rakastan Sinua."

Ja sitten, eräänä ihmeellisenä päivänä sain vastauksen Jeesukselta: "Sinä siis rakastat minua? Nyt näytän sinulle, miten suuresti minä rakastan sinua." Heti tunsin sydämessäni tulenliekin, joka oli polttava kuin auringon hehkuvat säteet. Emmauksen tiellä kulkeneet opetuslapset sanoivat, että heidän sydämensä oli palava, kun Jeesus puhui heidän kanssaan. Niin oli minunkin laitani. Tunsin Hänen rakkautensa, joka oli uhrannut elämänsä ristipuulla meidän kaikkien puolesta. Sellainen rakkaus ei voi tehdä poikkeusta kommunistien kohdalla, olkoon heidän syntinsä kuinka raskaat tahansa.

Kommunistit ovat tehneet ja tekevät yhä hirmutekoja, mutta "eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus." Niin kuin hauta vaatii kaikki — rikkaat ja köyhät, nuoret ja vanhat, kaikki ihmiset, edustivat he sitten mitä rotua, kansakuntaa tai poliittista ideologiaa tahansa, hurskaat rikoksenteelijät — samoin rakkaus sulkee piiriinsä kaikki. Kristus, ruumiillistunut Rakkaus ei hellitä ennen kuin on voittanut kommunistitkin.

Muuan pappi heitettiin minun selliini. Hän oli puoli-kuollut. Veri virtasi pitkin hänen kasvojaan ja ruumistaan. Häntä oli ruoskittu hirveästi. Pesimme hänet. Jotkut vangit kirosivat kommunisteja. Hän sanoi voihkien: "Älkää kirotko heitä! Olkaa vaiti! Haluan rukoilla heidän puolestaan."

MIKSI KYKENIMME ILOITSEMAAN — VANKILASSAKIN

Kun muistelen neljätoista vankilavuottani, huomaan, että se oli toisinaan onnellista aikaa. Muut vangit, jopa vartijatkin ihmettelivät usein, miten onnellisia kristityt saattoivat olla mitä hirvittävimmissä oloissa. Vartijat eivät kyenneet estämään meitä laulamasta, vaikka saimme pieksemisen palkaksemme. Luulen, että satakieletkin laulaisivat, vaikka tietäisivät, että ne surmataan laulun päätyttyä. Vangitut kristityt tanssivat ilosta. Miten he kykenivät iloitsemaan niin traagisissa olosuhteissa?

Mietin usein vankilassa Jeesuksen opetuslapsilleen lausumia sanoja: "Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, mitä te näette." Opetuslapset palasivat Palestiinassa tehdyltä kiertomatkalta ja olivat nähneet kauheita asioita. Palestiina oli sorrettu maa. Kaikkialla oli kurjuutta, niin kuin sorretun kansan keskuudessa vain voi olla. Opetuslapset näkivät sairautta, ruttoa, nälkää, surua. He kävivät taloissa, joista isänmaan ystävät oli viety vankilaan, he olivat tavanneet itkeviä vanhempia ja vaimoja. Maailma, jonka he olivat nähneet, ei ollut suinkaan kaunis.

Kuitenkin Jeesus sanoi: "Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, mitä te näette." Syy oli se, että he eivät olleet nähneet vain kärsimyksiä. He olivat nähneet myös kaikkien Vapahtajan, kaiken hyvän Toteuttajan, Päämäärän, jonka ihmiskunta on saavuttava. Ensimmäisen kerran muutamat rumat madot, lehdillä ryömivät toukat ymmärsivät, että viheliäisen olemassaolon jälkeen tulee elämä, joka on kuin kaunis, monivärinen perhonen lentelemässä kukasta kukkaan. Me tunsimme iloa samasta syyistä.

Minua ympäröivät Jobit, jotka olivat paljon enemmän ahdistettuja kuin Job oli ollut. Mutta tiesin, miten Jobin elämä päättyi; miten hän sai kaikkea kaksi kertaa niin paljon kuin hänellä oli ollut. Ympäriilläni oli miehiä, jotka olivat köyhän Lasaruksen kaltaisia, nälkäisiä ja täynnä hoitamattomia paiseita. Mutta tiesin, että enkelit veisivät heidät kaikki Aabrahamin helmaan. Näin heidät sellaisina kuin he kerran tulevat olemaan. Näin

vieressäni olevan repaleisen, likaisen ja raihnaisen marttyyrin huomispäivän kruunattuna pyhänä.

Mutta katsellessani näitä miehiä — ei sellaisina kuin he olivat, vaan sellaisina kuin he tulisivat olemaan — näin myös vainoojissa, Saulus Tarsolaisissa, tulevia Paavaleita. Muutamista oli jo tullut sellaisia. Salaisen poliisin virkailijat, joille julistimme uskoamme, tulivat itsekin kristityiksi ja olivat onnellisia saadessaan myöhemmin vankilassa kärsiä sen takia, että olivat löytäneet Kristuksemme. Vartijoissa, jotka ruoskivat meitä, näimme tulevia Filippin vanginvartijoita. Ruoskihan Filippin vanginvartija ensin Paavalia ja tuli sitten uskoon. Näimme unta, että vartijat pian kysyisivät: ”Mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?” Niissä, jotka naurussa suin katselivat, kuinka ulostusten tahrimia kristittyjä sidottiin ristiin, näimme Golgatalle kokoontuneen kansanjoukon, joka pian ristiinnaulitsemisen jälkeen löi rintoihinsa kauhistuneena synneistään.

Vankilassa meissä heräsi toivo, että kommunistitkin voivat pelastua. Siellä aloimme tuntea vastuuta heistä. Kun he kiduttivat meitä, opimme heitä rakastamaan.

Suuri osa sukulaisiani oli murhattu. *Heidän murhaajansa tuli uskoon minun kodissani*. Se oli paras mahdollinen paikka. Ajatus lähetystyön tekemisestä kommunistien keskuudessa syntyi heidän vankiloissaan.

Jumala näkee asiat eri tavalla kuin me, samoin kuin mekin suhtaudumme asioihin toisin kuin muurahainen. Inhimilliseltä kannalta katsottuna ulostusten tahrimiin risteihin sitominen on hirvittävää. Siitä huolimatta Raamattu nimittää marttyyrin kärsimyksiä ”kevyeksi ahdistukseksi”. Neljätoista vuotta vankilassa on meidän mielestämme pitkä aika. Raamattu sanoo, että se kestää hetken ja tuottaa kirkkauden, ylenpalttisesti. Tämä antaa meille oikeuden olettaa, että kommunistien hirvittävät rikokset, jotka meidän ihmisten kannalta katsottuina ovat anteeksiantamattomia ja joita vastaan meidän täytyy vanhurskaasti taistella viimeiseen asti, ovat Jumalan silmissä kevyempiä kuin meidän silmissämme. Heidän hirmuvaltiutensa, jota on jo kestänyt puoli vuosisataa, lieene Jumalan edessä, jolle tuhat vuotta on kuin yksi päivä, vain hetkellinen asia.

Taivaan portit eivät ole suljetut kommunisteilta. Eikä myöskään valoa ole heiltä sammutettu. He voivat tehdä parannuksen niin kuin kuka muu tahansa. Meidän tulee kehottaa heitä tekemään parannus.

Vain rakkaus voi muuttaa heidät. Viha tekee sokeaksi. Hitler oli kommunismin vastustaja, mutta sellainen vastustaja, joka vihasi. Sen sijaan, että olisi voittanut heidät, hän auttoi heitä valloittamaan kolmanneksen maailmaa.

Rakastaen suunnittelimme vankilassa lähetystyötä kommunistien parissa.

Tällöin ajattelimme ensi sijassa heidän johtajiaan.

Lähetysjohtajat näyttävät tutkineen huonosti kirkkohistoriaa. Millä tavalla Norja voittiin Kristukselle? Voittamalla kuningas Olavi. Venäjä sai kristinuskon, kun sen hallitsija, Vladimir, tuli uskoon. Unkari voittiin voittamalla Pyhä Tapani, Unkarin kuningas. Samoin kävi Puolassa. Jos heimopäällikkö on saatu Afrikassa vakuuttuneeksi, heimo seuraa häntä. Teemme lähetystyötä tavallisten kansanmiesten keskuudessa. Heistä saattaa tulla hyviä kristittyjä, mutta heillä ei ole vaikutusvaltaa, eivätkä he voi muuttaa asioiden tilaa.

Meidän täytyy voittaa johtajat: poliittiset, taloudelliset, tieteen ja taiteen johtohenkilöt. He ovat sielujen insinöörejä. He muovailevat ihmismieliä. Voittamalla heidät voitamme kansan, jota he johtavat ja johon heillä on valta.

Lähetystyön kannalta kommunismilla on muuan etu, jota muilla yhteiskunnallisilla järjestelmillä ei ole. Se on keskitetympi.

Vaikka USA:n presidentti kääntyisi mormonien uskoon, Amerikasta ei siitä huolimatta tulisi mormonimaata. Mutta jos Mao Tse-tung tulisi kristityksi — tai Breznev tai Ceausescu — koko heidän maansa voitaisiin saavuttaa. Niin suuri on johtajien esimerkin voima näissä maissa.

Mutta voiko kommunistinen johtomies sitten tulla uskoon? Varmasti sillä hän on onneton ja epävarma niin kuin hänen uhrinsakin. Melkein kaikki Venäjän kommunistijohtajat ovat päättäneet uransa vankilassa tai tulleet omien tovereidensa ampumiksi. Samoin on laita Kiinas-

sa. Jopa sisäministerit, niin kuin Jagoda, Jezhov, Beriija, joilla näytti olevan käsissään kaikki valta, päättivät päivänsä samalla tavalla kuin kurjin vastavallankumouksellinen: luoti niskaan ja heidän tarunsa oli lopussa. Äskettäin on Shelepin, Neuvostoliiton sisäministeri, ja Rankovic, Jugoslavian sisäministeri, heitetty syrjään kuin käytetty riepu.

HENGELLISET ASEET KOMMUNISMIA VASTAAN

Kommunistinen hallitusmuoto ei tee ketään onnelliseksi, ei edes niitä, jotka hyötyvät siitä. Hekin vapisevat joka yö peläten, että salaisen poliisin auto tulee heitä hakemaan, koska puoluesuuntaus on muuttunut.

Olen tuntenut henkilökohtaisesti useita näiden johtomiehiä. He kantavat raskasta taakkaa. Vain Jeesus voi antaa heille levon.

Kommunistijohtajien voittaminen Kristukselle saattaa merkitä maailman säästymistä ydinsodan hävitykseltä, ihmiskunnan vapauttamista nälästä, joka johtuu siitä, että suuri osa maailman tuloista tuhlataan kalliisiin aseisiin. Kommunistijohtajien voittaminen merkitsee sitä, että Kristus ja enkelit iloitsevat. Se saattaa merkitä rieuvoittoa seurakunnalle. Kaikki maat, joissa lähetysaarnajaat uurastavat, sellaiset kuin Uusi Guinea tai Madagaskar, tulevat seuraamaan esimerkkiä, jos kommunistijohtajat voitetaan, sillä kristinusko saa tällöin aivan uuden yllykkeen.

Olen henkilökohtaisesti tuntenut uskoon tulleita kommunisteja. Olin itse aktiivinen ateisti nuoruudessani. Uskoon tulleet ateistit ja kommunistit rakastavat Kristusta suuresti.

Lähetystyössä tarvitaan strategiaa. Pelastussuunnitelman kannalta kaikki sielut ovat samanarvoisia; lähetysstrategian kannalta ne eivät ole samanarvoisia. On paljon tärkeämpää voittaa vaikutusvaltainen mies, joka kykenee myöhemmin voittamaan tuhansia, kuin saarnata aarniometsän villille ja luvata pelastusta hänelle. Siksi Jeesus päätti suorittaa työnsä Jerusalemissa, maailman hengellisessä päämajassa eikä jossakin pienessä kylässä.

Samasta syystä Paavalikin halusi ehdottomasti päästä Roomaan.

Raamattu sanoo: ”Se (vaimon siemen) on polkeva rikki sinun (käärmeen) pääsi.” Me kutitamme käärmettä vatsasta, ja se vain nauraa. Käärmeen pää on jossakin Moskovan ja Pekingin välillä, ei Tunisissa tai Madagaskarissa. Seurakunnan johtajien ensisijaisena mielenkiinnon kohteena tulee olla kommunistinen maailma. Sama koskee lähetysjohtajia ja jokaista kristittyä.

Meidän on lakattava tekemästä työtä rutiininomaisesti. ”Kirottu olkoon se, joka Herran työtä laiskasti tekee”, on kirjoitettu. On välttämätöntä, että seurakunta tekee hengellisen, koko rintaman laajuisen hyökkäyksen kommunisteja vastaan.

Sodat voidaan voittaa ainoastaan hyökkäystaktiikalla, ei koskaan puolustustaktiikalla. Seurakunta on ollut tähän asti kommunismin suhteen yksinomaan puolustuskannalla ja menettänyt maan toisensa perästä kommunisteille.

Tässä suhteessa seurakunnan on ehdottomasti heti tehtävä täyskäännös. Psalmissa sanotaan, että ”Jumala rikkoo rautaiset salvat”. Jumalalle rautaesirippu on pikku juttu.

Alkuseurakunta työskenteli salaa ja laittomasti, ja se voitti. Meidän on opittava tekemään työtä samalla tavalla.

Ennen kommunistien valtakautta en ymmärtänyt, miksi useita Uuden Testamentin henkilöitä kutsutaan lisänimillä: Simeon, jota kutsuttiin Nigeriksi, Johannes, jota sanottiin Markukseksi ja niin edelleen. Nykyään mekin käytämme salanimiä työskennellessämme kommunistisissa maissa.

En käsittänyt aikaisemmin, miksi Jeesus toivoessaan, että viimeinen ateria valmistettaisiin, ei sanonut osoitetta, vaan: ”Menkää kaupunkiin, niin teitä vastaan tulee mies kantaen vesiastiaa; seuratkaa häntä.” Nyt käsitän. Mekin käytämme tällaisia salaisia tuntomerkkejä maanalaisen seurakunnan työssä.

Jos työskentelemme tähän tapaan — jos palaamme alkuseurakunnan työtapoihin —, pystymme toimimaan tehokkaasti Kristuksen asian hyväksi kommunistimaissa.

Mutta kun tapasin eräitä lännen kirkon johtajia, huomasin, että heidän menettelytapansa hyödytti kommunisteja, eikä heillä ollut rakkautta, joka olisi saanut aikaan sen, että olisi ryhdytty toimimaan lähetystyön alkamiseksi kommunistimaissa. En tavannut laupiaan samarialaisen sääliä Karl Marxin huoneen eksyneitä sieluja kohtaan.

Ihminen ei usko sitä, mitä hän lausuu uskontunnustuksessaan, vaan sen, minkä puolesta hän on valmis kuolemaan.

Maanalaisen seurakunnan kristityt ovat todistaneet olevansa valmiita kuolemaan uskonsa tähden. Jatkan tällä hetkellä työtä, joka saattaa päättyä uuteen vankeuteen jossakin kommunistimaassa, uusiin kidutuksiin ja kuolemaan. Johdan näet salaista lähetystyötä rautaesiripun takaisten kansojen parissa ja antaudun kaikkiin vaaroihin. Uskon sen, mitä kirjoitan.

Minulla on oikeus kysyä: ovatko amerikkalaiset kirkon johtomiehet, jotka hierovat sovintoa kommunismin kanssa, valmiit kuolemaan tämän uskonsa puolesta? Kuka estää heitä luopumasta korkeista asemistaan lännessä ja ryhtymään idän kirkon virallisiksi papeiksi, jotta he voisivat itse paikalla työskennellä yhteistyössä kommunistien kanssa? Yksikään lännen kirkon johtaja ei ole vielä antanut tällaista todistusta uskostaan.

Ihmiskielen sanat syntyivät ihmisten tarpeesta ymmärtää toisiaan, kun he metsästivät ja kalastivat yhdessä ja myöhemmin tuottivat kaikkea, mikä on tarpeen elämän ylläpitämiseksi, sekä halusta ilmaista tunteitaan toisilleen. Ihmiskielessä ei ole riittävästi sanoja ilmaistamaan Jumalan mysterejä ja hengellisen elämän korkeita salaisuuksia.

Ihmiskielessä ei ole myöskään sanoja, jotka kykenisivät kuvaamaan saatanallisen julmuuden syövereitä. Osaatteko ilmaista sanoin, mitä tunsin mies, joka heitettiin natsien polttouuniin tai joka näki, kuinka hänen lapsensa heitettiin sinne?

Siksi ei kannata koettaa kuvailla, mitä kristityt ovat kärsineet kommunistien käsissä ja kärsivät tänäkin päivänä.

Olin samassa vankilassa kuin Lucretiu Patrascanu,

mies, joka saattoi kommunismin valtaan Romaniassa. Hänen toverinsa palkitsivat hänet heittämällä hänet vankilaan. Vaikka hän oli täysijärkinen, hänet pantiin mie-lisairaalaan hullujen joukkoon, kunnes hänkin kadotti järkensä. Kommunistit tekivät samoin Anna Paukerille, entiselle ulkoministerilleen. Kristittyjä kohdeltiin usein samalla tavalla. He saivat sähköshokkeja. Heidät puettiin pakkopaitoihin.

Maailma on kauhuissaan siitä, mitä tapahtuu kiinalaisten kaupunkien kaduilla. Punakaartilaiset tekevät terroritekojaan kaikkien nähden. Koettakaapa kuvitella, mitä tapahtuu kristityille kiinalaisessa vankityrmässä, kun kukaan ei näe!

Viimeiset uutiset kertovat, että eräältä kuuluisalta kristityltä kirjailijalta ja muilta kristityiltä, jotka kiel-täytyivät luopumasta uskostaan, silvottiin korvat, kieli ja jalat.

Mutta ihmisten kiduttaminen ja heidän ruumiinsa tappaminen ei ole pahinta, mitä kommunistit tekevät. He vääristävät ihmisten ajatusmaailman ja myrkyttävät nuorison ja lapset. He ovat sijoittaneet miehiään kirkon johtaville paikoille johtamaan kristittyjä ja tuhoamaan kirkot. He opettavat nuorison ei vain *olemaan uskomatta* Jumalaan ja Kristukseen vaan *vihaamaan* näitä nimiä.

Mitkä sanat kykenevät kuvaamaan kristityn marttyy-rin tuskaa, kun hän palatessaan vuosia kestäneen van-keuden jälkeen kotiin huomaa lastensa vihaavan häntä, lastensa, joista on sillä välin tullut aktiivisia ateisteja?

Tätä kirjaa ei ole kirjoitettu niinkään painomusteella, vaan kärsivien sydänverellä.

Samoin kuin ne kolme nuorta miestä, jotka Danielin aikana heitettiin tuliseen pätsiin, eivät sieltä vapaudut-tuaan tuoksuneet tulelta, yhtä vähän tuoksuvat katke-ruudelta kristityt, jotka ovat olleet kommunistien vanki-loissa.

Jos tallaat kukan jalkoihisi, se palkitsee sinut tuok-sullaan. Samalla tavalla kommunistien kiduttamat kristi-tyt palkitsevat pyövelinsä rakkaudella. Toimme monta vanginvartijaamme Kristuksen luo. Ja haluamme vain yhtä asiaa: haluamme antaa kommunisteille, jotka ai-heuttivat meille tuskia, parhainta, mitä meillä on, pelas-

tuksen, joka tulee Herraltamme Jeesukselta Kristukselta.

Minun osakseni ei tullut sitä kunniaa, joka tuli monien uskonveljeni osaksi: marttyyriin kuolema vankilassa. Minä pääsin vapaaksi, saatoin jopa lähteä Romanias- ta ja tulla länteen.

Huomasin monissa lännen kirkon johtomiehissä aivan päinvastaisia ajatuksia kuin ne, jotka ovat vallalla maan- alaisissa seurakunnissa rauta- ja bambuesiripun takana. Useat lännen kristityt eivät rakasta kommunisteja. Tä- män rakkaudettomuuden todistuksena on, että he eivät tee mitään kommunistimaissa asuvien ihmisten pelastuk- seksi. Heillä on juutalaislähetys, muhamettilaislähetys, buddhalaislähetys. He tekevät lähetystyötä saadakseen jonkin kirkkokunnan jäsenet siirtymään toiseen kirkko- kuntaan. Mutta *heillä ei ole kommunistilähetystä!* He eivät rakasta kommunisteja. Muutoin he olisivat jo ai- koja sitten perustaneet tällaisen lähetysseuran, niin kuin Carey, joka rakasti intialaisia, ja Hudson Taylor, joka rakasti kiinalaisia, perustivat näitä maita varten lähetys- seurat.

Mutta he eivät ainoastaan ole rakastamatta kommu- nisteja ja tekemättä mitään voittaakseen heidät Kris- tukselle. Itsekylläisyydellään, laiminlyönneillään ja toi- sinaan suorastaan avustajina jotkut lännen kirkon joh- tajat vahvistavat kommunisteja näiden epäuskossa. He auttavat kommunisteja tunkeutumaan lännen kirkkoi- hin ja pääsemään valta-asemiin kirkoissa ja maailmassa. He saavat aikaan, että kristityt eivät tajua kommunismin vaaraa.

Koska johtajat eivät rakasta kommunisteja, eivätkä tee mitään voittaakseen heitä Kristukselle (sillä teko- syyllä, että heidän ei sallita tehdä niin, ikään kuin en- simmäiset kristityt olisivat pyytäneet Nerolta luvan evankeliumin levittämiseen), eivät he rakasta omaa lau- maansakaan. Sillä ellemme voita kommunisteja Kristuk- selle, he voittavat lännen ja juurittavat kristinuskon pois täältäkin.

HISTORIAN OPETUKSIA EI OTETA HUOMIOON

Ensimmäisinä vuosisatoina kristinuskoko kukoisti Poh- jois-Afrikassa. Sieltä olivat kotoisin Augustinus, Cypria-

nus, Athanasius ja Tertullianus. Pohjois-Afrikan kristityt laiminlöivät ainoan velvollisuutensa: muhamettilaisten voittamisen Kristukselle. Tuloksena oli, että muhamettilaiset tunkeutuivat Pohjois-Afrikkaan ja hävittivät kristinuskon vuosisadoiksi. Pohjois-Afrikka on tänäkin päivänä muslimien maata, ja kristillisen lähetystyön piirissä sitä nimitetään alueeksi, jota on mahdoton käännättää.

Oppikaamme jotakin historiasta!

Uskonpuhdistuksen aikakaudella Hussin, Lutherin ja Calvinin uskonnolliset pyrkimykset ja Euroopan kansojen edut osuivat yhteen, ja kaikki halusivat vapautua paavinvallan ikeestä, joka oli siihen aikaan poliittinen ja taloudellinen mahtitekijä. Samalla tavalla on nyt. Maanalaisen seurakunnan pyrkimykset sen halutessa saarnata evankeliumia kommunisteille ja heidän uhreilleen osuvat yhteen kaikkien vapaiden kansojen elintärkeiden etujen kanssa, jotka tähtäävät vapauden säilyttämiseen.

Ei ole mitään poliittista voimaa, joka voisi kaataa kommunismin. Kommunisteilla on ydinaseita, ja sotilaallinen hyökkäys heitä vastaan merkitsisi uutta maailmansotaa ja satoja miljoonia uhreja. Monet länsimaiden johtomiehet ovat aivopestyjä, eivätkä edes halua nähdä todella asioita. He toivovat, että huumausaineiden väärinkäyttö, rikollisuus, syöpä ja tuberkuloosi häviäisivät maailmasta, mutta ei kommunismi, vaikka se on vaatinut paljon enemmän uhreja kuin kaikki edelliset yhteensä.

Ilja Ehrenburg, neuvostoliittolainen kirjailija, on sanonut, että vaikka Stalin ei olisi koko elämänsä aikana tehnyt mitään muuta kuin kirjoittanut viattomien uhriensa nimiä, hänen elämänsä ei olisi ollut tarpeeksi pitkä työn loppuun saattamiseen. Hruštšev sanoi kommunistipuolueen 20. kokouksessa: "Stalin likvidoi tuhansia rehellisiä ja syyttömiä kommunisteja... Keskuskomitean 139 jäsenestä ja varajäsenestä, jotka valittiin 17. kokouksessa, 98, eli 70 prosenttia, pidätettiin ja ammuttiin myöhemmin."

Koettakaapa kuvitella, mitä hän teki kristityille. Vuodesta 1959 lähtien on puolet Neuvostoliiton vielä auki olleista kirkoista suljettu.

Kiinassa raivoaa uusi barbarismin hyökyaalto, joka on pahempi kuin stalinistisena aikana. Julkinen seurakuntaelämä on täydellisesti tyrehtynyt. Venäjällä ja Romaniassa on pantu toimeen uusia pidätyksiä. (Saimme äskettäin tiedon kristittyjen joukkopidätyksistä Venäjällä.)

Terrorin ja petoksen avulla kasvatetaan nuoriso maisa, joissa asuu miljardi ihmistä, vihaamaan kaikkea länsimaista ja varsinkin kristinuskoa.

Venäjällä näkee usein, miten paikalliset viranomaiset seisoskelevat kirkkojen edustalla pitämässä silmällä lapsia. Niitä, joiden huomataan menevän kirkoon, läimäytetään ja heidät heitetään ulos. Länsimaiden kristillisyyden tulevat hävittäjät saavat huolellisen ja järjestelmällisen kasvatuksen.

On vain yksi voima, joka kykenee voittamaan kommunismin. Se on sama voima, joka sai kristityt valtiot asettumaan pakanallisen Rooman keisarikunnan paikalle, voima, joka muutti villit teutonit ja viikingit kristityiksi, voima, joka teki lopun verisestä inkvisitiosta. Tämä voima on evankeliumin voima, ja sitä voimaa edustaa maanalainen seurakunta, joka tekee työtään kaikissa kommunistimaissa.

Tämän seurakunnan avustamisessa ei ole kysymys vain yhteenkuuluvaisuudesta kärsivien veljien kanssa. On kysymys oman maasi ja omien seurakuntiesi elämästä tai kuolemasta. Tämän seurakunnan auttaminen ei ole vain vapaiden kristittyjen edun mukaista, vaan sen tulisi olla myös vapaiden hallitusten ohjelmana.

Maanalainen seurakunta on jo voittanut kommunistijohtajia Kristukselle. Gheorghiu Dej, Romanian pääministeri, kuoli kääntyneenä miehenä tunnustettuaan syntinsä ja tehtyään parannuksen syntisestä elämästään. Kommunistimaissa on kristittyjä hallituksen jäseniä. Näiden salaisten kristittyjen määrä saattaa kasvaa. Silloin voimme odottaa todellista muutosta eräiden kommunististen hallitusten politiikassa — en tarkoita sellaisia muutoksia kuin Titon ja Gomulkan toimeenpanemat, joiden tapahduttua ateistisen puolueen julma diktatuuri jatkui entisenlaisena —, vaan käännettä kohti kristinuskoa ja vapautta.

Tähän on nyt poikkeuksellisen hyvät mahdollisuudet.

Kommunistit, jotka ovat hyvin usein yhtä vilpittömiä uskossaan kuin kristityt omassaan, ovat joutuneet suureen kriisiin.

He olivat vakavissaan uskoneet, että kommunismi kykenisi luomaan veljeyden kansojen kesken. Nyt he sen sijaan näkevät, että kommunistimaat riitelevät keskenään.

He olivat tosissaan uskoneet, että kommunismi loisi maanpäällisen paratiisin, vastapainoksi taivaalliselle paratiisille, jota he sanoivat kuvitelmaksi. Ja nyt heidän kansansa näkevätkin nälkää.

Kommunistit olivat uskoneet johtajiinsa. Nyt he ovat lukeneet omista sanomalehdistään, että Stalin oli joukkomurhaaja ja Hruštšev idiootti. Samoin on käynyt heidän kansallissankareidensa Rakosin, Geron, Anna Paukerin, Rankovicin ja niin edelleen. Kommunistit eivät enää usko johtajiensa erehtymättömyyteen. He ovat kuin katolilaiset ilman paavia.

Kommunistien sydämissä on tyhjyyden tunne. Vain Kristus kykenee täyttämään tämän tyhjyyden. Ihmisen sydän etsii luonnostaan Jumalaa. Jokaisen ihmisen rinnassa on hengellinen tyhjiö, kunnes Kristus täyttää sen. Näin on myös kommunistien laita. Evankeliumissa on rakkauden voima, joka voi puhutella heitäkin. Olen nähnyt sen tapahtuvan. Tiedän, että se voidaan saada aikaan.

Kristityt — joita kommunistit ovat kiduttaneet ja pilkanneet — ovat unohtaneet ja antaneet anteeksi kaiken, mitä kommunistit ovat tehneet heille ja heidän perheilleen. He tekevät parhaansa auttaakseen kommunisteja selviytymään kriisistä ja löytämään tien Kristuksen luo. Tätä työtä varten he tarvitsevat meidän apuamme.

Eikä vain tätä varten. Kristillinen rakkaus on aina universaalista. Kristittyjen keskuudessa ei tunneta puolueellisuutta.

Jeesus sanoi, että Jumala antaa aurinkonsa paistaa niin pahoille kuin hyvillekin. Tämä pitää paikkansa myös kristillisen rakkauden suhteen.

Ne lännen kristilliset johtajat, jotka osoittavat ystävyyttä kommunisteille, vetoavat Jeesuksen opetukseen,

että meidän tulee rakastaa myös vihollisiamme. Mutta Jeesus ei suinkaan opettanut, että meidän pitää rakastaa vain vihollisiamme ja unohtaa veljemme.

He osoittavat rakkauttaan syöttämällä ja juottamalla niitä, joiden kädet ovat täynnä kristittyjen verta, eivät kertomalla heille ilosanomaa Kristuksesta. Mutta kommunistien ahdistamat ihmiset on unohdettu. Heitä ei rakasteta.

Länsi-Saksan evankeliset ja katoliset kirkot ovat viimeksi kuluneiden seitsemän vuoden aikana antaneet 125 miljoonaa dollaria nälkää näkeville.

On paljon nälkäisiä ihmisiä, mutta en osaa kuvitella ketään nälkäänsä kuin kristityt marttyyrit enkä ketään, jotka olisivat oikeutetumpia saamaan apua kristityiltä. Jos Saksan ja Ison Britannian ja Amerikan ja Skandinavian kirkot pystyvät hankkimaan niin paljon rahaa avustuksiin, sitä tulisi antaa kaikille tarvitseville, *mutta ennen kaikkea kristityille marttyyreille ja heidän perheilleen.*

Tapahtuuko näin?

Kristilliset järjestöt maksoivat minusta lunnaat, mikä todistaa, että kristittyjä voidaan ostaa vapaaksi. Siitä huolimatta olen ainoa, jonka kristityt ovat ostaneet vapaaksi maastamme. Ja minun vapaaksi lunastamiseni on samalla syytös lännen kristillisille järjestöille velvollisuutensa laiminlyönnistä muissa tapauksissa.

Ensimmäiset kristityt kysyivät itseltään, oliko uusi seurakunta vain juutalaisia varten vai myös pakanoita varten. Kysymys sai oikean vastauksen. Ongelma on tullut esiin toisessa muodossa 20. vuosisadalla. Kristinusko ei ole tarkoitettu vain länsimaalaisille. Kristus ei kuulu vain Amerikalle, Englannille ja muille läntisille maille. Kun Hänet ristiinnaulittiin, Hänen toinen kätensä ojentui länteen, toinen itään. Hän ei halua olla pelkästään juutalaisten kuningas, vaan myös pakanoiden, myös idän kansojen kuningas eikä vain läntisen maailman. Jeesus sanoi: *"Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille."*

Hän vuodatti verensä kaikkien edestä, ja kaikkien pitäisi kuulla ja uskoa evankeliumi.

Ne, jotka kommunistimaissa tulevat kristityiksi, ovat

täynnä rakkautta ja intoa. Tämä rohkaisee saarnaamaan evankeliumia siellä. En ole koskaan kohdannut ainuttakaan penseätä venäläistä kristittyä. Entisistä nuorista kommunisteista voi tulla poikkeuksellisia Kristuksen opetuslapsia.

Kristus rakastaa kommunisteja ja haluaa vapauttaa heidät kommunismista, niin kuin Hän rakastaa kaikkia syntisiä ja tahtoo vapauttaa heidät synnistä. Eräät lännen kirkon johtajat korvaavat tämän ainoan oikean suhtautumistavan toisella: suopeudella kommunismia kohtaan. He suosivat syntiä, he auttavat kommunismia voittoon ja estävät täten sekä kommunisteja että heidän uhrejaan pelastumasta.

HUOMIOITANI VANKILASTA VAPAUDUTTUANI

Kun vankilasta päästyäni olin taas vaimoni kanssa, hän kysyi, mitä olin suunnitellut tulevaisuuden varalle. Vastasin: "Ihanne, johon tähtään, on hengellisen erakon elämä." Vaimoni vastasi, että hän oli ajatellut samaa.

Olin ollut nuoruudessani hyvin dynaaminen tyyppi. Mutta vankila ja etenkin eristyksellissä viettämäni vuodet olivat tehneet minusta mietiskelijän. Kaikki sydämeni myrskyt olivat tyyntyneet. Kommunismi ei vaivannut minua. En edes huomannut sitä. Olin taivaallisen Yljän syleilyssä. Rukoilin niiden puolesta, jotka piinasivat meitä ja kykenin rakastamaan heitä kaikesta sydämestäni.

Minulla oli ollut kovin vähän toiveita päästä koskaan vapaaksi, mutta kun silloin tällöin satuin ihmettelemään, mitä tekisin, jos pääsisin vapaaksi, päädyin aina siihen, että vetäytyisin jonnekin erämaahan jatkamaan suloista yhdyselämää taivaallisen Yljän kanssa.

Jumala on "Totuus". Raamattu on "totuus Totuudesta". Teologia on "totuus totuuden Totuudesta". Ja kristityt ihmiset elävät näissä monissa totuuksissa Totuudesta, ja niiden vuoksi heillä ei ole "Totuutta". Nälisämme, piestyinä vankilassa olimme unohtaneet teologian ja Raamatun. Olimme unohtaneet "totuudet Totuudesta" ja siksi elimme "Totuudessa". On kirjoitettu: "Sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." Emme enää kyenneet ajattelemaan mitään. Kärsimystemme

synkimpinä hetkinä Ihmisen Poika tuli luoksemme saaden vankilan muurit loistamaan timanttien lailla ja täytti vankikopit valolla. Jossakin kaukana alapuolellamme olivat kiduttajat ruumiin vaikutuspiirissä. Mutta henki iloitsi Herrassa. Emme olisi vaihtaneet tätä iloa kuninkaallisten palatsien iloon.

Taistellako jotakuta tai jotakin vastaan? Ei mikään ollut kauempana mielestäni kuin tämä. En halunnut käydä mitään sotia, en edes oikeutettuja sotia. Tahdoin mieluummin rakentaa eläviä temppeleitä Kristukselle. Lähdin vankilasta toivoen, että minua odottaisi monta rauhallista mietiskelyn vuotta.

Mutta vapautumiseni jälkeisestä päivästä alkaen jouduin kasvotusten sellaisen kommunismin piirteiden kanssa, jotka olivat rumempia kuin kaikki vankila-ajan kidutukset olivat olleet. Tapasin eri kirkkojen suuria saarnaajia ja pappeja, jopa piispoja, toinen toisensa jälkeen, jotka murheellisina yksinkertaisesti tunnustivat, että he ilmiantoivat oman laumansa jäseniä salaiselle poliisille. Kysyin heiltä, eivätkö he olleet valmiita lopettamaan ilmiantajana olemisen silläkin uhalla, että itse joutuisivat vankilaan. Kaikki vastasivat "emme" ja selittivät, ettei heitä estänyt pelko omasta puolestaan. He kertoivat minulle uusista muutoksista kirkoissa, asioita, joita ei vielä ennen pidätystäni ollut — että kieltäytyminen ryhtymästä ilmiantajaksi saattoi merkitä kirkon sulkemista.

Jokaisessa kaupungissa toimii "kirkollisten asioiden" valvomiseksi hallituksen edustaja, kommunistien salaisen poliisin virkamies. Hänellä on oikeus kutsua kuka tahansa pappi milloin tahansa puheilleen ja kysyä tältä, kuka on käynyt kirkossa, mitä ihmiset ovat tunnustaneet ripittäytyessään, kuka käy usein ehtoollisella, kuka on innokas uskovainen, kuka on sielujenvoittaja ja niin edelleen. Ellei pappi vastaa, hänet pannaan viralta ja tilalle nimitetään toinen "pastori", joka on puheliaampi kuin entinen. Ellei hallituksen edustajalla ole tiedossaan tällaista pappia — mikä on hyvin harvinaista — hän yksinkertaisesti sulkee kirkon.

Useimmat papit antavat tietoja salaiselle poliisille. Muutamat tekevät niin vasten tahtoaan koettaen salata

tiettyjä asioita, muutamat taas olivat tottuneet siihen ja heidän omatuntonsa paatui. Toisille se oli tullut mieluisaksi, ja he kertoivat enemmän kuin heiltä vaadittiin.

Kuulin kristittyjen marttyyrien lasten tunnustuksia; heidät oli pakotettu antamaan tietoja perheistä, joissa heitä oli kohdeltu ystävällisesti. Heitä oli uhkailtu, että elleivät he tekisi niin, he eivät saisi jatkaa opintojaan.

Kävin baptistien kokouksessa, joka pidettiin punalipun koristamassa salissa. Siellä kommunistit päättivät, keistä tuli "valittuja johtajia".

Tiesin, että kaikkien virallisten kirkkojen johdossa oli kommunistisen puolueen nimeämiä miehiä. Ja silloin tajusin näkeväni hävityksen kauhistuksen kaikkein pyhimmässä paikassa, mistä Jeesus puhuu.

Aina on ollut hyviä ja huonoja pastoreita ja saarnaajia. Mutta nyt ensimmäisen kerran julkiateistisen puolueen — joka on julistanut päämääräkseen uskonnon hävittämisen — keskuskomitea päättää, kuka johtaa seurakuntaa. Johtaa — mitä varten? Tarkoituksena on varmasti uskonnon tuhoaminen.

Lenin kirjoitti: "Jokainen uskonnollinen aate, jokainen Jumala-ajatus, jopa kaikki tällaisella ajatuksella leikittelykin on kuvaamattoman vaarallista halpamaisuutta, kaikkein kauheinta saastutusta. Miljoonat synnit, törkeät teot, väkivaltaisuuudet ja fyysinen saastuminen ovat paljon vaarattomampia kuin se hengellinen viekaus, joka sisältyy Jumala-ajatukseseen."

Kaikkien Neuvostoliiton valtapiiriin kuuluvien maiden kommunistiset puolueet ovat leninistisiä. Heidän silmissään uskonto on pahempi asia kuin syöpä, tuberkuloosi tai syfilis. Ja ne päättävät, kuka saa toimia uskonnollisena johtajana. Ja virallisen kirkon johtajat ovat yhteistyössä näiden puolueiden kanssa ja antavat periksi kuka enemmän kuka vähemmän.

Näin, miten lapset ja nuoriso myrkytetään ateismilla, ilman että virallisilla kirkoilla on vähintäkään mahdollisuutta sen estämiseen. Yhdessäkään pääkaupunkimme Bukarestin kirkossa ei pidetä nuorisokokouksia tai pyhäkoulua lapsille. Kristittyjen lapset kasvatetaan vihan koulussa.

Ja silloin — nähdessäni tämän kaiken — vihasin kom-

munismia enemmän kuin koskaan olen sitä vihannut kidutettuna ollessani.

En vihannut sitä sen tähden, mitä se oli tehnyt minulle, vaan sen vääryyden tähden, jonka se tekee Jumalan kunnialle, Kristuksen nimelle ja sen valtapiiriin kuuluvien miljardin ihmisen sieluille.

Luokseni tuli kaikkialta maasta talonpoikia, ja he kertoivat minulle, miten tilojen kollektivisointia hoidettiin. He olivat nyt nälkiintyneitä orjia entisillä pelloillaan ja viinitarhoissaan. Heillä ei ollut leipää. Heidän lapsillaan ei ollut maitoa, ei hedelmiä — ja näin oli maassa, jolla oli luonnonrikkauksia kuin Kanaanin maassa muinoin.

Veljet tunnustivat minulle, että kommunistien valta oli tehnyt heistä kaikista varkaita ja valehtelijoita. Näälän ahdistamina heidän täytyi varastaa pelloilta, jotka olivat kerran olleet heidän omiansa, mutta jotka nyt kuuluivat kolhoosille. Sitten heidän oli pakko valehdella salatakseen varkautensa.

Työmiehet kertoivat minulle tehtaissa harjoitetusta terrorista ja työvoiman häikäilemättömästä riistosta, jollaisesta ei olisi voitu uneksiakaan. Työläisillä ei ollut lakko-oikeutta.

Kasvatustehtävissä olevien oli vastoin sisäistä vakauksiaan opetettava, että Jumalaa ei ole.

Kolmasosassa maailmaa ihmisten elämä ja heidän ajatusmaailmansa oli tuhottu tai vääristelty.

Nuoret tytöt valittivat, että heidät oli pakotettu liittymään kommunistisiin nuorisojärjestöihin ja että heitä oli moitittu ja uhkailtu, kun he olivat suudelleet kristittyä poikaa; ja heille oli sanottu jonkun toisen pojan nimi, jota he saisivat suudella.

Sitten tapasin maanalaisen seurakunnan taistelijoita — vuosien takaisia tovereitani —, joista muutamia ei ollut saatu kiinni ja toisia, jotka ovat ryhtyneet uudelleen taisteluun vapauduttuaan vankilasta. He kehottivat minua asettumaan mukaan taistelurintamaan. Otin osaa heidän salaisiin kokouksiinsa, joissa he lauloivat käsin kirjoitetuista laulukirjoista.

Muistin, mitä oli kerrottu pyhästä Antoniuksesta. Hän oli ollut kolmekymmentä vuotta erämaassa. Hän oli kokonaan luopunut maailmasta ja käytti elämänsä paas-

toamiseen ja rukoilemiseen. Mutta kuultuaan Athanasius Suuren ja Areioksen välisestä riidasta, joka koski Kristuksen jumaluutta, hän luopui mietiskelijän elämästä ja saapui Aleksandriaan auttaakseen totuuden voittoon. Muistin kertomuksen Bernhard Clairvauxlaisesta. Hänkin oli elänyt munkkina korkealla vuoristossa. Mutta hän kuuli ristiretkien mielettömyydestä, siitä miten kristityt tappoivat arabeja ja juutalaisia ja toiseen kirkkokuntaan kuuluvia uskonveljiään saadakseen haltuunsa tyhjän haudan. Silloin hän lähti luostaristaan ja astui alas korkeuksistaan saarnaamaan.

Päätin tehdä niin kuin kaikkien kristittyjen tulee tehdä: seurata Kristuksen, apostoli Paavalin ja suurten pyhien esimerkkiä, luopua syrjään vetäytymisen ajatuksesta ja ryhtyä taisteluun.

Millainen taistelu se olisi?

Vankiloissa kristityt ovat rukoilleet vihamiestensä puolesta ja antaneet heille kauniin todistuksen uskostaan. Hartain toiveemme oli, että he palastuisivat, ja me riemuitsimme aina kun niin tapahtui.

Mutta minä vihasin julmaa kommunistista järjestelmää ja halusin lujittaa maanalaista kirkkoa *ainoaa* *mah-tia, joka kykenee voittamaan tämän kauhean tyrannivallan evankeliumin voimalla.*

En ajatellut vain Romaniaa vaan koko kommunistista maailmaa.

Mutta olen kohdannut lännessä paljon välinpitämättömyyttä.

Kirjailijat kaikkialla maailmassa protestoivat, kun kommunistit tuomitsivat kaksi kirjailijaa — Sinjavskin ja Danielin — vankeuteen. Mutta eivät edes kirkot esitä vastalauseita, kun kristittyjä heitetään vankilaan uskonsa tähden.

Kuka välittää veli Kuzyckista, joka tuomittiin vankeuteen, koska hän teki sen rikoksen, että levitti sellaisia "myrkyllisiä" kristillisiä julkaisuja kuin Torreyn hartauskirjasia ja Raamatun osia? Kuka on kuullut veli Prokofjevista, joka tuomittiin kirjoitettujen saarnojen levittämisestä. Kuka tietää juutalaisesta kristitystä Grünwaltista, joka tuomittiin samanlaisista rikoksista Venäjällä ja jolta kommunistit riistivät hänen pienen poikan-

sa eliniäksi? Tiedän, mitä itse tunsin, kun minut vietiin pois Mihaini luota. Ja kärsin muistelllessani veli Grünmaldia, Ivanenkoa, isoäiti Ševtšukia, Taisja Tkatšenkoa, Jekaterina Vekazinaa, Georgi Vekazinia, latvialaisia Pilatin puolisoita ja niin edelleen ja niin edelleen — kaikki 20. vuosisadan uskonsankareiden ja pyhien nimiä. Kumarruin suutelemaan heidän kahleitaan, niin kuin ensimmäiset kristityt kumartuivat suutelemaan uskonveljiensä kahleita, kun näitä vietiin villipetojen eteen.

Joitakin lännen kirkon johtomiehiä ei kiinnosta heidän kohtalonsa. Näiden marttyyrien nimet eivät ole heidän esirukousluettelossaan. Samaan aikaan kun heitä kidutettiin vankiloissa, venäläiset baptistikirkon ja ortodoksisen kirkon viralliset johtajat, jotka olivat heidät ilmiantaneet ja pettäneet, saivat osakseen juhlanan vastaanoton New Delhissä, Genevessä ja muissa konferenssi-kaupungeissa. He vakuuttivat siellä kaikille, että Venäjällä vallitsee täydellinen uskonnonvapaus.

Kirkkojen Maailmanneuvoston eräs puheenjohtaja suuteli bolševistista arkkipiispa Nikodimia, kun tämä oli vakuuttanut, että Neuvostoliitossa on vallalla uskonnonvapaus. Sitten he söivät juhla-aterian Kirkkojen Maailmanneuvoston petollisessa nimessä, sillä aikaa kun pyhät vankiloissa söivät kaalia ja pesemättömiä sisälmyksiä kuten itsekin olen syönyt Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Näin ei voinut jatkaa. Maanalainen seurakunta päätti, että minun oli lähdettävä maasta, jos suinkin oli mahdollista, ja kerrottava kristityille, mitä on tapahtumassa.

Olen päättänyt ilmiantaa 'kommunismiin', vaikka rakastan 'kommunisteja'. Minusta ei ole oikein saarnata evankeliumia tuomitsematta kommunismia.

Jotkut kehottavat minua: "Saarnatkaa evankeliumia!" Tämä muistuttaa minua, että kommunistien salainen poliisi käski minun saarnata Kristusta sanallakaan mainitsematta kommunismia. Onko todella niin, että niitä, jotka puhuvat ns. "pelkän evankeliumin" puolesta, innoittaa sama henki kuin kommunistien salaisen poliisin miehiä?

Minä en tiedä, mitä tämä niin sanottu pelkkä evankeliumi on. Oliko Johannes Kastajan julistus puhdasta evankeliumia? Hän ei sanonut vain: "Tehkää parannus.

sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Hän sanoi myös: "Varokaa ja kavahtakaa fariseusten hapatusta ja Herodeksen hapatusta." Hänet mestattiin, koska hän ei tyytynyt tyhjään opetukseen. Jeesus ei saarnannut vain "puhdasta" Vuorisaarnaa, vaan myös sellaista, mitä nykyiset kirkon johtajat olisivat nimittäneet negatiiviseksi saarnaksi: "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut... Te kyykäärmeitten sikiöt!" Tällaisen "epäpuhtaan" saarnaamisen vuoksi Hänet ristiinnaulittiin. Fariseukset eivät olisi pahentuneet Vuorisaarnasta.

Syntiä on kutsuttava oikealla nimellä. Kommunismi on meidän päivinämme vaarallisin synti maailmassa. Julistus, joka ei tuomitse sitä, ei ole puhdasta julistusta. Maanalainen seurakunta tuomitsee kommunismin pannen henkensä ja vapautensa alttiiksi. Sitä vähemmän meidän sopii pysyä vaiti lännessä.

Olen päättänyt tuomita kommunismin, mutta en siinä mielessä kuin yleensä "antikommunisteiksi" kutsutut tarkoittavat. Hitler oli antikommunisti ja siitä huolimatta tyranni. Me vihaamme syntiä ja rakastamme syntistä.

MIKSI KÄRSIN LÄNNESSÄ

Kärsin lännessä enemmän kuin kommunistimaissa.

Ikävöin ennen kaikkea maanalaisen seurakunnan sanomatonta kauneutta, seurakunnan, joka toteuttaa vanhaa latinalaista sananpartta *Nudis nudum Christi sequi* (Seurata köyhänä köyhää Kristusta).

Kommunistileirissä Ihmisen Pojalla ja Hänen omillaan ei ole mihin päänsä kallistaisivat. Kristityt eivät siellä rakenna taloja itselleen. Mitä se hyödyttäisi? Ne takavarikoidaan, kun heidät ensi kertaa vangitaan. Se, että joku omistaa uuden talon, voi olla itse asiassa pidättämisen syynä, koska kommunistit havittelevat taloa. Siellä kristityt eivät hautaa isäänsä eivätkä hyvästele kotiväkeään ennen kuin ryhtyvät seuraamaan Kristusta. Kuka on kristityn äiti, kuka on hänen veljensä, kuka on hänen sisarensa? Tässä suhteessa hän muistuttaa Jeesusta. Kristityn äitinä ja veljenä ovat vain ne, jotka noudattavat Jumalan tahtoa. Voivatko inhimilliset siteet enää kestää oloissa, joissa usein sattuu, että morsian ka-

valtaa sulhasensa, lapset vanhempansa, vaimot miehensä? Yhä useammin tapahtuu niin, että jää jäljelle vain hengellinen yhteys.

Maanalaisen seurakunnan jumalanpalvelus muistuttaa alkuseurakunnan tuhannenyhdeksänsadan vuoden takaista jumalanpalvelusta. Pappi ei tunne teologiaa. Hän ei tunne homiletiikkaa, niin kuin Pietarikaan ei tuntenut. Teologian professori olisi antanut Pietarille huonon arvosanan hänen helluntaisaarnastaan. Kommunistimaissa ei tunneta paljon Raamatun jakeita, koska Raamatut ovat harvinaisia. Pappi on sitä paitsi usein ollut vankilassa vuosikausia ilman Raamattua.

Kun he ilmaisevat uskonsa Isään, se merkitsee jotakin, koska tämän vakuutuksen takana on hinta. He ovat vankilassa joka päivä pyytäneet Kaikkivaltiaalta Isältä leipää ja saaneet sen asemesta likaista kaalisotkua. Siitä huolimatta he uskovat, että Jumala on rakastava Isä. He ovat Jobin kaltaisia, joka sanoi uskovansa Jumalaan, vaikka tämä tappaisi hänet. He ovat kuin Jeesus, joka kutsui Jumalaa 'Isäksi', vaikka Jumala näytti hylänneen Hänet ristille.

Jokainen, joka on saanut kokea maanalaisen seurakunnan hengellisen kauneuden, ei enää voi tyytyä eräiden lännen kirkkojen tyhjyyteen.

Kärsin lännessä enemmän kuin kommunistien vankityrmässä, koska nyt näen omin silmin länsimaisen sivistyksen kuolevan.

Oswald Spengler kirjoitti *Länsimaiden perikato* -nimisessä kirjassaan:

”Te olette kuolemaisillanne. Näen teissä kaikki tyypilliset rappion merkit. Voin todistaa, että teidän rikkautenne ja suuri köyhyytenne, kapitalisminne ja sosialisminne, teidän sotanne ja vallankumouksenne, ateisminne ja pessimisminne ja kyynisyytenne, teidän moraalityttömyydenne, teidän särkyneet avioliittonne, syntyvyyden säännöstelyenne, tämä kaikki imee verenne kuiviin ja tappaa teidät — voin todistaa, että nämä olivat muinaisten valtioiden — Aleksandrian ja Kreikan ja rappeutuneen Rooman — luonteenomaisia kuoleman merkkejä.”

Nämä sanat kirjoitettiin vuonna 1926. Sen jälkeen ovat demokratia ja sivilisaatio kuolleet jo puolesta Eu-

roopasta ja aina Kuubaan asti. Muut länsimaat nukkuvat.

Mutta eräs voima ei nuku: kommunismi. Idässä kommunistit ovat pettyneitä ja he ovat menettäneet kuvitelmansa, lännessä kommunistit eivät yksinkertaisesti usko uutisia julmuuksista ja kurjuudesta ja ihmisten vainoamisesta kommunistimaissa. He levittävät innokkaasti uskoa kaikkialla: yläluokan saleissa, älymystön klubeissa, kouluissa, slummeissa ja kirkoissa. Me kristityt puolustamme usein laimeasti kokonaista totuutta. Kommunistit puolustavat koko sydämestään valhetta.

Lännen teologit pohtivat sillä välin joutavia pikku-seikkoja.

Tästä muistuu mieleeni, että kun Muhammed II:n joukot piirittivät Konstantinopolia vuonna 1493, jolloin oli päätettävä vuosisadoiksi Balkanin maiden kuulumisesta kristittyjen tai muhamettilaisten valtapiirin, kirkolliskouksen kerrotaan pohtineen kysymyksiä: Minkä väriset silmät Pyhällä Neitsyllä oli? Kumpaa sukupuolta enkelit ovat? Mitä tapahtuu, jos kärpänen putoaa vihittyyn veteen? Tuleeko kärpänen pyhitetyksi vai saastuuko vesi? Kun selailee tämän päivän kirkollisia aikakauslehtiä, huomaa, että niissä käsitellään samanlaisia kysymyksiä. Kommunismin uhkaa ja maanalaisen seurakunnan kärsimyksiä mainitaan tuskin koskaan.

Käydään loputtomia väittelyjä teologisista kysymyksistä, kirkonmenoista, epäolennaisista asioista.

Eräillä kutsuilla esitettiin kysymys: "Jos joutuisit mukaan uppoavaan laivaan ja pääsisit pelastumaan autille saarelle ja sinulla olisi mahdollisuus ottaa mukaasi vain yksi kirja laivan kirjastosta, minkä valitsisit?" Eräs vastasi "Raamatun", toinen "Shakespearen". Mutta muuan kirjailija keksi oikean ratkaisun: "Valitsisin kirjan, josta oppisin miten tehdään vene. Niin pääsisin rantaan ja saisi vapaasti lukea, mitä minua huvittaisi."

Huolehtiminen siitä, että kaikilla kirkkokunnilla ja teologisilla oppisuunnilla säilyy vapaus, ja suru, jos tämä vapaus on menetetty vainon takia, on tärkeämpää kuin jostakin teologisesta käsityksestä kiinni pitäminen.

"Totuus on tekevä teidät vapaiksi", sanoi Jeesus. Mutta samoin "vapaus, vain vapaus voi antaa totuuden".

Meidän tulee yhtynein voimin taistella vapauden puolesta kommunismin tyranniaa vastaan, sen sijaan että riitelisimme turhista asioista.

Minä kärsin myös siksi, että jaan rautaesiripun takaisen seurakunnan kärsimykset. Koska olen kärsinyt nämä tuskat, kykenen näkemään ne silmieni edessä.

Kesäkuussa 1966 neuvostoliittolaiset sanomalehdet *Izvestija* ja *Derevenskaja Zizn* syyttivät venäläisiä baptisteja, että nämä opettavat seurakuntansa jäseniä tappaamaan lapsia syntien sovituksi. Siis vanha syytös riituaalimurhista, jollainen usein ennen esitettiin juutalaisia vastaan.

Tiedän, mitä tämä merkitsee. Olin Clujin vankilassa Romaniassa vuonna 1959 samaan aikaan kuin vanki Lazarovici, jota syytettiin erään tytön surmaamisesta. Hän oli vain kolmikymmenvuotias, mutta hänen hiuksensa olivat muuttuneet valkeiksi yhden yön aikana, kun häntä oli kidutettu. Hän oli kuin vanha mies. Hänellä ei ollut kynsiä. Ne oli revitty pois, jotta hänet olisi saatu tunnustamaan rikos, jota hän ei ollut tehnyt. Vuoden kestäneiden kidutusten jälkeen hänen viattomuutensa todettiin ja hänet päästettiin vapaaksi, mutta vapaus ei enää merkinnyt hänelle mitään. Hän oli iäksi murtunut mies.

Jotkut lukevat sanomalehti uutisen ja ehkä nauravat typerille syytöksille, joita neuvostolehdistö esittää baptisteja vastaan. Minä tiedän, mitä ne merkitsevät syyteille.

On hirvittävää olla lännessä ja nähdä tällaisia kuvia silmiensä edessä.

Missä ovat Kalugan arkkipiispa Jermogen (NL) ja muut seitsemän piispaa, jotka vastustavat sitä yhteistoimintaa neuvostohallituksen kanssa, jota patriarkka Aleksei ja arkkipiispa Nikodim harjoittavat? Mainitut kirkonmiehet ovat kommunistien välikappaleita. Ellen olisi nähnyt romanialaisten piispojen, jotka olivat esittäneet samanlaisia vastalauseita, kuolevan vankilassa, en olisi niin huolissani näiden hurskaiden piispojen kohtalosta.

Patriarkka ojensi kahta pappia, Nikolai Ešlimania ja Gleb Jakuminia, koska nämä olivat vaatineet vapautta

seurakunnalle. Lännessä tiedetään tämän verran. Mutta olin samassa vankilassa kuin isä Ioan Vladimireshtista, Romaniasta, jolle kävi samoin. Päältäpäin näytti siltä kuin olisi ollut kysymys pelkästä kirkollisesta "kurinpalautuksesta". Mutta viralliset kirkkomme johtajat, niin kuin muidenkin kommunistimaiden kirkolliset johtajat, työskentelevät käsi kädessä salaisen poliisin kanssa. Ne, joita nämä johtomiehet ojentavat, joutuvat myös tehokkaamman "kurinpidon" — kidutuksien, pieksemisen, huumausaineilla myrkyttämisen — alaisiksi.

Vapisen, kun ajattelen kommunistimaissa vainottujen kärsimyksiä. Vapisen ajatellessani kiduttajien ikuista kohtaloa. *Vapisen lännen kristittyjen puolesta, jotka eivät auta vainottuja veljiään.*

Haluaisin sisimmässäni säilyttää oman viinitarhani kauneuden ja pysytellä erilläni tästä taistelusta. Tahoisin mielelläni olla jossakin rauhassa ja levossa. Mutta se ei ole mahdollista. Kommunismi on kynnyksellä. Kun kommunistit valloittivat Tiibetin, he tekivät lopun niistä, jotka olivat kiinnostuneet pelkästään hengellisistä asioista. Meidän maassamme he tekivät selvää jälkeä kaikista, jotka eristäytyivät todellisuudesta. Kirkkoja ja luostareita suljettiin, jäljelle jätettiin vain niin monta kuin on tarpeen ulkomaalaisten pettämiseksi. Rauha ja lepo, jota ikävöin, olisi pakoa todellisuudesta ja se olisi vaarallista sielullenikin.

Minun *täytyy* johtaa tätä taistelua, vaikka se on hyvin vaarallista minulle. Jos katoan, voitte olla varmoja siitä, että kommunistit ovat minut kaapanneet. He kaappasivat minut kadulta vuonna 1948 ja heittivät vankilaan väärällä nimellä. Anna Pauker, silloinen ulkoministeri, sanoi Ruotsin suurlähettiläälle, sir Patrick von Reuterswärdille: "Voi, tätä nykyä Wurmbrand kävelee pitkin Kööpenhaminan katuja." Ruotsin lähettiläällä oli taskussaan kirjeeni, jonka olin onnistunut saamaan ulos vankilasta; hän tiesi, että hänelle oli valehdeltu. Tällainen saattaa toistua. Jos minut murhataan, kommunistit ovat palkanneet murhaajan. Kellään muilla ei ole motiivia minun murhaamiseeni. Jos kuulette juoruja, että olen varastanut, olen homoseksualisti, tehnyt aviorikoksen, olen poliittisesti epäluotettava, valehtelija tai jotakin

muuta, salainen poliisi on toteuttanut uhkauksensa: ”Tuhoamme maineenne.”

Olen saanut tietää asioista perillä olevasta lähteestä, että Romanian kommunistit ovat päättäneet tappaa minut sen jälkeen kun esiinnyin todistajana USA:n senaattissa. He joko koettavat riistää henkeni tai tuhota maineeni. He ehkä koettavat kiristää minua terrorisoimalla romanialaisia ystäviäni. Heillä on tehokkaita keinoja.

Sitä huolimatta en voi pysyä vaiti. Teidän velvollisuutenanne on punnita tyynesti kaikkea, mitä sanon. Jos teistä tuntuukin, että minusta on kaiken kokemani jälkeen tullut vainohullu, teidän on kysyttävä itseltänne, mitä on tämä hirvittävä valta, joka panee kommunistimaiden kansalaiset kärsimään tällaisista komplekseista. Mikä voima saa itäsaksalaiset ottamaan jopa lapsensa mukaan raivaustraktoriin ja ajamaan piikkilanka-aidan läpi silläkin uhalla, että koko perhe ammutaan?

Länsi nukkuu ja se täytyy herättää!

* * *

Kärsivät ihmiset etsivät syntipukkia, jota voivat syyttää tapahtuneesta. Sellaisen löytäminen tekee taakan paljon kevyemmäksi. Minä en voi tehdä niin.

En voi leimata syyllisiksi eräitä lännen kirkon johtomiehiä, jotka tekevät kompromisseja kommunismiin kanssa. He eivät ole pahan alkujuuri. Se on paljon vanhempaa perua. Nämä johtajat ovat itse paljon vanhempaa perua olevan pahan uhreja. He eivät ole luoneet kirkon sotkuista tilannetta. He löysivät sen.

Länteen tultuani olen käynyt monissa teologisissa seminaareissa. Olen kuullut luentoja kirkonkellojen historiasta ja kirkkolaulun vaiheista, kauan sitten käytöstä poistetuista kanonisista laeista tai kirkkojärjestyksestä, jota ei enää ole käytössä. Olen nähnyt teologian opiskelijoille opetettavan, että Raamatun luomiskertomus ei ole totta, eikä kertomus Aadamista, ei vedenpaisumuksesta eikä Mooseksen ihmeistä; että profetiat kirjoitettiin vasta sen jälkeen, kun ne olivat toteutuneet; että neitseestäsyntyminen on myytti, samoin Jeesuksen ylösnousemus; että Hänen luunsa ovat jossakin haudan kätöissä; että UT:n kirjeet eivät ole aitoja; että Johannek-

sen Ilmestys on mielipuolen kirja, mutta muuten Raamattu on pyhä kirja! (Jää siis jäljelle pyhä kirja, jossa on todistettavasti enemmän valheita kuin kommunistisessa sanomalehdessä!)

Tällaista nykyiset kirkon johtomiehet ovat oppineet ollessaan seminaarissa. Tällaisessa ilmapiirissä he elävät. Miksi heidän pitäisi olla kuuliaisia Mestarille, josta kerrotaan näin outoja asioita? Miksi kirkon johtomiesten tulisi olla uskollisia kirkolle, jossa sallitaan vapaasti opetettavan, että Jumala on kuollut?

He ovat virallisen kirkon johtajia, eivät Kristuksen morsiamen johtajia. He johtavat kirkkoa, jonka jäsenet ovat aikoja sitten pettäneet Mestarin. Kun he tapaavat maanalaisen, kärsivän marttyyriiseurakunnan jäsenen, he katselevat tätä kuin jotakin outoa otusta.

Toiseksi ei ole oikein arvostella ihmisiä vain heidän asenteensa yhden puolen perusteella. Jos tekisimme niin, olisimme fariseuksia, jotka paheksuivat Jeesusta, koska Hän ei kunnioittanut heidän sapattisääntöjään. Se sulki heidän silmänsä kaikelta sellaiselta, mikä olisi saattanut olla Jeesuksessa rakastamisen arvoista myös heidän silmissään.

Samat kirkon johtomiehet, joilla on väärä asenne kommunismia kohtaan, saattavat olla oikeassa monissa muissa asioissa ja henkilökohtaisesti vilpittömiä.

Lisäksi heidän väärä suhtautumistapansa saattaa muuttua.

Keskustelin kerran Romaniassa erään ortodoksisen metropoliitan kanssa. Hän oli kommunistien miehiä, niitä, jotka kavalsivat omia lampaitaan. Otin hänen kätensä omieni väliin ja kerroin hänelle vertauksen tuhlaajapojasta. Vietimme iltaa hänen puutarhassaan. Minä sanoin: "Näettekö, millaisella rakkaudella Jumala vastaanottaa takaisin palaavan syntisen. Hän ottaa vastaan ilomielin jopa piispan, jos tämä tekee parannuksen." Lau loin hänelle hengellisiä lauluja. Tämä mies kääntyi.

Olin samassa vankikopissa kuin muuan ortodoksipappi, joka kirjoitti ateistisia esitelmiä toivoen pääsevänsä sillä tavalla vapaaksi. Puhuin hänelle, ja hän repi palasiksi kaiken, minkä oli kirjoittanut, silläkin uhalla, ettei koskaan pääsisi vapaaksi.

En voi tehdä kenestäkään syntipukkia, enkä sillä tavalla keventää sydämelläni olevaa taakkaa.

* * *

Minulla on toinenkin tuskan aihe. Jopa läheiset ystäväni ymmärtävät minua väärin. Jotkut syyttävät minua katkeruudesta ja kaunasta kommunisteja kohtaan, mikä ei suinkaan ole totta.

Mooseksenuskoinen kirjailija Claude Montefiore on kirjoittanut, että Jeesuksen asenne kirjanoppineita ja fariseuksia kohtaan, se että hän julkisesti tuomitsi heidät, on ristiriidassa Hänen rakkaudenkäskynsä kanssa, jossa Hän kehottaa meitä rakastamaan vihollisiamme ja siunaamaan niitä, jotka meitä kiroavat. Ja tohtori W. R. Matthews, äskettäin eläkkeelle siirtynyt Lontoon St. Paulin tuomiorovasti, päätteli, että Jeesuksessa on paljon epäjohdonmukaisuutta ja ristiriitaisuutta. Hän puolusteli tätä sillä, että Jeesus ei kuulunut "sivistyneistöön"!

Montefioren kuva Jeesuksesta oli väärä. Jeesus *rakasti* fariseuksia, vaikka Hän tuomitsi heidät julkisesti. Minä rakastan kommunisteja ja heidän välikappaleitaan kirkossa, vaikka tuomitsen heidät.

Saan vähän väliä kuulla kehotuksen: "Unohtakaa kommunistit! Toimikaa vain hengellisissä asioissa!"

Tapasin kerran erään kristityn, joka oli saanut kärsiä natsivallan aikana. Hän sanoi minulle olevansa puolellani niin kauan kuin todistan Kristuksesta, mutta minun ei pitäisi sanoa sanaakaan kommunismia vastaan. Kysyin häneltä, olivatko kristityt, jotka olivat taistelleet Hitleriä vastaan Saksassa, olleet väärässä, ja olisiko heidän pitänyt tyytyä puhumaan vain Raamatusta sanomatta sanaakaan tyrannia vastaan. Vastaus kuului: "Mutta Hitler surmasi kuusi miljoonaa juutalaista! Häntä vastaan *täytyi* puhua." Vastasin: "Kommunismi on surmannut kolmekymmentä miljoonaa venäläistä ja miljoonia kiinalaisia ja muiden kansojen jäseniä. Ja he ovat tappaneet myös juutalaisia. Onko meidän vastustettava vain juutalaisten surmaamista ja vaiettava venäläisten surmaamisesta?"

Poliisi on ruoskinut minua Hitlerin aikana ja kommunistien aikana, enkä voinut nähdä niissä pienintäkään eroa. Lyönnit tekivät kummassakin tapauksessa hyvin kipeää.

Kristinuskon on taisteltava syntiä vastaan, ilmenee se missä muodossa tahansa, eikä ainoastaan kommunismia vastaan.

Mutta kommunismi on tätä nykyä kristinuskon pahin vihollinen ja vaarallisin vihollinen. Meidän on liityttävä yhteen sitä vastustamaan.

Saanko sanoa sen taas! Ihmisen päämäärä on tuleminen Kristuksen kaltaiseksi. Tämän estäminen on kommunistien tärkein päämäärä. He ovat luonnostaan uskonnon vastustajia. He uskovat, että ihmisestä tulee kuolemansa jälkeen suolaa ja mineraaleja, ei mitään muuta. He haluavat, että koko elämä eletään aineen tasolla.

He tunnustavat vain massat. He puhuvat kuin Uuden testamentin riivaaja, joka vastasi nimeään kysyttäessä: "Legio on minun nimeni, sillä meitä on monta." Persoonallisuus — Jumalan suurin lahja ihmiselle — on muserrettava. He ovat vanginneet erään miehen, koska tämän hallusta tavattiin Alfred Adlerin kirja "*Individualipsykologia*". Salaisen poliisin virkailijat huusivat: "Ahaa, individualisti — aina vain individualisti! Miksi ei kollektivisti?"

Jeesus tahtoo meidän olevan persoonallisuuksia. Siksi meidän ja kommunismin välillä ei ole mitään kompromissin mahdollisuutta. Kommunistit tietävät tämän. *Nauka i religija* (Tiede ja uskonto), heidän aikakauslehtensä, kirjoittaa: "Uskonto ja kommunismi eivät sovi yhteen Ne ovat toistensa vihollisia . . . Kommunistipuolueen ohjelman sisällys on kuolinisku uskonnolle . . . Se on ohjelma ateistisen yhteiskunnan luomiseksi, jossa ihmiset vapautetaan ikiajoiksi uskonnon kahleista."

Voivatko kristinuskon ja kommunismin elää rinnakkain? Kommunistit vastaavat tähän kysymykseen . . . "Kommunismi merkitsee kuoliniskua uskonnolle."

5.

Nyt kerron taas maanalaisesta seurakunnasta.

Se työskentelee hyvin vaikeissa oloissa. Ateismi on valtionuskonto kommunistisissa maissa. Kommunistit antavat vanhoille ihmisille suuremman tai pienemmän vapauden uskoa mitä haluavat, mutta lapset ja nuoret *eivät saa uskoa*. Näiden maiden kaikki tiedotusvälineet — radio, televisio, elokuvat, teatteri, sanomalehdet, kustannustoiminta — pyrkivät tukahduttamaan uskon Jumalaan.

Maanalaisella seurakunnalla on vähän mahdollisuuksia totalitäärisen valtion valtavien voimavarojen vastustamiseen. Maanalaista työtä tekevät papit Venäjällä eivät ole saaneet minkäänlaista teologista koulutusta. On pappeja, jotka eivät ole koskaan lukeneet koko Raamattua.

Kerron, miten monet papit on vihitty virkaansa. Tapasimme kerran erään nuoren venäläisen, joka oli maanalaista työtä tekevä pappi. Kysyin häneltä, kuka oli vihkinyt hänet. Hän vastasi: ”Meillä ei ole ollut virallista piispaa. Virallinen piispa ei olisi vihkinyt ketään ilman kommunistipuolueen hyväksymistä. Niinpä me kymmenen nuorta kristittyä menimme erään marttyyripiispan haudalle. Kaksi meistä pani kätensä hänen hautakivelleen. Muut asettuivat ympärillemme, ja me rukoilimme Pyhää Henkeä vihkimään meidät. Olen vakuuttunut, että Jeesuksen lävistetyt kädet vihkivät meidät.”

Minä uskon, että tämän nuoren miehen papiksivihkimys on pätevä Jumalan edessä!

Tällä tavalla virkaansa vihityt miehet, jotka eivät ole saaneet teologista koulutusta ja tuntevat vain vähän Raamattua, tekevät Herran työtä.

Näin oli myös alkuseurakunnassa. Mitä pappisseminaareja oli niillä, jotka käänsivät maailman ylösalaisin

Meillä maanalaisessa seurakunnassa ei ole katedraaleja. Mutta onko olemassa kauniimpaa katedraalia kuin sinitaivas, jonne katsoimme kokoontuessamme salaa metsiin? Lintujen viserrys korvasi urut. Kukkien tuoksu oli meidän suitsutuksemme. Ja äskettäin vapautuneen marttyyrin repaleinen puku oli paljon vaikuttavampi kuin kirkkoruhtinaiden kaavut. Kuu ja tähdet olivat kynttilämme. Meillä oli enkeleitä palvelijoina sytyttämässä niitä.

En pysty koskaan kuvaamaan tämän seurakunnan kauneutta!

Usein sattui, että kristityt vangittiin salaisen kokouksen päätyttyä ja lähetettiin vankiloihin. Siellä kristityt kantavat kahleita yhtä iloisina kuin morsian rakastetultaan saamaansa kallisarvoista jalokiveä. Vankilassa on hiljaista. Siellä saa tuntea Hänen suudelmansa ja Hänen syleilynsä, eikä haluaisi vaihtaa paikkaa kuninkaidenkaan kanssa. Olen tavannut riemuitsevia kristittyjä vain Raamatussa, maanalaisessa seurakunnassa ja vankilassa.

Maanalainen seurakunta on ahdistettu, mutta siellä on myös paljon ystäviä — jopa salaisessa poliisissa, vieläpä hallitusten jäsenten keskuudessa. Joskus nämä salauskovat suojelevat maanalaista seurakuntaa.

Venäläiset sanomalehdet valittivat äskettäin ”näenäisateistien” määrän kasvua. Näillä tarkoitettiin, niin kuin sanomalehdet asian ilmaisivat, niitä lukemattomia miehiä ja naisia, jotka työskentelevät kommunistisessa valtiokoneistossa — hallituksen virastoissa, propagandaosastoissa ja joka paikassa — ja jotka ovat ulospäin kommunisteja, mutta sisimmässään uskovia ja maanalaisen seurakunnan jäseniä.

Kommunistilehdistö kertoi erästä nuoresta naisesta, joka työskenteli puolueen propagandaosastossa. Työpäivän päätyttyä, lehdet kertoivat, hän lähti asuntoonsa, jonne hänen aviomiehensäkin pian saapui. Päivällisen jälkeen pariskunta keräsi luokseen nuoria talon muista huoneistoista ja piti heille salaisia raamattutunteja ja rukouskokouksia. *Tällaista tapahtuu kaikkialla kommu-*

nistisessä maailmassa. Jokaisessa kommunistimaassa on kymmeniätuhansia "näennäisateisteja". Heistä on viisaampaa pysytellä poissa kulissikirkoista, joissa heitä pidetään silmällä ja joissa heille tarjotaan vain vesitettyä evankeliumia. He pysyvät sen sijaan vaikutusvaltaisissa, vastuullisissa viroissaan ja todistavat hiljaisesti ja tehokkaasti Kristuksesta.

Maanalaisella seurakunnalla on tuhansia jäseniä tällaisilla paikoilla. He pitävät salaisia kokouksia kellareissaan, ullakoilla, yksityisasunnoissa ja -taloissa.

Venäjällä ei kukaan enää muista, mitä väitteitä on esitetty lapsi- tai aikuiskasteen puolesta tai vastaan, tai paavin erehtymättömyyden puolesta tai sitä vastaan. He eivät kiistele tuhatvuotisesta valtakunnasta. He eivät osaa tulkita profetioita eivätkä riitele niistä, mutta jouduin monta kertaa ihmettelemään, miten hyvin he osasivat todistaa ateisteille, että Jumala on olemassa.

Heidän vastauksensa ateisteille ovat yksinkertaisia: "Jos teidät kutsutaan pitoihin, joissa tarjotaan monenlaisia hyviä ruokia, luuletteko, ettei kukaan ole keittänyt niitä? Mutta luonto on meitä varten valmistettu juhla-ateria! On tomaatteja ja persikoita, omenoita, maitoa ja hunajaa. Kuka on valmistanut nämä herkut ihmisille? Luonto on sokea. Jos ette usko Jumalaan, miten selitätte sen, että sokea luonto onnistui valmistamaan juuri sitä, mitä me tarvitsemme, vieläpä näin suuria määriä vaihtelevia herkkuja?"

He osaavat todistaa, että iankaikkinen elämä on olemassa. Olen kuullut erään puolustautuvan: "Olettakaapa, että kykenisimme puhumaan äidin kohdussa olevan sikiön kanssa. Te kertoisitte sikiölle, että sen sikiöelämä on lyhyt ja että sitä seuraa oikea, pitkä elämä. Mitä luisitte sikiön vastaavan? Se sanoisi aivan samaa kuin te ateistit vastaatte meille, kun puhumme paratiisista ja helvetistä. Se sanoisi, että elämä äidin kohdussa on ainoa elämä ja kaikki muu on uskonnollista höpötystä. Mutta jos sikiö osaisi ajatella, se kysyisi itseltään: "Miksi minulle kasvaa kädet? En tarvitse niitä. En pysty edes oikeaisemaan niitä. Miksi ne kasvavat? Ne on nähtävästi tarkoitettu tulevaa elämää varten, jossa minun on tehtävä työtä niillä. Jalkani kasvavat, mutta minun täytyy

pitää niitä koukussa rintaani vasten. Miksi ne kasvavat? Minua nähtävästi odottaa elämä suuressa maailmassa, jossa minun täytyy kävellä. Silmät kasvavat, vaikka minua ympäröi täydellinen pimeys enkä tarvitse niitä. Miksi saan silmät? Minua varmaan odottaa maailma, jossa on valoa ja värejä! Jos sikiö kykenisi pohtimaan omaa kehitystään, se tietäisi äitinsä kohdun ulkopuolella olevasta elämästä, vaikka ei olisi sitä nähnytkään. Samoin on meidän laitamme. Kun olemme nuoria, meillä on tarmo, mutta ei älyä käyttääksemme sitä oikein. Kun olemme vuosien myötä varttuneet tiedossa ja viisaudessa, ruumisvaunut odottavat meitä viedäkseen meidät hautaan. Miksi on välttämätöntä kasvaa tiedossa ja viisaudessa, jota emme enää voi käyttää. Miksi sikiölle kasvavat kädet, jalat ja silmät? *Tulevaa elämää varten.* Niin on myös meidän laitamme täällä maailmassa. Vartumme täällä kokemuksessa, tiedossa ja viisaudessa sitä varten, mikä seuraa. Meitä valmistetaan palvelemaan korkeammassa maailmassa, joka seuraa kuolemaa.”

Virallinen kommunistien oppi Jeesuksesta on, että Häntä ei ole koskaan ollut. Maanalaisen seurakunnan työntekijöiden on helppo vastata tähän: ”Mikä sanomalehti teillä on taskussanne? Onko se eilinen vai tämän päivän *Pravda*? Antakaapa kun vilkaisen sitä. Ahaa! Tammikuun 14. päivänä 1964. Mistä luku 1964 on saatu? Hänen syntymästään, joka ei ole koskaan elänyt ja joka ei ole merkinnyt mitään. Sanotte, että Häntä ei ole ollut, mutta laskette vuotenne Hänen syntymästään. Aika oli olemassa ennen Häntäkin. Mutta kun Hän syntyi maailmaan, ymmärrettiin, että kaikki aikaisempi oli ollut turhaa ja että todellinen aika alkoi vasta silloin. Kommunistinen sanomalehtenne on itsessään todistus siitä, että Jeesus ei ole mielikuvituksen tuotetta.”

Länsimaiden papit luulevat tavallisesti, että kirkkoon kuuluvat ovat vakuuttuneita kristinuskon päätötuksista. Tämä ei pidä paikkaansa. Harvoin kuulee saarnaa, jossa osoitetaan uskomme totuus. Mutta rautaesiripun takana ihmiset, jotka eivät ole koskaan saaneet opetusta siitä, antavat vastakääntyneille lujan perustan.

Ei ole olemassa selvää rajaa, missä maanalainen seurakunta, kristinuskon lujin linnoitus, päättyy ja viral-

linen alkaa. Ne ovat kietoutuneet toisiinsa. Monet kullissikirkkojen papit tekevät samalla salaista työtä, joka ylittää kommunistien asettamat rajat.

Virallisella kirkolla, kommunistien käytyreiden kirkolla, on takanaan pitkä historia.

Se alkoi heti Venäjän sosialistisen vallankumouksen päätyttyä, jolloin virallista kirkkoa kutsuttiin nimellä "elävä kirkko". Sitä johti muuan Sergius-niminen pappi. Tämä "elävä kirkko" julisti tuohon aikaan avoimesti Moskovassa: "Tarkoituksemme ei ole kirkon jälleenrakentaminen, vaan sen tuhoaminen, kaiken uskonnon hävittäminen juurineen." Kaunis ohjelma kirkolle!

Monissa maissa on tällaisia Sergiuksia.

Unkarin katolilaisten keskuudessa hänen nimensä oli isä Balogh. Hän ja eräät protestanttiset pappismiehet autoivat kommunisteja alistamaan valtion täydelliseen valvontaansa.

Romaniassa kommunistit pääsivät valtaan erään Burducea-nimisen ortodoksisen papin auttamina. Burducea oli entinen fašisti. Hänen oli hyvitettävä punaisille entiset syntinsä ryhtymällä esimiehiäänkin punaisemmaksi. Tämä pappi seisoi uuden kommunistisen hallituksen virkaanasettajaisissa lähellä Vyšinskiä, Neuvostoliiton ulkoministeriä, ja hymyili hyväksyvästi, kun ministeri lausui: "Tämä hallitus rakentaa maallisen paratiisin, joten ette enää tarvitse taivaallista paratiisia."

Venäjän arkkipiispasta Nikodimista on merkitty asiakirjoihin, että hän on hallituksen urkkija. Majuri Derjabin, Neuvostoliiton salaisen poliisin entinen virkamies, todisti, että Nikodim on heidän agenttinsa.

Tilanne on sama melkein kaikissa kirkkokunnissa. Romanian baptistien nykyinen johto asetettiin virkaansa väkivalloin. Se kavaltaa todelliset kristityt. Venäjällä baptistien johtajat menettelevät samoin. Romanian adventistien puheenjohtaja Tachici kertoi itse minulle olleensa kommunistien salaisen poliisin ilmiantajana heidän valtaantulonsa ensimmäisestä päivästä alkaen.

Kommunistit eivät sulje kaikkia kirkkoja, vaikka ovatkin sulkeneet tuhansia. He ovat viekkaampia. He päättävät pitää muutamia virallisia kullissikirkkoja avoinna ja käyttää niitä ikkunoina, joiden kautta he voi-

vat tarkkailla, valvoa ja lopulta tuhota kristityt ja kristinuskon. He päättivät, että on parempi säilyttää kirkko ulkonaisesti ja muuttaa se kommunistiseksi välikappaleeksi, jonka avulla he voivat pitää silmällä kristittyjä ja pettää maahan saapuvia turisteja. Minulle tarjottiin virkaa tällaisessa kirkossa sillä ehdolla, että minä pappina ilmiantaisin seurakuntani jäseniä salaiselle poliisille. Näyttää siltä, että länsimaalaiset, jotka ovat tottuneet siihen ajatukseen, että kaikki on joko "mustaa tai valkoista" — kaikki on joko yhdellä tavalla tai toisella — eivät voi ymmärtää tätä. Mutta maanalainen seurakunta ei tule koskaan hyväksymään valvottuja kulissikirkkoja korvikkeeksi tehokkaalle evankelioimistylle, joka tarkoittaa "kaikkia luotuja" — myös nuoria.

Virallisissa kirkoissa on todellista hengellistä elämää monista petollisista johtajista huolimatta. (Minusta tuntuu, että monissa lännen kirkoissa vallitsee samanlainen tilanne. Seurakunnat ovat toisinaan uskollisia, eivät johtajiensa ansiosta vaan heistä huolimatta.)

Ortodoksinen liturgia on säilynyt muuttumattomana, ja se ravitsee tämän kirkkokunnan jäseniä, vaikka saarnoissa myötäilläänkin kommunisteja. Luterilaiset, presbyteerit ja muut protestantit laulavat vanhoja virsiä. Lisäksi kavaltajienkin saarnoissa täytyy olla jotakin Pyhästä Kirjasta. Ihmiset tulevat uskoon sellaisten saarnamiesten vaikutuksesta, jotka he etukäteen tietävät pettureiksi. Uskoon tulleet tietävät, että nämä kertovat salaiselle poliisille heidän kääntymyksestään ja että heidän täytyy salata uskonsa juuri siltä, joka vääristetyllä saarnallaan antoi heille uskon. Tällaiset tapaukset ovat Jumalan suuria ihmetekoja. Kolmannen Mooseksen kirjan 11. luku kertoo niistä vertauskuvallisesti: "Ja jos niiden (Mooseksen lain mukaan saastaisten eläinten) raato putoaa kylvösiemenen päälle, minkä hyvänsä, joka kylvetään, pysyy tämä puhtaana."

Meidän on myös rehellisyyden nimessä sanottava, että eivät kaikki virallisen kirkon johtajat, eivät edes ylimät ole kommunistien miehiä.

Maanalaisen seurakunnan jäsenet ovat myös tärkeissä asemissa virallisissa kirkoissa, lukuunottamatta niitä, joiden on pysyteltävä piilossa. He pitävät huolen siitä,

että kristinusko ei laimene, vaan säilyy taistelevana uskona. Kun salainen poliisi tuli lopettamaan Vladimireshtin luostarin Romaniassa ja kun useissa paikoissa Venäjällä tehtiin samoin, tehtävä osoittautui hyvin vaikeaksi. Muutamien kommunistien oli sovitettava hengellään se rikoksensa, että he koettivat kieltää uskonnon.

Mutta viralliset kirkot vähenevät vähenemistään. Mahtaako koko Neuvostoliitossa olla enempää kuin viisi kuusi tuhatta kirkkoa. (Yhdysvalloissa, jossa on suunnilleen saman verran asukkaita, on noin kolmesataa tuhatta kirkkoa.) Lisäksi nämä ”kirkot” ovat useimmiten pelkkiä huoneita — eivät ”kirkkoja” siinä mielessä kuin me ajatellemme. Ulkomaiset vieraat näkevät täpötäyden kirkon Moskovassa — kaupungin ainoan protestanttisen kirkon — ja panevat merkille vapauden, joka maassa vallitsee. ”Jopa kirkotkin ovat aivan täynnä”, he kertovat iloisina myöhemmin. He eivät huomaa, miten murheellista on, kun seitsemällä miljoonalla ihmisellä on käytettävissään yksi ainoa protestanttinen kirkko! Eikä kahdeksallakymmenellä prosentilla Neuvostoliiton asukkaista ole edes rukoushuoneita niin lähellä kotiaan, että he voisivat niissä käydä. Nämä ihmismassat täytyy joko unohtaa — tai tavoittaa maanalaisilla evankelioimistyön menetelmillä. Muuta vaihtoehtoa ei ole.

Mitä enemmän kommunismi etenee jossakin maassa, sitä enemmän seurakunnan on painuttava maan alle.

Suljettujen virallisten kirkkojen tilalle tulevat uskonvastaisten järjestöjen kokoukset.

MITEN MAANALAINEN SEURAKUNTA ”RAVITSEE” ITSEÄN ATEISTISELLA KIRJALLISUUDELLA

Maanalainen seurakunta osaa käyttää sitäkin hyväkseen. Ennen kaikkea se ravitsee itseään ateistisella kirjallisuudella niin kuin korvit ruokkivat profeetta Eliaa. Ateistit tuhlaavat paljon taitoa ja intoa Raamatun jakaiden pilkkaamiseen ja arvostelemiseen.

He julkaisivat kaksi kirjaa, *Hassunkurisen Raamatun ja Raamatun.uskville ja ei-uskville*. He koettivat osoit-

taa; miten typeriä Raamatun jakeet ovat ja lainasivat siinä tarkoituksessa monia Raamatun kohtia. Miten olimmekaan iloisia! Kritiikki oli niin älytöntä, että kukaan ei suhtautunut siihen vakavasti. Mutta kirjaa painettiin miljoonia kappaleita, ja se oli täynnä Raamatun kohtia, jotka olivat sanomattoman kauniita, vaikka kommunistit pilkkasivatkin niitä. Ennen 'kerettiläiset', jotka poltettiin inkvisition toimesta, vietiin roviolle kulkueena ja heidät oli puettu naurettaviin vaatteisiin, joihin oli maalattu helvetin liekkiä ja paholaisia. Ja millaisia pyhimyksiä nämä kerettiläiset olivatkaan! Raamatun jakeet ovat myös yhtä tosia, vaikka itse paholainen niitä käyttäisi.

Kommunistinen kustannusliike oli hyvillään saadessaan tuhansittain kirjeitä, joissa pyydettiin ottamaan uusia painoksia ateistisista kirjoista, jotka pilkkasivat Raamatun kohtia. Kommunistit eivät tienneet, että kirjeet tulivat maanalaisen seurakunnan jäseniltä, joilla ei ollut muuta mahdollisuutta saada Pyhää Kirjaa.

Me tiesimme myös hyvin, miten ateistista kokousta on käytettävä hyväksi.

Muuan kommunistiprofessori todisti eräessä kokouksessa, että Jeesus oli ollut pelkkä taikuri. Professorilla oli edessään pöydällä vesikannu. Hän kaatoi veteen jauhetta, ja vesi muuttui punaiseksi. "Siinä oli koko ihme", hän selitti. "Jeesus oli kätkenyt hihoihinsa tämäntapaista jauhetta ja teeskenteli sitten muuttaneensa ihmeellisellä tavalla veden viiniksi. Mutta minä osaan tämän tempun jopa paremmin kuin Jeesus; minä osaan muuttaa viinin uudestaan vedeksi." Professori lisäsi veteen toista jauhetta. Vesi muuttui värittömäksi. Hän kaatoi kannuun toista jauhetta, ja vesi tuli taas punaiseksi.

Eräs kristitty nousi ja sanoi: "Olette saanut meidät hämmästyämään, toveri professori, kaikella sillä mitä osaatte. Pyydämme Teiltä enää yhtä asiaa: juokaa kulaus viiniänne!" Professori sanoi: "Sitä en voi tehdä. Jauhe oli myrkkyä." Kristitty vastasi: "Juuri siinä onkin ero teidän ja Jeesuksen välillä. Hän on viinillään tuonut meille iloa kaksituhatta vuotta, kun taas te myrkytätte meidät viinillänne." Kristitty joutui vankilaan. Mutta uutinen tapauksesta levisi laajalle ja lujitti monien uskoa.

Me olemme heikkoja, pikku Daavideita. Mutta me olemme väkevämpiä kuin ateismin Goljat, koska Jumala on puolellamme. Totuus on puolellamme.

Eräissä tilaisuudessa kommunistiluennoitsija puhui ateismista. Tehtaan työläiset oli velvoitettu kuuntelemaan, ja heidän joukossaan oli monta kristittyä. He istuivat tyynesti kuuntelemassa luennoitsijan väitteitä Jumalaa vastaan ja Kristukseen uskomisen typeryydestä. Luennoitsija jatkoi todistaakseen, ettei ole olemassa hengellistä maailmaa, ihminen on pelkkää ainetta, ilman sielua. Hän toisteli toistamasta päästyään, että vain aine on olemassa.

Muuan kristitty nousi ja pyysi lupaa sanoa jotakin. Lupa annettiin. Kristitty nosti tuolinsa ja paiskasi sen lattiaan. Hän katseli hetken tuolia. Sitten hän nousi korokkeelle ja läimäytti luennoitsijaa kasvoihin. Luennoitsija suuttui kovin. Hänen kasvonsa kävivät tulipunaisiksi kiukusta. Hän kirosi karkeasti ja vaati kommunistitovereitaan pidättämään kristityn. Hän kysyi: "Kuinka uskalsit lyödä minua? Miksi teit niin?"

Kristitty vastasi: "Olette juuri todistanut itsenne valehtelijaksi. Väititte, että kaikki on ainetta . . . ei mitään muuta. Paiskasin tuolin lattiaan. Tuoli on todella ainetta. Se ei suuttunut. Se on vain ainetta. Kun löin teitä, ette reagoinut kuin tuoli. Reagoitte eri tavalla. Aine ei menetä järkeään tai suutu, mutta te suutuitte. Siksi, toveri professori, olette väärässä. Ihminen on enemmän kuin ainetta. Me olemme hengellisiä olentoja!"

Tällä tavoin maanalaisen seurakunnan kristityt kumosivat ateistien todistelut.

Poliittinen upseeri kysyi minulta vankilassa töykeästi: "Miten kauan aiotte pitää kiinni typerästä uskonnostanne?" Vastasin hänelle: "Olen nähnyt lukemattomien ateistien katuvan kuolinvuoteellaan, että ovat olleet jumalattomia; he ovat huutaneet avukseen Kristusta. Osaatteko ajatella, että kristitty katuisi kuoleman lähesytyessä, että on ollut kristitty, ja rukoilisi Marxia tai Leniniä vapauttamaan itsensä uskostaan?" Minä jatkoin: "Kun insinööri on rakentanut sillan, ei se, että kissa pystyy kävelemään sen yli, todista, että silta on hyvä. Junan on kuljettava sen ylitse, jotta sen kestävyys tulisi

todistetuksi. Se, että te voitte olla ateisti, kun kaikki sujuu hyvin, ei todista, että ateismissa on totuus. Se ei kestä suurissa vaikeuksissa." Otin avukseni Leninin kirjat todistaakseni virkailijalle, että Lenin itsekin ennen Neuvostoliiton pääministeriksi tuloaan rukoili, kun asiat menivät vinoon.

Me olemme rauhallisia ja voimme rauhassa odottaa, millaisiksi tapahtumat kehittyvät. Kommunistit ovat rauhattomia ja panevat toimeen yhä uusia uskonnonvastaisia kampanjoita. Näin menettelemällä he todistavat, että Augustinus oli oikeassa sanoessaan: "Sydämemme on levoton, kunnes se löytää levon Sinussa."

KOMMUNISTEJAKIN VOIDAAN VOITTA

Maanalainen seurakunta voittaa kommunistien sydämet ja muuttaa maailman, jos te, vapaat kristityt autatte sitä. Se voittaa heidät, koska on luonnotonta olla kommunisti. Koirakin haluaa oman luunsa. Sydämessään kommunistit kapinoivat sitä roolia vastaan, jota heidän täytyy näytellä, ja niitä järjettömyyksiä vastaan, joihin heidän on uskottava.

Kun kommunistit vakuuttivat, että aine on ainoa todellisuus, että olemme kourallinen tietyn kaavan mukaan yhteen liittyneitä kemiallisia aineita ja että meistä tulee kuolemamme jälkeen taas suolaa ja mineraaleja, riitti, kun kysyi heiltä: "Mistä sitten johtuu, että kommunistit ovat monissa maissa uhranneet henkensä ihanteensa puolesta? Onko 'kourallisella kemiallisia aineita' ihanteita? Voivatko 'mineraalit' uhrata itsensä muiden hyväksi?" Tähän he eivät osaa vastata.

Ja sitten julmuus! Ihmistä ei ole luotu pedoksi, eikä hän voi ajan mittaan sietää petona olemista. Saimme nähdä sen, kun natsivalta sortui. Muutamat natsijohtajat tekivät itsemurhan, kun taas toiset katuivat ja tunnustivat rikoksensa.

Juoppoudessa voi olla jotakin positiivista. Siinä on vapaamman elämän ikävöintiä, elämän, jota kommunisti ei pysty tarjoamaan. Tavallinen venäläinen on syvämielinen, avarasydäminen, antelias ihminen. Kommu-

nismi on tyhjää ja pinnallista. Venäläinen kaipaa syvä-
lisempää elämää ja koska hän ei löydä sitä mistään
muualta, hän etsii sitä alkoholista. Alkoholismillaan hän
ilmaisee kauhunsa sitä tarkoituksetonta elämää kohtaan,
jota hänen on elettävä. Alkoholit tekee hänet hetkellisesti
vapaaksi, niin kuin usko tekisi hänet jatkuvasti vapaak-
si, jos hän vain tietäisi sen.

Kerran Bukarestissa venäläisen miehityksen aikana
tunsin vastustamatonta halua mennä kapakkaan. Kut-
suin vaimoni mukaani. Kun astuin sisään, näin venäläisen
kapteenin revolveri kädessään uhkailevan ja vaativan
enemmän juotavaa. Hänelle oli kieltäydytty tarjoilemas-
ta, koska hän oli päihtynyt. Ihmiset olivat pakokauhun
vallassa. Menin omistajan luo — hän tunsu minut — ja
pyysin häntä antamaan kapteenille väkijuomaa luvaten
istua hänen seurassaan ja pitää huolta siitä, että hän py-
syy rauhallisena. Meille tuotiin viiniä pullo toisensa pe-
rystä. Pöydällä oli kolme lasia. Kapteeni täytti aina koh-
teliaasti kaikki kolme . . . ja joi sitten kaikki kolme tyh-
jäksi. Vaimoni ja minä emme juoneet. Vaikka kapteeni
oli päihtynyt, hänen järkensä toimi. Hän oli tottunut al-
koholiin. Puhuin hänelle Kristuksesta, ja hän kuunteli
tarkkaavaisena.

Lopulta hän sanoi: ”No niin, te olette kertonut minul-
le kuka te olette, nyt minä kerron teille kuka *minä* olen.
Olen ortodoksinen pappi ja kielsin uskoni ensimmäisten
mukana, kun suuri vaino alkoi Stalinin aikana. Kuljin
kylästä kylään pitämässä luentoja, että Jumalaa ei ole
ja että olin ollut petturi pappina ollessani. ’Minä olen
petturi, ja niin ovat muutkin papit’, sanoin kyläläisille.
Minua pidettiin suurella arvossa intoni tähden, ja niin
minusta tuli salaisen poliisin virkamies. Jumala rankaisi
minua sillä, että minun täytyi tällä kädelläni tappaa
kristittyjä sitä ennen kidutettuani heitä. Nyt minä juon
ja juon unohtaakseni mitä olen tehnyt. Mutta se ei on-
nistu.”

Monet kommunistit tekevät itsemurhan. Heidän suu-
rimmat runoilijansa Jesenin ja Majakovski tekivät niin.
Niin myös heidän suuri kirjailijansa Fadejev. Hän oli
juuri saanut valmiiksi romaaninsa Onni, jossa hän oli
selittänyt, että onni on uupumatonta työtä kommunis-

min hyväksi. Hän ampui itsensä kirjoitettuaan romaanin valmiiksi. Hänen sielunsa ei kestänyt tätä suurta valhetta. Joffe, Tomkin — huomattavia tsaarin alaisia kommunismin esitaistelijoina ja johtajina — eivät voineet katsella, millaista kommunismi oli todellisuudessa. He päättivät myös päivänsä oman käden kautta.

Kommunistit ovat onnettomia. Myös heidän suuret diktaattorinsa. Miten onneton ihminen Stalin olikaan! Tapatettuaan melkein kaikki entiset toverinsa hän eli alituisessa pelossa, että hänet myrkytetään tai tapetaan muuten. Hänellä oli kahdeksan makuuhuonetta, jotka voitiin lukita kuin pankin holvi. Kukaan ei koskaan tiennyt, missä makuuhuoneessa hän kunakin yönä nukkui. Hän ei koskaan syönyt, ennen kuin kokki oli maistanut ruokaa hänen läsnäollessaan. Kommunismi ei tee ketään onnelliseksi, ei edes diktaattoreitaan. He tarvitsevat Kristusta.

Maanalainen seurakunta edustaa orjuutettujen kansojemme syvimpiä tarpeita. Auttakaa sitä!

Maanalaisen seurakunnan tunnusomainen piirre on uskon vakavuus.

Muuan pappi, joka käyttää salanimeä ”George”, kertoo kirjassaan Jumalan maanalaiselta työkentältä seuraavan tapauksen:

Eräs Venäjän armeijan kapteeni tuli Unkarissa papin luo ja pyysi tavata tämän kahden kesken. Kapteeni oli hyvin nuori ja itsetietoinen. Kun hänet oli opastettu pienen neuvotteluhuoneeseen ja ovi oli suljettu, hän nyökkäsi seinällä riippuvaa ristiä kohti.

”Te tiedätte, että tuo on valhetta”, kapteeni sanoi papille. ”Se on vain temppu, jolla te papit petätte köyhiä ihmisiä, jotta rikkaiden on helpompi pitää heitä tietämättöminä. No niin, olemme kahden kesken! Tunnustakaa minulle, että ette ole koskaan tosissanne uskonut Jeesusta Kristusta Jumalan Pojaksi!”

Pappi hymyili. ”Mutta voi teitä, nuori mies, tietenkin minä uskon sen. Se on totta.”

”Älkää koettako petkuttaa minua!” kapteeni huudahdusti. ”Tämä on vakavaa. Älkää naurako minulle!”

Hän veti esiin revolverinsa ja työnsi sen lähelle pappia.

'Ellette myönnä minulle, että se on valhetta, ammun!'

"En voi myöntää sitä, sillä se olisi valhetta. Herramme on todella Jumalan Poika", pappi sanoi.

Kapteeni heitti revolverinsa lattialle ja syleili Jumalan miestä. Hänen silmänsä tulvahtivat täyteen kyyneliä.

"*Se on totta!*" kapteeni huudahti. "*Se on totta*, minäkin uskon niin, mutta en voinut olla varma, että ihmiset kuolevat tämän uskon puolesta, ennen kuin sain itse kokea sen. Voi kiitos! Olette lujittanut uskoani. Nyt minäkin uskallan kuolla Kristuksen tähden. Olette näyttänyt minulle miten."

Tiedän muitakin vastaavanlaisia tapauksia. Kun venäläiset miehittivät Romanian, kaksi aseistettua venäläistä sotilasta astui erääseen kirkkoon kiväärin kädessään. He sanoivat: "Emme usko uskoonne. Ne, jotka eivät luovu uskostaan, ammutaan tähän paikkaan! Ne, jotka luopuvat uskostaan, menevät oikealle!" Jotkut menivät oikealle. Heidän käskettiin lähteä kirkosta ja mennä kotiin. He pakenivat henkensä edestä. Kun venäläiset olivat jäljelle jääneiden kristittyjen kanssa kirkossa, he syleilivät näitä ja sanoivat: "Mekin olemme kristittyjä, mutta halusimme paljastaa itsemme vain niille, jotka pitävät tutuutta sen arvoisena, että sen tähden kannattaa kuolla."

Tällaiset ihmiset taistelevat evankeliumin puolesta. Eivätkä he taistele vain evankeliumin puolesta. He ovat myös vapauden esitaistelijoita.

Monissa lännen kristityissä kodeissa kulutetaan usein tunteja maailmallisen musiikin kuuntelemiseen. Meidänkin kodeissamme kaikuu äänekäs soitto, mutta sitä käytetään vain peittämään uskonasioista ja maanalaisesta työstä käytävä keskustelu, niin että naapurit eivät kuule sitä eivätkä voi ilmiäntä meitä salaiselle poliisille.

Miten suuresti he iloitsevatkaan, kun tapaavat lännestä tulleen todellisen kristityn!

Näiden rivien kirjoittaja on vähäpätöinen mies. Mutta minä olen äänettömien ääni, niiden ääni, jotka on vaiennettu ja joiden puolesta ei kukaan puhu lännessä. Heidän nimissään rukoulen vakavuutta uskossa ja kristikunnan ongelmien käsittelyssä. Heidän nimissään pyydän teiltä esirukouksia ja käytännöllistä apua uskollis-

selle, kärsivälle maanalaiselle seurakunnalle kommunistimaissa.

* * *

Me tulemme voittamaan kommunistit. Ensiksikin siksi, että Jumala on puolellamme.

Toiseksi, koska sanomamme on vastaus sydänten syvimpiin tarpeisiin.

Natsien aikana vankilassa olleet kommunistit ovat tunnustaneet minulle rukoilleensa hädän hetkinä. Olen nähnyt jopa kommunistiupseerien kuolevan huulillaan sanat "Jeesus, Jeesus".

Me tulemme voittamaan, koska kansamme koko kulttuuriperinne on puolellamme. Venäläiset voivat kieltää lukemasta nykyajan kristittyjen teoksia. Mutta Tolstoin ja Dostojevskin kirjat jäävät jäljelle, ja ihmiset voivat niistä löytää Kristuksen kirkkauden. Samoin on laita Goethen teosten Itä-Saksassa, Szienkiewiczin Puolassa, ja niin edelleen. Romanian suurin kirjailija oli Sadoveanu. Kommunistit ovat julkaisseet hänen kirjansa *Pyhien elämä* nimellä *Pyhien legenda*. Mutta tämänkin nimisenä pyhien elämän antama esimerkki vaikuttaa.

Kommunistit eivät kykene poistamaan Rafaelin, Michelangelon ja Leonardo da Vincin jäljennöksiä taiteen historiasta. Heidän maalauksensa kertovat Kristuksesta.

Kun puhuin kommunistin kanssa Kristuksesta, hänen sydämensä syvimät sopukat ovat liittolaisinani, auttajinani. Hänen suurin ongelmansa ei ole vastaaminen väitteisiini. Hänen suurin vaikeutensa on omantuntonsa äänen vaimentaminen, ja tämä ääni on minun puolellani.

Olen tuntenut marxismin professoreita, jotka ennen ateistista luentoaan rukoilivat Jumalalta apua! Olen nähnyt kommunistien menevän kaukana kotoaan pidettyyn salaiseen kokoukseen. Kun heidät saatiin kiinni, he valehtelivat, etteivät olleet olleet maanalaisessa kokouksessa. Sitten he itkivät, kun heillä ei ollut rohkeutta kestää uskon puolesta, joka oli pakottanut heidät ottamaan osaa kokoukseen. Kommunistitkin ovat ihmisiä.

Ja kun ihminen kerran on tullut uskoon — vaikka vain hyvin heikkoonkin uskoon —, tämä usko kasvaa ja kehittyy. Olemme varmoja, että usko perii lopulta voi-

ton, koska me maanalaisen seurakunnan työntekijät olemme nähneet sen perivän voiton kerran toisensa jälkeen.

Kristus rakastaa kommunisteja. Heidät voidaan ja heidät täytyy voittaa Kristukselle. Vain rautaesiripun takainen maanalainen seurakunta voi heidät voittaa. Jokaisen joka toivoo, että Jeesuksen sydämen toive kaikkien ihmisten pelastumisesta täyttyy, tulisi avustaa maanalaista seurakuntaa sen työssä. Jeesus sanoi: "Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni". Hän ei ole käskenyt pysähtyä rautaesiripun eteen. Uskollisuus Jumalaa ja suurta tehtävää kohtaan pakottaa meidät ulottamaan toimintamme rautaesiripun tuolle puolen — jossa ihmiskunnan kolmasosa elää kommunismin orjuudessa.

Tavoitamme kommunistit työskentelemällä yhteistyössä siellä jo olevan maanalaisen seurakunnan kanssa!

MAANALAISEN SEURAKUNNAN KOLME TYÖ- RYHMÄÄ ENSIMMÄINEN RYHMÄ — KOMMUNISTIEN VIRALTAPANEMAT SIELUNPAIMENET

Kommunistimaissa työskentelevä maanalainen seurakunta käsittää kolme ryhmää. Ensimmäisen ryhmän muodostavat ne tuhannet entiset papit, jotka on karkotettu kirkoistaan ja laumansa luota, koska he eivät halunneet tinkiä evankeliumista. Monet tällaiset sielunpaimenet ovat viettäneet vuosia vankilassa, ja heitä on kidutettu uskonsa tähden. Heidät on päästetty vapaiksi . . . ja he ovat heti ryhtyneet entiseen työhönsä — salaiseen ja tehokkaaseen työhön maanalaisessa seurakunnassa. Vaikka kommunistit sulkiivat heidän kirkkonsa tai nimittivät niiden paimeniksi "luotettavampia" pappeja, he jatkavat työtään entistä tehokkaammin, työskentelemällä salaa maanalaisissa kokouksissa ladoissa, ulla-koilla, kellareissa, heinäpelloilla öisin — tai missä tahansa uskovat kokoontuvat salaa. Nämä miehet ovat "eläviä marttyyreja", jotka eivät kidutusten ja uudelleen pidättämisen uhallakaan halua lopettaa työtään.

TOINEN RYHMÄ — MAALLIKOT

Maanalaisen seurakunnan toinen ryhmä on Jumalan valtakunnan työhön antautuneiden maallikkojen armeija. Neuvostoliitossa ja Kiinassa ei ole laimeita, penseitä nimikristittyjä. Hinta, joka kristityn on maksettava uskostaan, on suuri. On myös muistettava, että vainot ovat aina tuottaneet parempia kristittyjä — todistavia kristittyjä, sieluja voittavia kristittyjä. Kommunistien vaino on iskenyt heitä itseään synnyttämällä vakavia, asialle antautuneita kristittyjä, jollaisia harvoin tapaa vapaissa maissa. Nämä ihmiset eivät voi käsittää, miten joku voi olla kristitty haluamatta voittoa jokaista kohtaamaansa sielua.

Punatähti (Neuvostoarmeijan äänenkannattaja) hyökkäsi venäläisiä kristittyjä vastaan sanoen, että ”Kristuksen palvojat haluavat iskeä ahaat kyntensä jokaiseen”. Mutta heidän puhdas kristillinen elämänsä tuo heille naapureiden rakkauden ja kunnioituksen. Kaikissa kylissä ja kaupungeissa kristityt ovat miellyttäviä, rakastetuimpia ihmisiä. Kun äiti on liian sairas huolehtiakseen lapsistaan, kristitty äiti tulee pitämään niistä huolta. Kun joku mies on liian sairas hakkaamaan polttopuitaan, kristitty mies tekee sen hänen puolestaan. Kristityt ’elävät’ kristillisyytensä — ja kun he rupeavat todistamaan Kristuksesta, ihmiset kuuntelevat ja uskovat — koska ovat nähneet Kristuksen heidän elämässään. Koska ainoastaan luvan saanut pappi saa puhua kirkossa, miljoonat palavasydämiset kristityt voittavat sieluja, todistavat ja tekevät työtä paikkakuntansa jokaisessa kolkassa, toreilla, kylien kaivoilla — kaikkialla minne he menevät. Ateistiset sanomalehdet myöntävät, että kristityt lihakauppojen myyjät sujauttavat traktaatteja käärepapereiden sekaan myydessään lihaa. Lehdistö myöntää, että kustannusliikkeissä työskentelevät, vastuunalaisissa asemissa olevat kristityt työntekijät hiipivät takakautta öiseen aikaan takaisin työpaikkaansa, painavat painokoneet käyntiin ja painavat tuhansia kappaleita kristillistä kirjallisuutta — ja menevät pois ennen auringon nousua. Ateistien lehdet myöntävät myös, että kristityt lapset ovat Moskovassa saaneet evankeliumeita

”jostakin lähteestä” ja että he jäljentävät evankeliumin osia käsin. Lapset sujauttavat lehtisiään opettajien taskuihin, kun näiden vaatteet riippuvat naulakoissa. Maallikkojen runsaslukuinen joukko on voimakas, tehokas, sieluja voittava, lähetystyötä tekevä voima kaikissa rau-
taesiripun takaisissa maissa.

Entiset lähetyssaarnaajat ovat todenneet, että Kuubassa on syntymässä salainen ”maallikkokirkko”, vaikka viralliset papit on pidätetty tai heitä vainotaan tai heidät on korvattu ateistien ”papeilla”.

Nämä miljoonat asialleen antautuneet, rehelliset ja palavat maallikkokirkon uskovat ovat puhdistuneet juuri siinä vainojen tullessa, jossa heidät yritettiin tuhota.

KOLMAS RYHMÄ — VIRALLISEN KIRKON PAPIT JOTKA EIVÄT ALISTU

Maanalaisen seurakunnan kolmas elintärkeä työryhmä on uskollisten sielunpaimenien laaja joukko, joka työskentelee virallisessa, aisoissa pidetyssä ja vaiennetussa ”kirkossa”. Maanalainen seurakunta ei työskentele täysin *erillään* virallisesta kirkosta. Monissa maissa, kuten Jugoslaviassa, Puolassa ja Unkarissa, monet virallisten kirkkojen papit työskentelevät salaa maanalaisessa seurakunnassa. Joissakin maissa molemmat kirkot ovat punoutuneet yhteen. Näiden pappien ei sallita puhua Kristuksesta pienten kirkkojensa ulkopuolella. Näiden ei ole lupa pitää kokouksia lapsille eikä nuorille. Ei-kristityt pelkäävät tulla kirkkoon. Pappien ei sallita pitää rukoushetkiä sairaiden seurakuntalaisten kodeissa. Viranomaisten säännöt rajoittavat heitä joka taholta ja tekevät heidän kirkoistaan melkein merkityksettömiä. Hyvin usein nämä papit uhmaavat valvontaa, joka pitää pilkkanaan ”uskonnonvapautta”, ja panevat vapautensa vaaralle alttiiksi ja tekevät virallisen toimintansa rinnalla sellaista työtä, jossa ei välitetä viranomaisten asettamista rajoista. Nämä papit pitävät salaisia evankelioimiskokouksia kristittyjen kodeissa ja kellareissa. He levittävät salaa kristillistä kirjallisuutta nälkäisille sieluille. He vaarantavat vapautensa uhmaamalla salaa viral-

lisiä rajoituksia ja tehden työtään ympäristönsä nälkäisten sielujen parissa. Päältäpäin katsoen tottelevaisina he panevat henkensä vaaraan levittämällä salaa Jumalan sanaa. Venäjällä on äskettäin saatu kiinni ja vangittu monta tällaista miestä. He saivat useiden vuosien vankeusrangaistuksen.

He ovat maanalaisen seurakunnan kolmas tärkeä työryhmä.

Viranomaisten karkottamat ja vainoamat entiset papit, maallikot, viralliset papit, jotka tekevät salaa paljon laajempaa ja tehokkaampaa työtä kuin heillä on lupa — kaikki nämä työskentelevät maanalaisessa seurakunnassa. Joissakin maissa on jokin ryhmä muita aktiivisempi — mutta kaikkialla ne uhmaavat vaaroja ja tekevät työtä Kristuksen tähden.

Eräs mies, joka tekee usein matkoja kyseisiin maihin ja on kiinnostunut uskonnollisista kysymyksistä, palasi matkaltaan ja kirjoitti, ettei ollut tavannut maanalaista seurakuntaa.

Tämä mies käyttäytyi kuin matkailija, joka tehtyään matkan Keski-Afrikan heimojen keskuuteen sanoo palattuaan: "Kysyin kaikilta, puhuvatko he proosaa. Kaikki sanoivat, etteivät puhu." Totuus on, että kaikki puhuivat proosaa tietämättä puhuvansa sitä.

Alkuseurakunnan kristityt eivät tienneet olevansa kristittyjä. Jos heille olisi tehty kysymyksiä heidän uskonnostaan, he olisivat vastanneet olevansa juutalaisia, israelilaisia, jotka uskoivat, että Jeesus on Messias, veljiä, pyhiä, Jumalan lapsia. Nimeä "kristitty" rupesivat muut käyttämään heistä myöhemmin, ensimmäisen keran Antiokiassa.

Kukaan Lutherin seuraaja ei tiennyt olevansa luterilainen. Luther itse vastusti voimakkaasti tätä nimitystä.

"Maanalainen seurakunta" on kommunistien antama nimi. Samaa nimitystä käyttävät länsimaiset idän uskonnollisen tilanteen tutkijat salaisesta organisaatiosta, joka syntyi itsestään. Maanalaisen seurakunnan jäsenet eivät käytä tätä nimeä. He kutsuvat itseään kristityiksi, uskoviksi, Jumalan lapsiksi. Mutta he harjoittavat maanalaista toimintaa, he kokoontuvat salaisesti, he viljelevät evankeliumia salaisissa kokouksissa, joissa toisinaan on

mukana myös niitä ulkomaalaisia, jotka kiistävät nähneensä maanalaisen seurakunnan. Tämän nimen ovat antaneet sekä vastustajat että ne, jotka ulkopuolisina rakastaen katselevat tämän ihmeellisen organisaation toimintaa.

Voitte matkustaa vuosia lännessä tapaamatta koskaan merkkejä Neuvostoliiton vakoiluverkostosta, mikä ei suinkaan merkitse, ettei tätä vakoiluverkostoa olisi olemassa. Se ei vain ole niin näkyvä, että ilmaisisi olemassaolonsa uteliaille matkailijoille.

Lainaan seuraavassa luvussa eräitä otteita Neuvostoliiton lehdistä, jotka todistavat, että maanalainen seurakunta on olemassa ja että sen merkitys jatkuvasti kasvaa.

6.

Olen kertonut omista kokemuksistamme, joita meillä on ollut levittäessämme sanomaa Kristuksesta neuvost armeijan keskuudessa ja Romaniassa.

Olen vedonnut teihin, että auttaisitte meitä saarnaamaan Kristusta kommunisteille ja heidän alaisilleen ihmisille.

Onko kehotukseni mielikuvituksellinen ja mahdoton toteutettavaksi?

Onko se realistinen?

Onko maanalainen seurakunta *tänä päivänä* olemassa Venäjällä ja muissa maissa? Onko maanalainen työ siellä vielä mahdollista?

Näihin kysymyksiin voimme antaa vastaukseksi hyviä uutisia.

Kommunistit juhlivat voittonsa puolivuosisataisjuhlaa. Mutta heidän voittonsa on tappio. Kristinusko on voittanut — ei kommunismi. Venäjän lehdistö, jota liikkeemme seuraa tarkasti, on täynnä tietoja maanalaisesta seurakunnasta. Ensimmäistä kertaa maanalainen seurakunta on tullut niin vahvaksi, että se toimii jopa puolittain julkisesti pelästyttäen ateisteja. Ja muista lähteistä

saamamme tiedot vahvistavat lehdistön uutiset.

Muistakaa, että maanalainen seurakunta on kuin jäävuori! Suurin osa siitä on pinnan alapuolella, mutta vähäinen osa on näkyvissä.

Seuraavilla sivuilla esitän lyhyesti tärkeimmät uutiset.

JÄÄVUOREN HUIPPU

Marraskuun 7. päivänä 1966 maanalainen seurakunta piti suuren ulkoilmakokouksen Suhumissa (Kaukasiassa). Muista kaupungeista tuli paljon uskovia tähän kokoukseen. Alttarikutsun jälkeen neljäkymmentäseitsemän nuorta otti vastaan Kristuksen, ja heidät kastettiin heti Mustassa meressä niin kuin Raamatun aikoina.

Kastetta ei edeltänyt minkäänlainen opetus. Kommunistista diktatuuria on kestänyt viisikymmentä vuotta, papeilla ei ole Raamattuja eikä muuta kristillistä kirjallisuutta, pappisseminaarit puuttuvat. Näissä oloissa maanalaisen seurakunnan papit eivät voi olla harjaantuneita teologeja. Mutta ei Filippuskaan ollut. Ja kun hoviherra, jonka kanssa hän oli puhunut ehkä vain tunnin verran, sanoi: "Katso, tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua?" He astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet (Apt. 8:36-38).

Mustassa meressä on kylliksi vettä, ja maanalainen seurakunta on ottanut jälleen käytäntöön raamatunaikaisen käytännön.

Utšitelskaja gazeta (Opettajain lehti) kertoo v. 1966 elokuun 23. päivän numerossaan, että baptistit, jotka kieltäytyivät rekisteröimästä kirkkokuntaansa, niin kuin lait määräävät, ja tottelemasta kommunistien virkaan asettamia "johtajia", järjestivät mielenosoituksen Donin varrella olevan Rostovin kaduilla.

Oli toukokuun ensimmäinen päivä. Samoin kuin Jeesus teki ihmetekojaan sapattina uhmatukseen vastustajaan, fariseuksia, maanalainen seurakuntakin valitsee kommunistien juhlapäivän uhmatukseen heidän lakejaan.

Kommunistit järjestävät joka vuosi toukokuun ensim-

mäisenä päivänä suuria mielenosoituskulkueita, joihin kaikkien on otettava osaa. Mutta tällä kerralla ilmestyi kaduille toinen väkevä mahti — maanalainen seurakunta.

Mielenosoitukseen otti osaa tuhatviisisataa uskova. Heitä pakotti rakkaus Jumalaan. He tiesivät vaarantavansa vapautensa. He tiesivät, että heitä odotti vankilassa nälkiintyminen ja kidutukset.

Jokainen uskova Venäjällä tuntee ”salaisen manifestin”, jonka Barnaulin evankeliset kristityt ovat julkaisseet. Siinä kerrotaan, miten Kulundan kylässä asuva sisar Hmara otti vastaan uutiset miehensä kuolemasta vankilassa. Hän jäi leskeksi neljän pienen lapsen kanssa. Kun hän sai miehensä ruumiin, hän näki käsirautojen jäljet tämän ranteissa. Kädet, sormet ja jalkapohjat olivat palaneet. Vatsan alaosassa oli veitsenviiltoja. Oikea jalka oli turvonnut. Molemmissa jaloissa oli ruoskimisen merkkejä. Koko ruumis oli täynnä haavoja, jotka olivat aiheutuneet hirvittävästä iskuista.

Kaikki Rostovin mielenosoitukseen osallistuneet uskovat tiesivät, että heidän kohtalonsa saattoi olla samanlainen. *Silti he tulivat.*

Mutta he tiesivät myös, että tämä marttyyri, joka oli antanut henkensä Jumalan tähden vain kolme kuukautta uskoontulonsa jälkeen, haudattiin suuren uskovien joukon läsnäollessa. Nämä olivat kantaneet julisteita, joihin oli kirjoitettu:

”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.”

”Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua.”

”Minä näin alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden.”

Marttyyrin esimerkki innoitti Rostoviin kokoontuneita. He kerääntyivät kadulle erään pienen talon ympärille. Ihmisiä oli kaikkialla — muutamat olivat kiivenneet läheisille katoille, muutamat puihin, niin kuin Sakkeus aikoinaan. Kahdeksankymmentä ihmistä tuli uskoon, enimmäkseen nuorta väkeä. Kaksikymmentä kolme tästä joukosta oli entisiä komsomoleja (kommunistisen nuorisjärjestön jäseniä!)

Uskovat kulkivat koko kaupungin halki Don-joelle, jossa kastaminen tapahtui.

Paikalle saapui autoja, jotka olivat täynnä poliiseja. He saartoivat joen varrelle kerääntyneet uskovat. He halusivat vangita veljet, jotka toimittivat kasteen. He eivät voineet vangita kaikkia tuhattaviittäsataa! Uskovat lankesivat polvilleen ja kääntyivät palavassa rukouksessa Jumalan puoleen anoen, että Herra suojelisi kansaansa ja sallisi heidän pitää jumalanpalveluksensa tuona päivänä. Sitten veljet ja sisaret, jotka seisoivat vierä vieressä kerääntyivät kastetta toimittavien veljien ympärille toivoen siten estävänsä poliisia pidättämästä näitä. Tilanne kiristyi äärimmilleen.

Utšitelskaja gazeta kertoo, että Rostovin "laittomalla" baptistijärjestöllä on maanalainen kirjapaino. (Sanaa "baptisti" käytetään Venäjällä evankelisista ja helluntalaisista.) He painavat julkaisuja, joissa nuorisoa kehoitetaan kehtämään uskonsa puolesta. Eräessä tällaisessa maanalaisessa julkaisussa kehoitetaan kristittyjä vanhempia "ottamaan lapsensa mukaan hautajaisiin, jotta nämä oppisivat olemaan huolehtimatta katoavista asioista". Neuvo on mielestäni erittäin hyvä. Vanhempia kehoitetaan myös antamaan lapsilleen kristillinen kasvatus vastamyrkyksi sitä ateismia vastaan, jolla nämä myrkytetään kommunistisissa kouluissa.

Utšitelskaja gazeta päättää artikkelinsa kysymällä: "Miksi opettajat arkailevat puuttua niiden perheiden elämään, joissa lapsista tehdään *idiotteja* (uskonnon avul-la)?"

Sama Opettajain lehti kuvaa myös, mitä tapahtui salaisen kasteen toimittaneiden maanalaisen seurakunnan työntekijöiden oikeudenkäynnissä.

Maanalaisen seurakunnan jäsenet ovat uhmanneet lyöntejä ja vankilaa esittääkseen vetoomuksen vapauden puolesta Neuvostoliiton kommunistipuolueen päämajan edustalla.

Hallussamme on Neuvostoliiton evankelisten baptisti-seurakuntien "laittoman" komitean salainen asiakirja. Siinä vastustetaan kommunistien valvomaa "Baptistien unionia", jonka johdossa on kavaltaja Karev. Hän ylisti kommunistien joukkomurhaajien humanisuutta ja

maassa vallitsevaa "vapautta" *Soviet Life Today*-lehdessä (n:o 6, 1963). Asiakirja on kuljetettu salaisia teitä länteen.

Siinä kerrotaan toisesta sankarillisesta mielenosoituksesta, tällä kertaa Moskovassa.

Käännän otteita tästä manifestista:

Tärkeä tiedotus.

"Rakkaat veljet ja sisaret, siunaus teille ja rauha Jumalalta, Isältämme, ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta.

Kiirehdimme kertomaan teille, että evankelisten baptistikristittyjen valtuutetut, luvultaan viisisataa, jotka matkustivat Moskovaan toukokuun 16. päivänä 1966 neuvottelemaan viranomaisten kanssa, menivät Sosialististen Neuvostotasavaltain Liiton kommunistipuolueen keskuskomitean rakennuksen edustalle ja esittivät pyynnön, että heidät otettaisiin vastaan ja heitä kuultaisiin.

Jätimme pääsihteri Brezneville osoitetun anomuksen.

Manifestissa kerrotaan edelleen, että nämä viisisataa miestä seisoivat koko päivän rakennuksen edessä. Se oli ensimmäinen julkinen kommunistivastainen mielenosoitus Moskovassa. Ja sen pani toimeen maanalaisen seurakunnan lähetystö. Päivän päättyessä valtuutetut jättivät toisen Brezneville osoitetun anomuksen, jossa he valittivat, että muuan 'toveri' Stroganov kieltäytyi luovuttamasta heidän anomustaan Brezneville ja uhkaili heitä.

He jäivät kadulle koko yöksi. Autot ajoivat ohi roiskiakseen heidän päälle kuraa ja liejua, ja heitä pilkattiin. He pysyivät paikallaan aamuun asti!

Seuraavana päivänä he saivat kehotuksen mennä kommunistipuolueen taloon tapaamaan erästä alemmaa virkailijaa, mutta "tietäessään, että uskovia, jotka olivat käyneet viranomaisten puheilla, oli usein lyöty, kun he olivat menneet sisälle ilman todistajaa, valtuuskunta kieltäytyi yksimielisesti ja jäi odottamaan, että Breznev itse ottaisi heidät vastaan".

Sitten tapahtui sellaista, mikä ei ollut vältettävissä.

Klo 13.45 saapui paikalle kaksikymmentäkahdeksan bussia, ja uskovia alettiin raa'asti rangaista heidän rohkeudestaan. "Asetuimme piiriin ja tarttuen toisiimme kädestä lauloimme virren: *Elämämme parhaat päivät*

ovat sellaisia, jolloin voimme kantaa ristiä. Salaisen poliisin miehet rupesivat lyömään meitä, nuoria ja vanhoja. He tempasivat joukosta miehiä ja löivät heitä kasvoihin, päähän, ja heittivät heidät katuun. He raahasivat muutamia veljiä hiuksista busseihin. Kun jotkut koettivat paeta, heitä lyötiin niin, että he menettivät tajuntansa. Kun bussit olivat täynnä uskovia, heidät kuljetettiin tuntemattomaan paikkaan. Salaisen poliisin busseista kuului veljiemme ja sisariemme laulua. Kaikki tämä tapahtui suuren väkijoukon katsellessa.”

Ja nyt seuraa jotakin kauniimpaa. Sen jälkeen kun viisisataa uskovaa oli pidätetty ja viety vankilaan, jossa heitä varmasti kidutettiin, rohkenivat veli G. Vins ja eräs toinen johtava veli, Horev, (Kristuksen lauman todellisia paimenia) kaikesta huolimatta mennä kommunistipuolueen keskuskomiteaan — aivan niin kuin Jeesus alkoi julkisen toimintansa heti, kun Johannes Kastaja oli vangittu ja käytti vieläpä samoja sanoja, joiden takia Johannes Kastaja sai kärsiä: ”Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.”

Vins ja Horev tiedustelivat vangitun lähetystön kohdaloa ja vaativat sen vapauttamista. He yksinkertaisesti katosivat. Myöhemmin saatiin tietää, että heidät oli viety Lefortovskajan vankilaan.

Olivatko nämä maanalaisen seurakunnan kristityt peuloissaan? Eivät! Eräät vaaransivat uudestaan vapautensa julkaisemalla manifestin, josta edellä on esitetty otteita, ja kertomalla, mitä oli tapahtunut. He sanoivat: ”*Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä.*” (Fil. 1:29). He kehottavat veljiä, ”ettei kukaan horjuisi näissä ahdingoissa. Sillä itse te tiedätte, että meidät on semmoisiin pantu.” (1 Tess. 3:3). He lainaavat myös Hebrealaiskirjeen 12. luvun toista jaetta: ”Silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä . . .”

Maanalainen seurakunta on vastustanut avoimesti nuorison myrkyttämistä ateismilla Rostovissa, Moskovassa ja kaikkialla Venäjällä. Se taistelee kommunismin myrkyä ja virallisen kirkon petturijohtajia vastaan. Eräässä manifestissa he kirjoittavat: ”Meidän päivinäm-

me saatana määrää ja 'kirkko' hyväksyy kaikki päätökset, jotka ovat ristiriidassa Jumalan käskyjen kanssa." (*Pravda Ukrainy*, lokakuun 4. päivänä 1966).

Pravda Vostoka selosti veljiä Aleksei Neverov, Boris Garmasov ja Aksen Zubov vastaan käydyn oikeudenkäynnin. Nämä miehet olivat koonneet ryhmiä kuuntelemaan evankelioivia radiolähetyksiä. He olivat ottaneet ohjelmat nauhalle, joka myöhemmin kulki kädestä käteen.

Heitä syytettiin myös siitä, että he olivat järjestäneet salaisia hartauskokouksia "retkeilyjen" ja "taidekerhojen" nimisinä. Tällä tavalla maanalainen seurakunta toimii — aivan kuin alkuseurakunta Rooman katacombeissa.

Sovjetskaja Moldavija syytti syyskuun 15. päivänä 1966 maanalaista seurakuntaa kirjasten monistamisesta. Uskovat kerääntyvät julkisiin paikkoihin, vaikka se on laissa kielletty, ja kulkevat paikasta toiseen todistaen Kristuksesta.

Sama lehti kertoo, että junassa Renin ja Tšisinaun välillä kolme nuorta poikaa ja neljä tyttöä lauloi virren "Antakaamme nuoruutemme Kristukselle". Reportteri kertoi kuohuksissaan, että uskovat saarnaavat "kaduilla, asemilla, junissa, busseissa, jopa valtion laitoksissa". Maanalainen seurakunta tekee työtään nykypäivien Venäjällä.

Kun oikeudessa langetettiin tuomio hengellisten laulujen julkisesta esittämisestä, tuomitut lankesivat polvilleen ja sanoivat: "Annamme itsemme Herran käsiin. Kiitämme Sinua, Herra, että sallit meidän kärsiä uskon tähden." Tällöin kuulijoiden joukossa olevat uskovat "fanaattisen" Madanin johtamina lauloivat saman virren, jonka tähden heidän veljensä oli vastikään tuomittu vankilaan kidutettaviksi.

Toukokuun ensimmäisenä päivänä Coptseagin ja Zaharovkan kylien kristityt järjestivät kirkkojen puuttuessa salaisen jumalanpalveluksen metsässä!

He järjestävät myös kokouksia, jotka näyttävät ulospäin syntymäpäiväjuhlista. Monilla kristityillä perheillä, joissa on neljä, viisi perheenjäsentä, on vuodessa kolme-

kymmentäviisi "syntymäpäivää". Itse asiassa he pitävät salaisia kokouksia.

Vankila ja kidutukset eivät voi pelottaa maanalaisen seurakunnan kristittyjä. Niin kuin alkuseurakunnassa vaino vain lisää heidän antaumustaan.

Pravda Ukrainy kertoi lokakuun 4. päivän numerossaan 1966 veli Prokofjevistä — eräästä maanalaisen seurakunnan johtajasta —, että tämä oli ollut vankilassa jo kolme kertaa, mutta heti päästyään vapaaksi oli alkanut järjestää salaisia pyhäkouluja. Nyt hänet on taas vangittu.

Hän kirjoitti salaisessa manifestissa: "Alistuessaan ihmisten määräyksiin virallinen kirkko on riistänyt itseltään Jumalan siunauksen."

Älkää ajatelko mielessänne tavallista vankilaa, kun kuulette, että joku on tuomittu Venäjällä. Siellä vankila merkitsee *nälkiintymistä, kidutusta ja aivopesua*.

Nauka i religija (Tiede ja uskonto) n:o 9, 1966, kertoo että kristityt levittävät evankelioivaa kirjallisuutta *Ogonjekin* kansissa, joka on *Lookin* tai *Timen* kaltainen aikakauslehti. He jakavat kirjoja, joiden kannessa on *Anna Karenina*, kirjoittanut Leo Tolstoi. Kansien sisällä on jokin Raamatun osa!

He laulavat lauluja. Sävel on "Kansainvälinen", mutta sanoissa ylistetään Kristusta! (*Kazahstanskaja Pravda*, kesäkuun 30. päivänä 1966).

Kulundassa (Siperiassa) julkaistussa salaisessa kirjeessä kristityt sanovat, että 'baptistien' virallinen johto "on tuhonnut seurakunnan ja sen oikeat palvelijat samalla tavalla kuin ylipapit, kirjanoppineet ja fariseukset kavalsivat Jeesuksen Kristuksen Pilatukselle". Mutta uskollinen maanalainen seurakunta tekee työtä.

Kristuksen morsian palvelee Häntä edelleen. Ateistit itsekkin myöntävät, että olen oikeassa, kun sanon, että maanalainen seurakunta voittaa kommunisteja Kristukselle. Heitä voidaan voittaa!

Bakinskij Rabotsij (Bakun työmies) lainaa huhtikuun 27. päivän numerossaan 1966 erästä Tanja Tšiugunovan kirjettä (T. T. oli entinen kommunistien nuorisojärjestön jäsen). Tanja oli kristitty. Viranomaiset olivat takavari-koineet kirjeen:

"Rakas Nadja-täti, lähetän sinulle siunauksen rakkaalta Herraltamme. Nadja-täti, *miten suuresti Hän minua rakastaa!* Emme ole mitään Hänen edessään. Nadja-täti, uskon, että ymmärrät nämä sanat: "Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat."

Kun tämä kirje oli takavarikoitu, Pjotr Serebrennikov, veli, joka oli johtanut hänet ja monta muuta nuorta kommunistia Kristuksen tykö, joutui vankilaan. Heidän sanomalehtensä lainaa erästä hänen saarnaansa: "Meidän täytyy uskoa Vapahtajaamme, niin kuin ensimmäiset kristityt uskoivat. Raamattu on tärkein lakimme. Muuta emme tunnusta. Meidän on kiiruhdettava pelastamaan ihmisiä synnistä, varsinkin nuoriso." Kun Serebrennikoville sanottiin, että Neuvostoliiton laki kieltää puhumasta nuorisolle Kristuksesta, hän vastasi: "Raamattu on ainoa lakimme."

Sitten ateistinen sanomalehti kuvaa "villin" kohtauksen: "Nuoret pojat ja tytöt laulavat hengellisiä lauluja. He vastaanottavat rituaalikasteen ja opettavat paha viekasta oppia vihollisten rakastamisesta."

Bakinskij Rabotsij sanoo, että nuoret pojat ja tytöt, jotka ovat jäseninä kommunistisessa nuorisojärjestössä, ovat itse asiassa kristittyjä! Lehti päättää artikkelinsa sanoilla: "Miten voimaton kommunistinen koulu onkaan, miten ikävystyttävä ja valoton . . . , koska papit kykenevät sieppaamaan sen oppilaita välinpitämättömien kasvattajien nenän edestä."

Kazahstanskaja Pravda 30.6.1966 on kauhuissaan saatuaan tietää, että parhaimmat arvosanat saanut koulun oppilas oli kristitty poika!

Kirgizskaja Pravda lainaa vuoden 1966 tammikuun 17. päivän numerossaan maanalaista kristillistä, äideille osoitettua lehtistä: "Ponnistelkaamme yhteisvoimin ja rukoilkaamme yhdessä, jotta kykenisimme antamaan lapsemme Jumalalle kehdosta alkaen . . . Pelastakaamme lapsemme maailman vaikutukselta!"

Ponnistukset ovat johtaneet tulokseen. Kommunistien sanomalehdet todistavat sen. Kristinusko voittaa alaa nuorisossa.

Tšeljabinskilainen sanomalehti kertoo, miten nuoresta

tytöstä, entisestä kommunistisen nuorisojärjestön jäse-
nestä Ninasta, tuli kristitty. Se tapahtui, kun hän meni
salaiseen kristilliseen kokoukseen.

Sovjetskaja Justitsija n:o 9, 1966 kuvaa tällaista
maanalaista kokousta. "Se pidetään keskiyöllä. Ihmiset
hiipivät paikalle salaa varoen omaa varjoaankin. Miehet
täyttivät pimeään huoneen, jonka katto oli hyvin mata-
lalla. Heitä oli niin paljon, etteivät he mahtuneet polvis-
tumaan. Alkeellisen öljylampun liekki sammui ilman
puutteesta. Hiki virtasi läsnäolijoiden kasvoilla. Kadulla
joku Herran palvelija piti silmällä poliiseja." Mutta Nina
kertoi, että sellaisessa kokouksessa hänet otettiin vas-
taan avosylin, lämpimästi ja rakkaasti. "Heillä oli, niin
kuin minullakin nyt on, suuri ja valoisa usko — usko
Jumalaan. Hän ottaa meidät suojelukseensa. En välitä,
vaikka kadulla ohi kulkevat komsomolit eivät tervehti
minua! En välitä, vaikka he katselevat minua halveksi-
vasti ja kutsuvat minua nimellä "baptisti" kuin löisivät
minua. En välitä, vaikka he tekevät niin."

Monet nuoret kommunistit ovat Ninan tavoin päättä-
neet palvella Jumalaa, tuli mitä tuli.

Kazahstanskaja Pravda 18. 8. 1967 selostaa veljiä
Klassen, Bondar ja Telegin vastaan nostettua oikeus-
juttua. Selostuksesta ei käy ilmi, minkä tuomion he sai-
vat, mutta rikos on mainittu. He ovat puhuneet lapsille
Kristuksesta.

Sovjetskaja Kirgizija 15. 6. 1967 valittaa, että kristityt
"saavat itse toiminnallaan aikaan, että viranomaisten on
ryhdyttävä hallinnollisiin toimiin heitä vastaan". Niinpä
tapahtui, että viranomaiset ovat vanginneet erään toisen
ryhmän, koska nämä kristityt, jotka eivät tyydy olemaan
vapaina, itse ovat jatkuvasti yllyttäneet heitä siihen.
Heidän rikoksensa oli laittoman kirjapainon omistami-
nen. Kirjapainossa oli ollut viisitoista monistuskonetta ja
kuusi kirjansitomiskonetta, joilla painettiin kristillistä
kirjallisuutta.

Pravda kertoo helmikuun 21. päivänä 1968, että tu-
hansia naisia ja tyttöjä tavattiin pitämässä yllään vöitä,
ja nauhoja, joihin oli painettu Raamatun jakeita ja ru-
kouksia. Viranomaiset suorittivat tutkimuksia ja saivat
selville, että mies, joka oli keksinyt tämän uuden muo-

din, jota suosittelen noudatettavaksi myös lännessä, ei ollut kukaan muu kuin kristitty kommunistipoliisi, veli Stasjuk Ljubertzista. Lehti ilmoittaa hänen vangitsemisestaan.

Tapa, jolla maanalaisen seurakunnan kristityt puolustautuvat kommunistisissa tuomioistuimissa, on Jumalan Hengen inspiroima. Eräs tuomari kysyi: "Miksi houkuttelette ihmisiä kiellettyyn lahkoonne?" Kristitty sisar vastasi: "Tarkoituksemme on voittaa *koko maailma* Kristukselle."

"Uskontonne on epätieteellinen", sanoi tuomari eräässä toisessa oikeudenkäynnissä. Syytetty, muuan ylioppilastyttö, vastasi tähän: "Tunnetteko tiedettä paremmin kuin Einstein tai Newton? He olivat uskovia. Maailmankaikkeudellamme on Einsteinin nimi. Olen oppinut oppikoulussa, että sen nimi on Einsteinin maailmankaikkeus. Einstein kirjoittaa: 'Jos puhdistamme profeettojen juutalaisuuden ja Jeesuksen opettaman kristinuskon myöhemmin tulleista vaikutteista, varsinkin papillisista menoista, meillä on uskonto, joka voi pelastaa maailman kaikista sosiaalisista epäkohdista. Jokaisen ihmisen pyhä velvollisuus on tehdä kaikkensa, jotta tämä uskonto voitaisi.' Entä suuri fysiologimme Pavlov! Eivätkö omat kirjamme kerro, että hän oli kristitty. Jopa Marx sanoo Pääomansa esipuheessa, että kristinuskon, nimenomaan protestanttisessa muodossaan, on ihanteellinen uskonto muovaamaan uudelleen synnin turmelemat luonteet.' Minulla oli synnin turmelema luonne. Marx on opettanut minua tulemaan kristityksi, jotta luonteeni paranisi. Miten te, marxilainen, voitte tuomita minut siitä?"

On helppo käsittää, miksi tuomari jäi sanattomaksi.

Samaan epätieteellisyyden syytökseen vastasi muuan kristitty oikeudessa: "Olen varma, että te, herra tuomari, ette ole yhtä suuri tiedemies kuin Simpson, kloroformin ja monen muun lääkeaineen keksijä." Kun häneltä kysyttiin, mitä hän piti suurimpana keksintönään, hän vastasi: "Se ei ole kloroformi. Suurin on ollut, että opin tietämään olevani syntinen ihminen ja että Jumalan armo voi minut pelastaa."

Kristillinen elämä, uhrautuvaisuus, veri, jonka kristityt ovat valmiit vuodattamaan uskonsa tähden, on pai-

navin todiste maanalaisen seurakunnan edustaman kristillisyyden puolesta. Se muodostaa, niin kuin maineikas Afrikan lähetyssaarnaaja Albert Schweitzer on sanonut, "niiden ihmisten pyhän veljeskunnan, joilla on ruumiissaan tuskan merkki", veljeskunnan, johon myös Jeesus, Kipujen Mies, kuului. Maanalaista seurakuntaa yhdistävä side on rakkaus Vapahtajaan. Sama side yhdistää sen jäsenet toisiinsa. Kukaan maailmassa ei kykene heitä voittamaan.

Eräässä salakuljetetussa kirjeessä maanalaisen seurakunnan jäsenet sanovat:

Emme rukoile, että olisimme parempia kristittyjä. vaan että olisimme juuri sellaisia kristittyjä kuin Jumala haluaa: Kristuksen kaltaisia kristittyjä, se on, kristittyjä, jotka kantavat iloiten ristiä Jumalan kunniaksi.

Viisaina kuin käärmeet, niin kuin Jeesus opettaa, kristityt kieltäytyivät kuulusteluissa ja oikeudessa ilmaisemasta johtajiaan.

Pravda Vostoka (Idän totuus) 15. 1. 1966 kertoo, miten syytetty Maria Ševtšuk, jolta kysyttiin, kuka oli johtanut hänet Kristuksen luo, vastasi: "Jumala veti minut seurakuntaansa." Eräs toinen, jolta kysyttiin: "Kuka on teidän johtajanne?" vastasi: "Meillä ei ole inhimillistä johtajaa."

Kristityiltä lapsilta kysyttiin: "Kuka on opettanut teitä hylkäämään pioneirit ja riisumaan kaulastanne punaisen solmion?" Lapset vastasivat: "Olemme tehneet niin omasta vapaasta tahdostamme. Kukaan ei ole meitä opettanut."

Vaikka "jäävuoren" huippu on toisin paikoin näkyvissä, kristityt kastavat toisinaan itse itsensä, jotta heidän johtajiaan ei vangittaisi. Erällä paikkakunnilla kaste toimitetaan joessa, ja kastajalla ja kastettavilla on naamio kasvoillaan, niin että kukaan ei voi heitä valokuvata.

Utšitel'skaja gazeta 30. 1. 1964 kertoo Voroninin kylässä Volnetsino-Korskijn piirikunnassa pidetystä ateistisesta luennosta. Heti kun luento oli päättynyt, "uskovat rupesivat julkisesti hyökkäämään ateismia vastaan ky symyksillään", joihin luennoitsija ei kyennyt vastaa-

maan. He kysyivät: "Mistä te kommunistit olette saaneet moraaliset periaatteet, joita julistatte, mutta ette noudata — sellaiset kuin 'älä varasta, älä tapa'." Kristityt osoittivat luennoitsijalle, että jokainen tällainen periaate on peräisin Raamatusta, jota vastaan kommunistit taistelevat. Luennoitsija hämääntyi kokonaan, ja luentotilaisuus päättyi uskovien voittoon.

MAANALAISEN SEURAKUNNAN VAINOAMINEN LISÄÄNTYY

Maanalaisen seurakunnan kristityt kärsivät tänä päivänä enemmän kuin koskaan ennen. Venäjällä vainotaan kaikkia uskontoja. Kristittyjen sydäntä särkee, kun he kuulevat juutalaisten vainoamisesta kommunistimaissa. Mutta vaino kohdistuu etupäässä maanalaiseen seurakuntaan. Neuvostoliiton lehdet kertovat joukkopidätysten ja oikeudenkäyntien aallosta. Eräällä paikkakunnalla pantiin kahdeksankymmentäkaksi kristittyä mielisairaina sairaalaan. Kaksikymmentäneljä kuoli muutaman päivän kuluttua "pitkäaikaisen rukoilemisen tähden"! Miten pitkäaikainen rukoileminen on surmannut ihmistä? Voitteko ajatella, mitä he joutuivat kokemaan?

Heitä kohtaa suurin kärsimys, jos saadaan selville heidän kertovan lapsilleen Kristuksesta. Silloin lapset riistetään heiltä eliniäksi — eikä heillä ole oikeutta käydä heitä katsomassa.

Neuvostoliitto allekirjoitti Yhdistyneiden Kansakuntien julistuksen "kasvatuksen alalla tapahtuvaa diskriminointia vastaan". Julistuksessa sanotaan: "Vanhemmillä tulee olla oikeus antaa lapsilleen oman vakaumuksensa mukainen uskonnollinen ja moraalinen kasvatus." Karev, Neuvostoliiton virallisen baptistien unionin johtaja, vakuuttaa, että tällainen oikeus myönnetään Neuvostoliitossa. Katsotaanpa, mitä neuvostolehdistö kertoo.

Sovjetskaja Rossija 4. 6. 1963 kertoo, että baptisti Makrinkovan kuusi lasta otettiin häneltä pois, koska hän oli opettanut heille kristinuskoa ja kieltänyt heitä käyttämästä pioneerisolmiota.

Kun Makrinkova kuuli tuomion, hän sanoi vain:

"Kärsin uskon tähden." Hänen täytyi maksaa poisriistettyjen lasten elatus. Lapset myrkytetään ateismilla. Kristityt äidit, ajatelkaa hänen tuskaansa!

Utšitelskaja gazeta kertoo, että sama kohtalo oli Ignatij Mullinilla ja hänen vaimollaan. Tuomari vaati puoli-soita luopumaan uskostaan. Hän sanoi: "Saatte valita Jumalan ja tyttärenne välillä. Valitsetteko Jumalan?" Isä vastasi: "En luovu uskostani."

Paavali sanoo: "Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi . . ."

Olen nähnyt lapsia, jotka kasvatettiin kristittyinä, riistettävän vanhemmiltaan ja pantavan kommunistien kouluihin. Sen sijaan että ateismin myrkkyy olisi tehonnut heihin, heidän kotona oppimansa usko levisi muihin lapsiin.

Raamattu sanoo, että se joka rakastaa lapsiaan enemmän kuin Jeesusta, ei ole Hänelle sovelias. Näillä sanoilla on sisältöä rautaesiripun takana.

Koettakaa elää viikko näkemättä lapsianne! Silloin tiedätte, miten paljon venäläiset veljemme kärsivät.

Vanhempien oikeuksien riistäminen kristityiltä jatkuu tänäkin päivänä. Tuoreimmat tiedot, jotka olemme poimineet Neuvostoliiton sanomalehdistä, kertovat rouva Sitšistä, jolta *Znamja Junostin* 29. 3. 1967 mukaan riistettiin hänen poikansa Vsetšeslav siitä syystä, että hän oli kasvattanut poikansa Herran pelossa; ja habarovskilaiselta rouva Zabavinalta riistettiin orpo lapsenlapsi Tanja, koska hän oli antanut tälle kristillisen, "luonnotoman kasvatuksen" (*Sovjetskaja Rossiija* 13. 1. 1968).

Ei ole oikeudenmukaista puhua ainoastaan protestantisesta maanalaisesta seurakunnasta.

Venäjällä ortodoksiset kristityt ovat kokeneet muutoksen. Miljoonat ovat olleet vankilassa. Siellä heillä ei ollut rukousnauhoja, ristiinnaulitun kuvia, pyhimysten kuvia, suitsutusta eikä kynttilöitä. Maallikot olivat vankilassa ilman vihittyä pappia. Papeilla ei ollut kaapua, ei vehnäleipää, ei viiniä, jota siunaisivat, ei pyhää öljyä, eikä kirjoja valmiine rukouksineen. Ja nämä kristityt ovat huomanneet tulevansa toimeen ilman tätä kääntymällä rukouksessa suoraan Jumalan puoleen. He alkoivat rukoilla, ja Jumala alkoi vuodattaa Henkeänsä heihin.

Aito hengellinen herätys on saamassa sijaa Venäjän ortodoksien keskuudessa.

Venäjällä, samoin kuin satelliittimaissa, toimii maanalainen seurakunta, joka on todellisuudessa evankelinen, raamatullinen ja hyvin lähellä Jumalaa. Se on säilyttänyt vain hyvin vähän ortodoksisia rituaaleja. Tällä ortodoksisella maanalaisella seurakunnalla on suuria marttyyreja. Kuka voisi sanoa, missä iäkäs Kalugan arkkipiispa Jermogen on tällä hetkellä? Hän rohkeni vastustaa patriarkaatin ja jumalattoman hallituksen välistä petollista yhteistyötä.

Viisikymmentä vuotta ateistinen hallitus. Ja Venäjän lehdet ovat täynnä maanalaisen seurakunnan voittoja. Se joutuu kokemaan kuvaamattomia vaikeuksia, mutta se on pysynyt uskollisena . . . ja kasvaa!

Me olemme Romaniassa salaisella työllämme kylväneet siemenen venäläisen armeijan keskuuteen. Niin ovat toiset tehneet Venäjällä ja Venäjän miehittämissä maisissa. Siemen on tuottanut hedelmää.

Maailma voidaan voittaa Kristukselle. Ateisteista voi tulla kristittyjä. Samoin heidän sortamistaan ihmisistä, jos me vain autamme heitä.

Todistuksena siitä on maanalaisen seurakunnan kukoistus Neuvostoliitossa, Kiinassa ja melkein kaikissa kommunistimaissa.

Jäljennän tähän muutamia kirjeitä Venäjältä. Viimeiset kirjeet on kirjoitettu vankilassa.

MITEN VARIA LÖYTÄÄ KRISTUKSEN, TODISTAA HÄNESTÄ JA TUOMITAAN ORJATYÖLÄISEKSI

Ensimmäiset kolme kirjettä on kirjoittanut Maria, kristitty tyttö, joka johdatti Varian Kristuksen luo.

Ensimmäinen kirje

". . . Elän jatkuvasti täällä. Minua rakastetaan suuresti. Myös eräs komsomoli-tyttö pitää minusta. Hän sanoi minulle: 'En ymmärrä, mikä otus oikein olet. Monet täällä tekevät sinulle paha ja loukkaavat sinua, ja kuitenkin rakastat kaikkia'. Vastasin, että Jumala on opet-

tanut meidät rakastamaan kaikkia, ei vain ystäviämme, vaan myös vihollisiamme. Aikaisemmin tämä sama tyttö tuotti minulle paljon vaikeuksia, mutta rukoilin palavasti hänen puolestaan. Kun hän kysyi minulta, kykenkö rakastamaan häntäkin, syleilin häntä ja puhkesimme kumpikin itkuun. Nyt me rukoilemme yhdessä.

Olkaa hyvä, rukoilkaa hänen puolestaan. Hänen nimensä on Varia.

Kun kuuntelee niitä, jotka äänekkäästi kieltävät Jumalan, tuntuu siltä kuin he todella tarkoittaisivat, mitä sanovat. Mutta myöhemmin elämässä käy ilmi, että monet heistä, vaikka kiroavat Jumalaa huulillaan, ikävöivät Häntä sydämessään. Heidän sydämensä kaipuun voi suorastaan kuulla . . . Nämä ihmiset etsivät jotakin ja toivovat kätkevänsä sisäisen tyhjyyden jumalattomuudellaan.

Sisarenne Kristuksessa, Maria.”

Toinen kirje

”Edellisessä kirjeessäni kirjoitin teille ateistityöstä, Variasta. Kiiruhdan nyt kertomaan teille, rakkaani, suuren ilosanoman: Varia on ottanut vastaan Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajanaan todistaen siitä avoimesti jokaiselle.

Kun hän alkoi uskoa Kristukseen ja sai tuntea pelastuksen ilon, hän tunsu samalla itsensä hyvin onnettomaksi. Hän oli onneton, koska hän oli levittänyt ajatusta, että Jumalaa ei ole olemassa. Nyt hän on päättänyt hyvittää rikoksensa.

Menimme yhdessä ateistien kokoukseen. Vaikka kehotin häntä olemaan varovainen, varoitukseni kaikui kuuroille korville. Varia meni, ja minä menin hänen kanssaan nähdäkseni, mitä tapahtui. Sen jälkeen kun oli tavalliseen tapaan laulettu yhdessä (Varia ei ottanut osaa lauluun), hän pyysi puheenvuoroa. Kun hänen vuoronsa tuli, hän astui kokouksen eteen. Rohkeasti ja elävästi hän todisti läsnäolijoille Kristuksesta, Vapahtajastaan, ja pyysi entisiltä tovereiltaan anteeksi, että oli kulkenut siihen saakka silmät kiinni, eikä ollut tiennyt kulkevasa turmiota kohti ja johdattavansa muitakin turmioon.

Hän pyysi kaikkia luopumaan synnin tiestä ja tulemaan Kristuksen luo.

Kaikki vaikenivat eikä kukaan keskeyttänyt tyttöä. Kun hän oli lopettanut puheensa, hän laului hyvällä äänellään alusta loppuun virren "En häpeä julistaa Kristusta, joka kuoli, puolustaa Hänen käskyjään ja Hänen ristinsä voimaa."

Sitten . . . sitten he veivät pois Variamme

Tänään on toukokuun yhdeksäs päivä. Emme ole saaneet tietää hänestä mitään. Mutta Jumalalla on voima pelastaa hänet. Rukoilkaa!

Teidän, Maria."

Kolmas kirje

"Eilen, elokuun toisena päivänä, keskustelin vankilassa rakkaan Variamme kanssa. Sydämeni vuotaa verta, kun ajattelen häntä. Hän on itse asiassa vielä lapsi. Hän on vasta yhdeksäntoistavuotias. Uskovana hän on myös lapsi. Mutta hän rakastaa Herraa kaikesta sydämestään ja lähti todistamisen tielle. Tyttö-paran on kova nälkä. Kun saimme tietää, että hän on vankilassa, aloimme lähettää hänelle paketteja. Mutta hän sai vain murto-osan siitä, mitä hänelle lähetettiin.

Kun näin hänet eilen, hän oli laiha, kalpea, piesty. Mutta silmät loistivat Jumalan rauhaa ja ylimaallista iloa.

Niin, rakkaani, ne, jotka eivät ole kokeneet Kristuksen ihmeellistä rauhaa, eivät voi ymmärtää sitä . . . Mutta miten onnellisia ovatkaan ne, joilla on tämä rauha . . . Meitä, jotka olemme Kristuksessa, mitkään kärsimykset ja pettymykset eivät saa pysähdyttää . . .

Kysyin ristikkojen välistä: 'Varia, kadutko sitä, mitä teit?' 'En', hän vastasi. 'Ja jos pääsisin vapaaksi, menisin taas kertomaan ihmisille Kristuksen suuresta rakkaudesta. Älä luule, että kärsin. Olen hyvin onnellinen, että Herra rakastaa minua niin paljon, ja antaa minulle ilon kärsiä nimensä tähden.'

Pyydän, että rukoilisitte koko sydämestänne hänen puolestaan. Hänet luultavasti lähetetään Siperiaan. Häneltä on viety vaatteet ja kaikki muut tavarat. Hänellä ei ole enää muuta kuin yllään olevat vaatteet. Hänellä ei

ole sukulaisia, ja meidän täytyy järjestää keräys, jotta hänelle voitaisiin hankkia välttämättömät tarvikkeet. Olen pannut syrjään viimeksi lähettämäni rahasumman. Jos Varia viedään sinne, annan sen hänelle. Uskon, että Jumala antaa hänelle voimaa kestää vastedeskin, Jumala pitäköön huolen hänestä!

Teidän, Maria.”

Neljäs kirje

”Rakas Maria, viimeinkin sain tilaisuuden kirjoittaa Sinulle. Saavuimme terveinä perille . . . Leirimme sijaitsee kuudentoista kilometrin päässä kaupungista. En voi kuvailla elämäämme. Tiedät itsekin, millaista se on. Haluan kirjoittaa vain hiukkasen itsestäni. Kiitän Jumalaa, että Hän antaa minulle terveyttä ja että jaksan tehdä ruumiillista työtä. Minut ja sisar 'X' pantiin työpajaan. Työskentelemme siellä koneilla. Työ on vaikeaa, ja sisar 'X':n terveys on huono. Minun täytyy tehdä työtä sekä itseni että hänen puolestaan. Teen ensin oman työni valmiiksi ja autan sitten sisartani. Työskentelemme kahdestatoista kolmeentoista tuntia päivässä. Ruokamme on samanlaista kuin Sinunkin, hyvin niukkaa. Mutta en halunnut kirjoittaa Sinulle tällaista.

Sydämeni kiittää ja ylistää Jumalaa, että Hän Sinun kauttasi osoitti minulle tien pelastukseen. Nyt kun kuljen tätä tietä, elämälläni on tarkoitus, ja tiedän, minne olen menossa ja kenen tähden kärsin. Tunnen halua kertoa ja todistaa jokaiselle siitä suuresta pelastuksesta, joka on sydämessäni. Kuka voi erottaa meidät Jumalan rakkaudesta Kristuksessa? Ei kukaan eikä mikään. Ei vanhila eikä kärsimys. Kärsimykset, jotka Jumala meille lähettää, vain vahvistavat meitä uskossamme Häneen. Sydämeni on niin täynnä, että se suorastaan tulvii Jumalan armoa. Työpaikalla minua kirotaan ja rangaistaan ja minulle annetaan ylimääräistä työtä, koska en osaa olla vaiti, vaan minä kerron kaikille, mitä Herra on minulle tehnyt. Hän on tehnyt minusta uuden ihmisen, uuden luomuksen, minusta, joka olin matkalla perikatoon. Voinko olla vaiti kaiken sen jälkeen? Ei, en koskaan! Niin kauan kuin huuleni pystyvät puhumaan, todistan jokaiselle Hänen suuresta rakkaudesta.

Matkalla leiriin tapasimme veljiä ja sisaria Kristuksessa. Miten ihmeellistä on tuntee Hengen kautta, että he ovat Jumalan lapsia, kun näkee nämä veljet ja sisaret ensimmäisen kerran. Puhuminen on tarpeetonta. Ensimmäisestä katseesta tuntee ja tietää, keitä he ovat.

Ollessamme menossa leiriin luoksemme tuli eräällä asemalla nainen, joka antoi meille ruokaa ja sanoi vain kaksi sanaa: 'Jumala elää.'

Ensimmäisenä iltana tänne saavuttuamme — oli myöhä — meidät vietiin maanalaisiin parakkeihin. Tervehdimme siellä asuvia sanoilla 'rauha teille'. Suureksi iloksemme kuului kaikista nurkista vastaus. Ensimmäisestä illasta alkaen tunsimme olevamme kuin perhepiirissä.

Niin, asia on todella näin. Meitä on täällä monta, jotka uskomme Kristukseen henkilökohtaisena Vapahtajanimme. Enemmän kuin puolet vangeista on uskovia. Meillä on joukossamme hyviä laulajia ja saarnamiehiä. Illalla, kun kokoonnumme yhteen raskaan työpäivän päätyttyä, saamme kokea, miten ihanaa on kerääntyä edes tuokioksi yhteiseen rukoukseen Vapahtajan jalkojen juureen. Kun Kristus on mukana, ihmisellä on kaikkialla vapaus. Olen oppinut täällä monta kaunista hengellistä laulua, ja joka päivä Jumala antaa minulle yhä enemmän Sanastaan. Yhdeksäntoistavuotiaana vietin Kristuksen syntymäpäivää ensimmäisen kerran. En unohda koskaan sitä ihmeellistä päivää! Meidän oli tehtävä työtä koko päivä. Mutta jotkut veljet pääsivät siitä huolimatta läheiselle joelle. Siellä he rikkoivat jään ja tekivät avannon, jossa — Jumalan sanan mukaan — minut ja seitsemän veljeä kastettiin yöllä. Voi, miten onnellinen olen. Toivon, että Sinä, Maria, saisit olla täällä kanssani, niin että voisin edes hiukan maksaa Sinulle kiitollisuudenvelkaani osoittamalla Sinua kohtaan rakautta ja siten hyvittää ne vääryydet, jotka tein Sinulle ennen. Mutta Jumala on pannut meidät jokaisen omalle paikallemme, ja meidän täytyy pysyä lujina sillä paikalla, johon Jumala on meidät pannut.

Sano terveisiä koko Jumalan perheelle. Jumala on runsaasti siunaava yhteisen työnne, niin kuin Hän on siunannut minuakin. Lue Hebrealaiskirjeen 12:1-3.

Kaikki veljemme tervehtivät Sinua ja iloitsevat, että

uskosi Jumalaan on niin voimakas, että ylistät Häntä lakkaamatta kärsimyksissäsi. Jos kirjoitat muille, kerro heille terveisemme.

Sinun Variasi.”

Viides kirje

”Rakas Maria. Viimeinkin sain tilaisuuden kirjoittaa Sinulle muutamia rivejä. Voin ilmoittaa Sinulle, rakas ystävä, että Jumala on armossaan sallinut minun ja sisar 'X':n pysyä terveinä. Olemme nyt . . . ssa. Meidät lähetetään . . . hin ja jääme sinne.

Kiitän Sinua äidillisestä huolenpidostasi. Saimme kaikki lähettämämme tavarat. Kiitän Sinua kaikkein arvokkaimmasta, Raamatusta. Kiitoksia kaikille, ja kun kirjoitat heille, sano terveisiä ja kiitä kaikesta, mitä he ovat tehneet hyväkseni.

Sen jälkeen kun Herra paljasti minulle pyhän rakkautensa syvällisen salaisuuden, olen pitänyt itseäni maailman onnellisimpana ihmisenä. Vaino, jota minun täytyy kestää, on mielestäni aivan erityinen armo. Olen iloinen, että Herra soi minulle heti uskoon tuloni ensimmäisistä päivistä alkaen Hänen tähtensä kärsimisen suuren ilon. Rukoilkaa kaikki puolestani, että pysyisin Herralle uskollisena loppuun asti.

Herra varjeltakoon teitä kaikkia ja vahvistakoon teitä pyhää taistelua varten!

Minä ja sisar 'X' suutelemme teitä kaikkia. Kun meidät viedään . . . hin, ehkä saamme tilaisuuden kirjoittaa teille taas. Älkää olko huolissanne meistä. Olemme iloisella mielellä, koska palkkamme taivaassa on suuri. Matt. 5:11-12.

Variasi.”

Tämä oli Varian viimeinen kirje — nuoren kommunistitytön, joka löysi Kristuksen, todisti Hänestä ja tuomittiin orjatyöhön. Hänestä ei ole tämän jälkeen kuultu mitään, mutta hänen kaunis rakkautensa Kristukseen ja todistuksensa on näytteenä kärsivän, uskollisen maanalaisen seurakunnan hengellisestä kauneudesta siinä maailmassa, joka on kommunismin vallassa.

MAANALAISEN SEURAKUNNAN SANOMA TEILLE

7.

Minua on sanottu ”maanalaisen seurakunnan ääneksi”. En pidä itseäni arvollisena tämän Kristuksen ruumiin ääneksi.

Johdin kuitenkin vuosia erästä maanalaisen seurakunnan osaa. Ihmeen kautta säilyin hengissä neljäntoista vuoden vankeudesta ja kidutuksista, niihin luettuna kahden vuoden aika vankilan ”kuolevien huoneessa”. Vielä suuremman ihmeen kautta Jumala katsoi hyväksi ojentaa kätensä vankilaan ja ottaa minut sieltä pois toimitukseen minut länteen puhumaan vapaalle kirkolle.

Puhun veljieni puolesta, jotka makaavat nimettömissä haudoissa. Puhun veljieni puolesta, jotka kokoontuvat salaa metsissä, kellareissa, ullakoilla ja muissa paikoissa.

Romanian maanalainen seurakunta päätti, että minun tuli lähteä maasta ja viedä sana maailman vapaille kristityille. Ihmeen kautta olen nyt päässyt sieltä ja suoritan tehtävääni niiden puolesta, jotka jäivät tekemään työtä kommunistisiin maihin vaarojen keskelle, kärsimään ja kuolemaan.

Sanoma, jonka tuon maanalaisen seurakunnan puolesta, kuuluu:

”Älkää hyljätkö meitä!”

”Älkää unohtako meitä!”

”Älkää kääntäkö selkäänne meille!”

”Antakaa meille tarvitsemamme välineet! Maksamme hinnan niiden käyttämisestä!”

Tämän sanoman tuominen teille annettiin tehtäväkseni.

Puhun vaiennetun seurakunnan, maanalaisen ”mykän” seurakunnan puolesta, jolla ei ole ääntä millä puhua.

Kuulkaa kommunistimaissa asuvien veljämme ja sisarienne huuto! He eivät pyydä pakomahdollisuutta, turvallisuutta tai helppoa elämää. He tarvitsevat vain väli-

neitä asettuakseen vastustamaan nuorisonsa — seuraavan sukupolven — myrkyttämistä ateismilla. He pyytävät Raamattuja levittääkseen Jumalan sanaa. Miten he kykenevät levittämään Jumalan sanaa, ellei heillä ole sitä?

Maanalainen seurakunta on kuin kirurgi, joka oli junaamatkalla. Juna törmäsi toiseen junaan, ja sadat ihmiset makasivat maassa ruhjoutuneina, silpoutuneina, kuolevina. Kirurgi kulki kuolevien keskellä huutaen: ”Kunpa instrumenttini olisivat tässä! Kunpa instrumenttini olisivat tässä!” Kirurgin välineillään hän olisi kyennyt pelastamaan monta ihmishenkeä. Hänellä oli hyvä tahto . . . mutta hänellä ei ollut välineitä. Maanalainen seurakunta on samassa asemassa. Se *haluaa* antaa kaikkensa. Se *haluaa* antaa marttyyrinsa! Se *haluaa* antaa panokseksi monia vankilavuosia! Mutta sen hyvällä tahdolla ei ole merkitystä, ellei sillä ole työvälineitä. Maanalaisen seurakunnan vetoamus teille, jotka olette vapaita, on: ”Antakaa meille välineet — Uusia testamentteja, Raamattuja, kirjallisuutta, apua — me teemme loput!”

MITEN VAPAAT KRISTITYT VOIVAT AUTTAA

Jokainen vapaa kristitty voi heti auttaa seuraavilla tavoilla:

Ateistit ovat ihmisiä, jotka eivät tunnusta elämänsä näkymättömiä lähteitä. He eivät tajua maailmankaikkeuden ja elämän mystereitä. Kristityt voivat auttaa heitä parhaiten vaeltamalla uskon eikä näkemisen varassa, itse elämällä yhteydessä näkymättömän Jumalan kanssa.

Vapaat kristityt voivat auttaa meitä parhaiten viettämällä johdonmukaisen kristityn elämää, uhrautuvaa elämää. He voivat auttaa protestoimalla julkisesti aina kun kristittyjä vainotaan.

Lännen kristityt voivat auttaa meitä rukoilemalla, että kommunistit pelastuisivat. Tällainen rukous saattaa tuntua naiivilta. Me rukoilimme kommunistien puolesta, ja he kiduttivat meitä seuraavana päivänä entistä julmemmin. Mutta Jerusalemin Herran rukous oli myös tämä. Kun Hän oli rukoillut, Hänet ristiinnaulittiin. Mutta vain pari päivää myöhemmin ihmiset löivät rintoi-

hinsa, ja viisituhatta tuli uskoon yhtenä päivänä. Muidenkaan suhteen rukous ei ole turha. Jokainen rukous, jota se, jonka puolesta ihminen rukoilee, ei ota vastaan, tuottaa rukoilijalle suuren siunauksen ja koituu kiroukseksi rukouksen kohteelle. Kristuksen käskyn mukaan minä ja monet muut kristityt rukoilimme Hitlerin ja hänen miestensä puolesta. Olen varma, että rukouksemme edisti hänen kukistumistaan yhtä paljon kuin liittoutuneiden sotilaiden luodit.

Meidän on rakastettava lähimmäistämme niin kuin itseämme. Kommunistit ovat lähimmäisiämme yhtä paljon kuin muutkin.

Kommunistit ovat Kristuksen sanojen täyttämättä jättämisen seuraus. Hän sanoo tulleensa, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys. Kristityt eivät ole vielä tehneet kaikkien elämää yltäkyläiseksi. He ovat jättäneet jotkut roikkumaan elämässä olevan arvokkaan ulkopuolelle. Nämä ovat nousseet kapinaan ja perustaneet kommunistisen puolueen. He ovat useassa tapauksessa sosiaalisen epäoikeudenmukaisuuden uhreja. Nyt he ovat tyhjiä ja katkeria. Meidän on taisteltava. Kristityt ymmärtävät ja rakastavat vihollista.

Emme ole syyttömiä siihen tosiasiaan, että jotkut ovat kommunisteja. Olemme syyllisiä ainakin siksi, että olemme laiminlyöneet velvollisuutemme.

En usko, että rakkaus yksin kykenee ratkaisemaan tämän ongelman. En neuvo hallitusta ratkaisemaan gangsterismin ongelmaa pelkällä rakkaudella. Gangstereita varten täytyy olla poliisivoimat, tuomareita ja vankiloita, eikä vain pappeja. Elleivät gangsterit tee parannusta, heidät on pantava vankilaan. En koskaan käyttäisi kristillistä sanontaa "rakkaus" vastustamaan oikeaa poliittista, taloudellista tai kulttuuritaistelua tätä oppia vastaan. Pidän heitä kansainvälisinä gangstereina. Gangsterit varastavat rahakukkaron; he varastavat kokonaisia maita.

Mutta papin ja yksityisen kristityn on tehtävä parhaansa tuodakseen hänet Kristuksen luo — oli hän sitten tehnyt millaisia rikoksia tahansa — yhtä hyvin kuin hänen uhrinsa. Hänen täytyy rukoilla heidän puolestaan ymmärtäen heitä.

RAAMATTUJA JA UUSIA TESTAMENTTEJA TARVITAAN KIPEÄSTI

Toiseksi, vapaat kristityt voivat auttaa lähettämällä Raamattuja ja Raamatun osia. On keinoja niiden turvallisesti lähettämiseksi kyseisiin maihin. Päästyäni Romaniasta olen lähettänyt monta Raamattua, jotka ovat menneet turvallisesti perille. Niiden lähettämiseksi on keinoja, jos vain te, vapaat kristityt, haluatte toimittaa niitä maanalaisessa seurakunnassa oleville veljillenne ja sisarillenne. Romaniassa ollessani sain itsekin monta maahan tuotua Raamattua. Niiden lähettäminen ei tuota vaikeuksia. Pääasia on, että niitä hankitaan.

Niitä tarvitaan kipeästi. Tuhannet kristityt satelliittimaissa ja Venäjällä eivät ole nähneet Raamattua tai Uutta testamenttia kahteenkymmeneen tai jopa viiteenkymmeneen vuoteen.

Eräänä päivänä tuli kotiini kaksi hyvin kurjan näköistä talonpoikaa. He olivat tulleet kylästään ryhtyäkseen koko talveksi lapioimaan jäätynyttä maata. Heillä oli toivo ansaita rahaa, että kykenisivät ostamaan vanhan, repaleisen Raamatun ja viemään sen kotikyläänsä. Koska olin saanut Raamattuja, pystyin antamaan miehille uuden Raamatun. He eivät olleet uskoa silmiään! He yrittivät maksaa minulle jäätyneen maan lapioimisella ansaitsemillaan rahoilla. Kieltäydyin ottamasta rahaa. Miehet kiirehtivät Raamattuineen kyläänsä. Muutaman päivän kuluttua sain haltioitunutta iloa uhkuvan kiitoskirjeen, jossa minua kiitettiin Pyhästä Kirjasta. Sen oli allekirjoittanut kolmekymmentä kyläläistä! He olivat leikanneet Raamatun huolellisesti kolmeenkymmeneen osaan ja lainasivat osia toisilleen!

Olen kuullut venäläisen rukoilevan yhtä Raamatun sivua. Hän ruokkii sieluaan sillä. He ovat onnellisia, jos onnistuvat vaihtamaan lehmän tai vuohen Raamattuun. Muuan tuntemani mies myi vihkisormuksensa saadaikseen kuluneen Uuden testamentin. Lapsemme eivät ole koskaan nähneet joulukorttia. Jos heillä olisi sellainen, kaikki kylän lapset kerääntyisivät sitä katselemaan, ja joku vanha mies kertoisi heille Jeesus-lapsesta ja Py-

hästä Neitsyestä ja Kristuksesta ja pelastuksesta. Kaikki tämä . . . yhdestä joulukortista! Voimme lähettää Raamattuja, Uusia testamentteja ja kirjallisuutta. Tämä on yksi tapa, jolla te voitte tehdä jotakin.

Kolmanneksi, meidän täytyy painattaa ja lähettää erikoiskirjallisuutta parannuslääkkeeksi sitä ateistista myrkyä vastaan, jolla nuorisoa ruokitaan lastentarhasta korkeakouluun asti. Viranomaiset ovat laatineet *Ateistin käsikirjan*. Se on ateistin "Raamattu". Tämän kirjan yksinkertaistettuja painoksia tarjotaan lastentarhaikäisille ja saman oppaan täydellisempiä laitoksia varttuneemmille lapsille. Tämä kirja seuraa lasta hänen kasvaessaan ja varttuessaan — koko ajan myrkyttäen häntä ateismilla. Kristitty maailma ei ole koskaan painattanut vastinetta *Ateistin käsikirjalle*. Me voimme ja meidän tulee lähettää kristityn vastaus näille myrkyllisille, ateistisille opetuksille. Meidän täytyy tehdä se nyt, sillä maanalaisella seurakunnalla ei ole kirjallisuutta, jota se voisi antaa tämän kirjan myrkyttämälle nuorisolle. Maanalaisen seurakunnan kädet on sidottu, niin kauan kuin siltä puuttuu tällainen eri kielillä kirjoitettu kirjallisuus.

Myrkytetyn nuorisomme täytyy saada vastaus — Jumalan vastaus — kristityn vastaus — meidän vastauksemme! Tälläkin tavalla voitte auttaa, auttamalla laatimaan sellaista kirjallisuutta kuin vastaus *Ateistin käsikirjaan* — kuvitettuja nuorten kirjoja ja lasten Raamattuja.

Neljäs asia, joka meidän on tehtävä, on 'ojentaa kätemme' maanalaisen seurakunnan jäsenille ja antaa heille taloudellista apua, niin että he voivat levittää evankeliumia miehestä mieheen. Tällä hetkellä monet on 'kahlittu' kotiinsa, koska heillä ei ole varaa matkalippuihin, bussimaksuihin, junalippuihin ja matkaeväisiin. He eivät pääse lähtemään, kun kolmenkymmenen tai viidenkymmenen kilometrin päässä sijaitsevilla kylillä pidetään salaisia kokouksia. Antamalla heille muutaman punnan kuukaudessa (5—10 puntaa) voimme vapauttaa heidät kahleista, niin että he voivat noudattaa kutsua ja lähteä kaukaisiin kaupunkeihin ja kyliin levittämään Jumalan sanaa.

Papeilla, jotka ovat olleet vankilassa uskonsa tähden, on kerrottavanaan syyttävä evankeliumin sanoma, heillä on palava rakkaus kadotettuja sieluja kohtaan, mutta heillä ei ole mahdollisuutta viedä evankeliumin sanomaa kyliin ja kaupunkiin. Muutama punta kuukaudessa antaisi heille mahdollisuuden siihen.

Kristittyjä maallikkoja täytyy auttaa. Koska he ovat kristittyjä, he ansaitsevat tuskin niin paljon, että pysyvät hengissä, heille ei jää mitään, niin että he voisivat kulkea kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin evankeliumin asialla. Muutama punta kuukaudessa saisi aikaan ihmeitä heidän osaltaan.

Virallisen kirkon papit, jotka tekevät oman työnsä ohella salaista, vaarallista maanalaista työtä, tarvitsevat heille toimitettuja varoja tällaisiin tarkoituksiin. Hallituksen heille maksama 'palkka' on äärimmäisen pieni. Ei riitä ainoastaan heidän alttiutensa vapautensa vaarantamiseen olemalla välittämättä hallituksen säädöksistä ja saarnaamalla evankeliumia lapsille, nuorille ja aikuisille salaisissa kokouksissa. Heillä täytyy olla varoja hedelmällisen, salaisen lähetystyönsä harjoittamiseen.

Viisi, kymmenen puntaa kuukaudessa auttaa tällaista seurakunnan jäsentä tehokkaasti levittämään evankeliumia. Tälläkin tavalla voitte auttaa maanalaista seurakuntaa.

Meidän tulee myös radioida evankeliumia näihin maihin. Käyttämällä vapaan maailman radioasemia voimme hengellisesti ruokkia maanalaista seurakuntaa, joka kipeästi tarvitsee Elämän leipää. Koska kommunistiset hallitukset käyttävät lyhyitä aaltoja propagandan radioimiseen omalle kansalleen, miljoonilla venäläisillä ja muilla orjuutettujen kansojen jäsenillä on radio, jolla voi kuunnella tällaisia ohjelmia. Ovet ovat nyt avoinna näihin maihin suuntautuvalle radiotoiminnalle. Tätä työtä täytyy laajentaa. Maanalaisen seurakunnan on saatava se hengellinen ravinto, jonka radio-ohjelmat voivat sille antaa. Tämä on tapa, jolla voitte auttaa maanalaista seurakuntaa.

MARTTYYRIEN PERHEIDEN MURHENÄYTELMÄ

Meidän täytyy toimittaa apua kristittyjen marttyyrien perheille. Kymmenettuhannet tällaiset perheet kärsivät tällä hetkellä sanoinkuvaamattomalla tavalla. Kun maanalaisen seurakunnan jäsenet pidätetään, hänen perhettään odottaa hirvittävä kohtalo. Perheen auttaminen on ankarasti kielletty. Viranomaiset ovat tehneet suunnitelman vaimojen ja lasten kärsimysten lisäämiseksi mahdollisimman paljon. Kun kristitty joutuu vankilaan — jossa usein odottavat kidutukset ja kuolema — kärsimykset vasta alkavat. Hänen perheensä kärsii loputtomasti. Voin sanoa, että jos vapaan maailman kristityt eivät olisi lähettäneet apua minulle ja perheelleni, emme olisi säilyneet hengissä emmekä eläisi tänä päivänä, ja nämä rivit olisivat jääneet kirjoittamatta!

Vastikään Venäjällä ja muualla on vyörynyt uusi joukkopidätysten ja terrorin aalto. Koko ajan tulee uusia marttyyreja. He kulkevat kohti hautaa ja saavat palkintonsa, mutta heidän perheensä elävät hirvittävässä oloissa. Me voimme ja meidän täytyy auttaa näitä perheitä. Tietenkin meidän on autettava nälkää näkeviä intialaisia ja afrikkalaisia. Mutta keille kuuluu paremmin kristittyjen apu kuin niille perheille, jotka ovat kuolleet Kristuksen tähden tai joita kidutetaan vankiloissa uskonsa tähden?

Romaniasta vapautumiseni jälkeen Euroopan Kristillinen Lähetys on jo lähettänyt paljon apua kristittyjen marttyyrien perheille. Se, mitä on tehty, on vähän verrattuna siihen, mitä voimme tehdä, jos te autatte meitä.

Maanalaisen seurakunnan jäsenenä, joka on säilynyt hengissä ja päässyt pakenemaan, olen tuonut teille sanoman, vetoomuksen niiltä veljiltäni, jotka jäivät jälkeeni.

He ovat lähettäneet minut, jotta toisin tämän heidän viestinsä. On ihme, että jäin eloon, niin että kykenin tuomaan sanan.

Olen kertonut teille, miten välttämätöntä on johdattaa kommunistinen maailma Kristuksen luo. Olen kertonut teille, miten välttämätöntä on auttaa kristittyjen marttyyrien perheitä. Olen kertonut teille, millä tavalla

voitte käytännössä auttaa maanalaista seurakuntaa täyttämään tehtävänsä, joka on evankeliumin levittäminen.

Kun minua lyötiin jalkapohjiin, suuni huusi. Miksi suuni huusi? Sitä ei lyöty. Se huusi, koska suu ja jalat ovat saman ruumiin osia. Samalla tavalla olette te, vaapaat kristityt, osa sitä Kristuksen ruumista, jota nyt piestään vankiloissa ja joka synnyttää marttyyreita Kristuksen tähden.

Ettekö voi tuntea meidän tuskaamme?

Alkuseurakunta koko kauneudessaan, uhrautuvaisuudessaan ja alttiudessaan on syntynyt uuteen eloon rautaesiripun takaisissa maissa.

Kun Herramme Jeesus Kristus kamppaili rukouksessa Getsemanen puutarhassa, Pietari, Jaakob ja Johannes olivat vain kivenheiton päässä historian suurimman murhenäytelmän tapahtumapaikasta — *mutta he olivat siikeässä unessa*. Miten paljon te, kristityt ystävieni, ajattelette ja toimitte, jotta marttyyri seurakunta saisi apua? Kysykää papeiltanne ja kirkkonne johtajilta, mitä teidän nimissänne tehdään rautaesiripun takana asuvien veljenne ja sisarienne auttamiseksi.

Rautaesiripun takana on murhenäytelmä. Alkuseurakunnan uljuus ja marttyyrius toistuvat — tällä hetkellä — ja vapaa kirkko nukkuu.

Siellä asuvat veljemme ovat antautuneet yksin ja kenenkään auttamatta kahdennenkymmenennen vuosisadan suurimpaan, uljaimpaan taisteluun, joka on samaa kuin alkuseurakunnan sankaruus, rohkeus ja alttius. Mutta vapaa kirkko nukkuu. Se on unohtanut veljiensä taistelun ja kärsimykset, niin kuin Pietari, Jaakob ja Johannes nukkuivat, kun heidän Vapahtajansa kärsi.

Nukutteko tekin sillä aikaa kun maanalainen seurakunta, veljenne ja sisarenne Kristuksessa, kärsivät ja taistelevat yksin evankeliumin puolesta?

Kuuletteko viestimme: "Muistakaa meitä, auttakaa meitä!"

"Älkää hyljätkö meitä!"

Olen tuonut sanoman uskolliselta maanalaiselta marttyyri seurakunnalta, joka työskentelee rautaesiripun takaisissa maissa — *teidän* veljiltänne ja sisariltanne, jotka kärsivät ateistisen kommunismin kahleissa.

SISÄLLYS

Tekijästä	5
Esipuhe	7
Omistuskirjoitus	9
Johdanto	10
ENSIMMÄINEN KAPPALE	11
Ateisti löytää Kristuksen	11
Työni venäläisten keskuudessa	13
Rakkauden kieli ja viettelyksen kieli on sama	15
Venäläiset — kansa, jolla on ”janoava” sielu	17
Saarnatoiminta venäläisten parakeissa	20
Maanalainen työmme orjuutetun kansan hyväksi	27
Maanalainen kirkko toimii osaksi julkisesti	29
TOINEN LUKU	31
Kuvaamattomia kidutuksia	32
Millaista on aivopesu	37
Lyhyt vapaus — sitten uusi vangitseminen	38
Teimme sopimuksen — me saarnasimme he piek-	
sivät	39
Mitä tapahtui vaimolleni ja pojalleni	43
”Mihai, usko Jeesukseen!”	44
KOLMAS LUKU	46
Miksi lähdin kommunistisesta Romaniasta	49
NELJÄS LUKU	50
Miksi kykenimme iloitsemaan — vankilassakin ..	54
Hengelliset aseet kommunismia vastaan	57
Historian opetuksia ei oteta huomioon	62
Huomioitani vankilasta vapauduttuani	66
Miksi kärsin lännessä	73
VIIDES LUKU	81
Miten maanalainen kirkko ”ravitsee” itseään ateis-	
tisella kirjallisuudella	88

Miksi kommunistiakin voidaan voittaa	90
Maanalaisen kirkon kolme työryhmää	96
KUUDES LUKU	100
Jäävuoren huippu	100
Maanalaisen kirkon vainoaminen lisääntyy	112
Miten Varia, kommunistityttö, löytää Kristuksen	114
SEITSEMÄS LUKU	119
Maanalaisen kirkon sanoma teille	119
Miten vapaat kristityt voivat auttaa	121
Raamattuja ja Uusia Testamentteja tarvitaan ki- peästi	122
Marttyyrien perheiden murhenäytelmä	125

ISBN 951-97310-0-8